

ADEVĂR
SAU
PROVOCARE

JOCUL MINCIUNII

2

DE

SARA
SHEPARD

AUTOAREA SERIEI

Micutele mincinoase

PROLOG

VIATA DE DUPA MOARTE

Atunci când mori, îți lipsesc lucrurile simple. Plăcerea de a te trânti pe pat când ești epuizat, mirosul de aer curat din Arizona după o furtună din sezonul musonilor, nodul din stomac atunci când îți vezi marea dragoste la capătul coridorului. Ucigașul meu m-a lipsit de toate lucrurile astea chiar înainte să împlinesc optsprezece ani.

Și datorită sorții - și a unei amenințări din partea ucigașului meu — sora mea geamănă pierdută cu mult timp în urmă, Emma Paxton, a intrat în viața mea.

Acum două săptămâni, după ce am murit, am aterizat brusc în lumea Emmei, o lume atât de diferită de a mea, după cum vă puteți închipui. Chiar din prima clipă, am început să văd ceea ce vedea Emma, să merg acolo unde mergea ea... și să observ. Am observat cum Emma m-a găsit pe Facebook și cum cineva care s-a dat drept mine i-a cerut să se vadă. Am urmat-o în Tucson, unde spera să mă întâlnească în sfârșit. Apoi le-am văzut pe prietenele mele abordând-o pe Emma, luând-o drept mine și ducând-o la o petrecere. Eram în spatele ei când a primit bilețelul în care cineva o anunța că am murit, avertizând-o că, dacă n-o să continue să se dea drept mine, dacă n-o să-și țină gura, o să moară și ea.

Acum, o privesc pe Emma cum își pune tricoul meu preferat, alb și subțire, și își dă cu fardul meu nars pe pomeții proeminenți. Nu pot să spun nimic când o văd trăgându-și pe ea jeanșii mei strâmți pe care obișnuiam să-i port în weekend și cotrobăind în cutia mea din lemn de cireș cu bijuterii după medalionul meu de argint preferat, cel care, atunci când se reflectă soarele în el, trimite scânteii de curcubeu în toată camera. Și stau liniștită lângă ea în timp ce trimite un SMS prin care confirmă planurile pentru un mic dejun întârziat cu cele mai bune prietene ale mele, Charlotte și Madeline. Eu aș fi folosit alte cuvinte. Totuși, Emma are cam aceleași trăsături de bază ca și mine - aproape nimeni n-a observat că nu sunt eu.

Emma pune telefonul jos, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Unde ești, Sutton? întrebă ea cu voce tare, tremurătoare, ca și cum ar ști că sunt prin preajmă.

Aș vrea să pot să-i trimit un mesaj de dincolo de mormânt: Sunt aici. Și iată cum am murit! Doar că, atunci când am murit, mi-a

dispărut și memoria. Mai am, din când în când, crâmpie de amintiri despre cine am fost, dar la suprafață n-au ieșit decât câteva momente cât de cât coerente. Moartea mea e un mister la fel de mare pentru mine ca și pentru Emma. Tot ceea ce știu în sufletul meu, în oasele mele, e că cineva m-a ucis. Și că același cineva o urmărește pe Emma la fel de atent ca și mine.

Dacă mă sperie chestia asta? Da. Dar prin Emma mi s-a dat o șansă să descopăr ce s-a întâmplat în acele clipe din urmă, înainte să-mi dau ultima suflare. Și cu cât descopăr mai multe despre cine am fost și despre secretele mele, cu atât mai mult îmi dau seama câte primejdii o înconjoară pe sora mea geamănă pierdută cu mult timp în urmă.

Dușmanii mei sunt pretutindeni. Și, uneori, tocmai cei pe care-i bănuim mai puțin se dovedesc a fi marile noastre amenințări.

1 O VIAȚĂ VRĂJITĂ

— Pofțiți, acolo e terasa.

O hostesă bronzată și cămă luă patru meniuri îmbrăcate în piele și traversă sala de la La Paloma Country Club din Tucson, Arizona. Emma Paxton, Madeline Vega, Laurel Mercer și Charlotte Chamberlain o urmară, strecurându-se printre mese ocupate de bărbați în jachete cafenii și cu pălării de cowboy, de femei în rochițe de tenis și de copii care mestecau niște cârnăciori de curcan.

Emma intră într-un separeu de pe terasa stucată, uitându-se la tatuajul de pe ceafa hostesei care se îndepărta - o ideogramă chinezească însemnând probabil ceva banal, credință sau armonie. De pe terasă se vedea priveliștea Munților Santa Catalina, iar în lumina soarelui din dimineața târzie se conturau clar fiecare stâncă și fiecare cactus. Câțiva metri mai încolo, jucătorii de golf se strânseseră în jurul unui suport pentru minge, studiindu-și loviturile sau verificându-și telefoanele BlackBerry. Înainte să ajungă în Tucson și să preia viața surorii ei gemene, Emma călcase într-un club ca acesta doar când lucrase ca ajutor la un teren de minigolf de lângă Las Vegas.

Eu, una, cunoșteam însă locul acesta ca-n palmă. Stând, invizibilă, lângă sora mea geamănă, agățată mereu de ea ca un balon de

încheietura unui copil, am avut un crâmpei de amintire. Ultima oară când mâncasem la restaurantul acesta, părinții mei mă scosese în oraș să sărbătorim seria de note bune din carnetul meu - o raritate pentru mine. Un iz de ardei și ouă îmi aduse aminte de mâncarea mea preferată — huevos rancheros, făcută cu cel mai bun chorizo din tot Tucsonul. Ce n-aș fi dat să mușc măcar o dată!

— Patru sucuri de roșii cu lămâie verde, ciripi Madeline spre chelnerița care tocmai apăruse.

Când chelnerița se îndepărtă țațoșă, Madeline își îndreptă spatele luând postura de primă balerină, își aruncă părul negru ca obsidianul peste umăr și scoase din poșeta ei cu franjuri o sticlucă argintie. Clătinând-o, făcu lichidul să bolborosească.

— Am putea să ne preparăm câte-un Bloody Mary, spuse ea, făcând cu ochiul.

Charlotte își dădu o șuviță de păr roșu-auriu pe după urechea pistruiată și rânji.

— Un Bloody Mary m-ar face praf, spuse Laurel, apăsându-se cu degetul mare și cu arătătorul pe nasul părțit de soare. Sunt încă ruptă după azi-noapte.

— A fost un chef pe cinste! spuse Charlotte, studiindu-și chipul reflectat pe dosul unei lingurițe. Tu ce zici, Sutton? Ți-am arătat calea cea bună spre maturitate?

— Ei, ce știe ea? spuse Madeline, dându-i un ghiont Emmei. Juma' din timp nici măcar n-ai fost acolo.

Emma înghiți în sec. Încă nu se obișnuise cu tachinările dintre prietenele lui Sutton, o chestie care apare după ani de prietenie. Cu doar șaisprezece zile și jumătate în urmă, era un copil în plasament în Las Vegas, suferind în tăcere în compania lui Travis, antipaticul ei „frate adoptiv”, și a lui Clarice, mama ei socială obsedată de celebrități. Apoi descoperise pe internet un filmuleț cu strangularea unei fete care arăta exact ca ea, până și ovalul feței era același, cu pomeți proeminenți și ochi de un albastru-verzui care-și schimbau culoarea în funcție de lumină. După ce o contactase pe Sutton, misterioasa sosie, și descoperise că erau surori gemene care se pierduseră una de cealaltă cu mult timp în urmă, Emma plecase în Tucson, tulburată și nerăbdătoare s-o întâlnească.

Pe repede înainte, a doua zi Emma aflase că Sutton fusese ucisă — și că aceeași soartă o aștepta și pe ea dacă nu începea să se dea drept Sutton. Chiar dacă nu-i plăcea deloc că era silită să trăiască o

minciună și chiar dacă simțea cum i se face pielea de găină ori de câte ori cineva o striga „Sutton”, Emma nu vedea nicio alternativă. Ceea ce nu însemna că avea să renunțe și să lase trupul surorii sale să putrezească pe undeva. Trebuia să afle cine o ucisese pe Sutton - cu orice preț. Nu era vorba numai de a-i face dreptate surorii ei, era în același timp singura cale să-și recapete înapoi viața și să-și păstreze noua ei familie.

Chelnerița se întoarse cu patru pahare cu suc de roșii și, imediat ce se îndepărtă din nou, Madeline deșurubă capacul sticlutei și turnă un lichid transparent în fiecare dintre pahare. Emma își trecu limba peste dinți, mintea ei obsedată de jurnalism formulând imediat un titlu: Minore prinse cu alcool în restaurantul unui club local. Prietenele lui Sutton..., ei bine, trăiau la limită. Și nu numai în privința asta.

— Ei, Sutton? spuse Madeline, împingând un pahar cu suc de roșii condimentat spre Emma. Ai de gând să ne povestești de ce ai șters-o la petrecerea de ziua ta?

Charlotte se aplecă în față.

— Sau poate că dacă ne-ai spune ar trebui să ne ucizi?

La auzul cuvântului ucizi, Emma tresări. Madeline, Charlotte și Laurel erau în capul listei cu suspecti pentru moartea lui Sutton. Cu o săptămână în urmă, în noaptea în care rămăsese să doarmă acasă la Charlotte, cineva încercase s-o stranguleze pe Emma cu medalionul lui Sutton, și cine o făcuse ori reușise să deconecteze alarma..., ori se afla deja în casă. Iar seara trecută, la petrecerea de ziua lui Sutton, Emma descoperise că în spatele scenei cu strangularea se aflau prietenele ei. Era doar o farsă; prietenele lui Sutton erau membre ale unui club secret numit Jocul Minciunii, care se mândrea sperându-i cu tot felul de farse pe membrii ei și pe ceilalți puști din școală. Dar dacă prietenele lui Sutton voiseră să ducă lucrurile mai departe, mult mai departe? Fuseseră întrerupte de Ethan Landry, singurul prieten adevărat al Emmei în Tucson, dar poate că își propuseseră s-o termine pe Sutton mai târziu.

Ca să se liniștească, Emma sorbi lung din suc și o convocă pe Sutton cea dinlăuntrul ei, o fată despre care aflase că era impertinentă și afurisită și că nu dădea doi bani pe nimeni.

— Ei! Mi-ați simțit lipsa? Sau erați îngrijorate că m-a târât careva în deșert și m-a lăsat moartă acolo?

Scrută cele trei fețe care se holbau la ea, încercând să surprindă

vreo reacție de vinovăție. Madeline își scărmana lacul de culoarea piersicii de pe o unghie. Charlotte sorbea nepăsătoare din băutură. Laurel se uita spre terenul de golf, ca și cum ar fi recunoscut pe cineva.

Apoi iPhone-ul lui Sutton țârâi. Emma îl scoase din geantă și se uită pe ecran. Avea un SMS de la Ethan:

Cum te simți după seara de ieri? Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

Emma închise ochii, închipuindu-și trăsăturile lui Ethan, părul lui negru ca pana corbului și ochii albaștri limpezi, felul în care o privea, cum n-o mai privise niciun băiat până atunci. Trupul îi fremătă de dorință și ușurare.

— De la cine era? întrebă Charlotte, aplecându-se peste masă, aproape înfigându-și pieptul în aranjamentul de cactuși.

Emma acoperi ecranul cu mâna.

— Te-ai înroșit, spuse Laurel, arătând-o pe Emma cu degetul. Ai un nou iubit? De-aia ai fugit de Garrett aseară?

— Era mama, spuse Emma și șterse rapid mesajul.

Prietenele lui Sutton n-ar fi înțeles de ce plecase de la petrecerea ei cu Ethan, un băiat misterios care era mai interesat de studierea stelelor decât să fie popular. Dar până acum Ethan se dovedise persoana cea mai sănătoasă la cap pe care-o întâlnise în Tucson - și singura persoană care știa cine era ea cu adevărat și de ce se afla aici.

— Ce s-a întâmplat mai exact cu Garrett? întrebă Charlotte, țuguindu-și buzele lucioase, rujate în culoarea zmeurii.

Din ce observase Emma în cele două săptămâni care trecuseră, Charlotte era cea mai autoritară din gașca celor patru fete - și, în același timp, cea mai nesigură în privința propriei înfățișări. Se dădea cu mult prea mult fard și vorbea prea tare, ca și cum altfel nimeni n-ar fi ascultat ce avea ea de spus.

Emma începu să se joace cu paiul printre cuburile de gheață de la suprafața băuturii. Garrett. Corect! Garrett Austin era iubitul lui Sutton - sau, mai exact, fostul iubit. Cu o seară în urmă, darul lui de ziua lui Sutton fusese trupul lui gol și dornic și o cutie cu bomboane de ciocolată.

Fusese dureros să vadă expresia șocată de pe fața iubitului meu atunci când Emma îl respinsese. Puteam doar să bănuiesc cum se petrecuseră lucrurile pe când eram împreună, dar știam că relația noastră fusese serioasă. Deși acum credea probabil că pentru mine

fusese o simplă glumă.

Ochii albaștri, limpezi, ai lui Laurel se îngustară când sorbi din pahar.

— De ce l-ai lăsat cu buza umflată? Arăta nasol gol? Avea trei sfârcuri?

Emma clătină din cap.

— Nici vorbă. Problema e cu mine, nu cu el.

Madeline desfăcu hârtia de pe pai și o suflă spre Emma.

— Păi atunci ai face bine să-i găsești un înlocuitor. Peste două săptămâni e Balul foștilor absolvenți, și e musai să pui gheara pe un tip ca lumea, înainte să fie toți luați.

Charlotte pufni.

— Ca și cum asta ar opri-o pe ea!

Emma se strâmbă. Sutton i-l furase pe Garrett lui Charlotte, cu un an în urmă.

Sunt de acord că asta nu mă făcea o prietenă prea grozavă. Iar după numele lui Garrett mâzgălit în carnețelul lui Charlotte și după poza acestuia ascunsă sub patul ei, era limpede că încă era moartă după el — ceea ce-i oferea un motiv bunicește să mă vrea și pe mine moartă.

Peste masa rotundă se așternu o umbră. Un bărbat cu părul lucios dat peste cap și cu ochii căprui se postase lângă Emma și celelalte fete. Purta un tricou polo albastru scrobbit și niște pantaloni kaki perfect călcați.

— Tată! exclamă Madeline cu o voce tremurătoare, poza ei de față de lume topindu-se numaidecât. N... n-am știut că o să fii astăzi pe aici.

Domnul Vega se uită la paharele de pe masă pe jumătate golite. Nările îi fremătau, ca și cum ar fi adulmecat alcoolul, își păstră zâmbetul pe față, dar se vedea că era fals, lucru care-o neliniști pe Emma. Îi aducea aminte de Cliff, unul dintre „tații” ei, care vindea mașini la mâna a doua într-o parcare prăfuită la granița cu Utah și care putea să se transforme, în câteva secunde, din tatăl nepăsător în vânzătorul servil și lingușitor.

Domnul Vega rămase tăcut o vreme. Apoi se aplecă în față și o strânse pe Madeline de brațul gol. Ea tresări ușor.

— Comandați tot ce vreți voi, fetelor, spuse el cu o voce joasă. Plătesc eu.

Făcu stânga-mprejur militărește și pomi spre intrarea cu arcadă

din cărămizi a terenului de golf.

— Mulțumesc, tati! strigă Madeline după el, cu vocea tremurându-i foarte ușor.

— Drăguț din partea lui! spuse Charlotte pe un ton șovăitor, uitându-se pieziș la Madeline.

— Da, o aprobă Laurel, plimbându-și arătătorul pe marginea farfuriei, fără s-o privească pe Madeline.

Deși se vedea că toate ar fi vrut să spună mai mult, nimeni nu o făcu... sau nu îndrăzni s-o facă. Familia lui Madeline avea o mulțime de secrete. Fratele ei, Thayer, dispăruse de acasă înainte ca Emma să sosească în Tucson. Emma vedea peste tot afișul cu poza lui de persoană căutată.

Pentru o clipă, o cuprinse nostalgia după viața ei de dinainte, o viață sigură — n-ar fi crezut vreodată să simtă asta pentru zilele petrecute în familiile sociale. Venise în Tucson cu gândul că va găsi aici tot ce-și dorea dintotdeauna: o soră, o familie care s-o împlinească. În schimb, găsise o familie destrămată, fără ca măcar s-o știe, o soră geamănă moartă a cărei viață părea tot mai complicată cu fiecare minut, și posibili ucigași pândind după flecare colț.

Emma se îmbujoră, dintr-odată tensiunea acumulată o copleși. Se îndepărtă cu scaunul de masă, cu un hârșăit puternic.

— Revin, spuse ea, năpustindu-se pe ușile batante care duceau la toaletă.

Intră într-o sală largă, plină cu oglinzi, pluș și canapele din piele de culoarea coniacului. Într-un coș de lemn erau un fixativ de păr Nexxus, tampoane și sticlute cu gel antibacterian. Aerul era parfumat, iar din difuzoare se auzea muzică clasică.

Emma se prăbuși pe un scaun, privindu-și imaginea din oglindă. Fața ei ovală, încadrată de bucle roșcat-închis, cu ochii care într-o lumină arătau albastru-indigo, în alta albastru marin și care îi întorceau acum privirea. Erau aceleași trăsături ca ale fetei a cărei imagine zâmbea fericită din portretele de familie în vestibulul familiei Mercer, aceeași față ale cărei haine parcă o zgâriau pe Emma, ca și cum trupul ei ar fi simțit că nu-i aparțin.

Iar în jurul gâtului, Emma purta medalionul lui Sutton, același pe care ucigașul îl folosisese ca s-o stranguleze în bucătăria lui Charlotte, același despre care Emma era sigură că Sutton îl purtase când fusese ucisă. Ori de câte ori atingea argintul neted sau îl vedea

sclipind în oglindă, își aducea aminte de toate acestea, ca și de faptul că, oricât de periculos ar fi fost, trebuia neapărat să-l găsească pe ucigașul surorii ei.

Ușile se dădură de perete și înăuntru pătrunseră zgomotele localului. Emma se întoarse și văzu pășind spre ea pe podeaua acoperită cu un covor Navajo o blondă cu alură de studentă, îmbrăcată într-un tricou polo roz, cu logoul clubului pe piept.

— Ăăă... tu ești Sutton Mercer?

Emma dădu din cap.

Fata băgă mâna în buzunarul pantalonilor.

— Cineva a lăsat asta pentru tine.

Și scoase o cutie rotundă, albastră de la Tiffany. Pe o mică etichetă lipită deasupra scria pentru Sutton.

Emma o privi, temându-se puțin s-o atingă.

— De la cine este?

Fata ridică din umeri:

— A lăsat-o chiar acum la recepție un mesager. Prietenele tale mi-au spus că te găsesc aici.

Emma luă cutia șovăind, iar fata se întoarse și ieși. Capacul se ridică ușor, dezvăluind o cutiuță de bijuterii din catifea. Emmei îi trecură prin minte o mulțime de gânduri. O mică parte din ea spera să fie un cadou din partea lui Ethan. Sau, și mai stânjenitor, putea fi din partea lui Garrett, care încerca s-o recucerească.

Cutiua se deschise cu un pocnet. Înăuntru era o amuletă de argint sclipitor, în formă de locomotivă.

Emma își plimbă degetele peste ea. Din catifeaua capacului ieși pe neașteptate o bucățică de hârtie. Fata desfăcu micul sul și descoperi un text scris cu majuscule:

**CELELALTE S-AR PUTEA SĂ NU VREA SĂ-ȘI AMINTEASCĂ
FARSA**

**CU TRENUL. DAR MIE MI-A RĂMAS PENTRU TOTDEAUNA ÎN
MINTE. MULȚUMESC!**

Emma strecură biletul înapoi în cutie și o închise. Farsa cu trenul. Cu o seară în urmă, în dormitorul lui Laurel, citise curioasă despre cel puțin cincizeci de farse din Jocul Minciunii, dar niciuna dintre ele nu se referise la vreun tren.

Amuleta mi se întipări în minte și, dintr-odată, stârni un flash. Un tren țiuind în depărtare. Un țipăt, apoi un carusel de lumini. Era... eram...

Dar amintirea dispăru imediat, la fel de repede cum apăruse!

2

CSI, TUCSON

Ethan Landiy deschise poarta de sârmă de la terenul public de tenis și intră. Emma îl urmări cu privirea în timp ce se apropia de ea, cu umerii căzuți și mâinile în buzunare. Deși era trecut de zece, lumina lunii lăsa să se vadă jeansii lui uzați, Conversii cu talpa tocită și părul negru, ciufulit, care făcea niște cârlionți dulci peste gulerul puloverului bleumarin. Unul dintre șireturi, desfăcut, se târa în urma lui pe teren.

— Te deranjează dacă las luminile stinse? spuse Ethan, arătând spre automatul care aprindea reflectoarele pentru antrenamentele de noapte.

Emma clătină din cap, dar simți cum îi zvâcnește inima. Nu-i suna chiar rău să rămână pe întuneric cu Ethan.

— Ce e cu farsa asta cu trenul? întrebă el, referindu-se la SMS-ul pe care Emma i-l trimisese cu câteva ore înainte, când îl rugase să vină pe terenul de tenis.

Devenise un punct de întâlnire pentru ei, un loc pe care-l simțeau doar al lor.

Emma îi întinse lui Ethan amuleta de argint.

— Cineva a lăsat asta pentru Sutton la club. Era și un bilețel.

Repetând ce scria în bilețel, simți un fior de gheață coborându-i pe șira spinării.

În depărtare se auzi hurelul unei motociclete. Ethan învârti amuleta în mână.

— Nu știu nimic despre niciun tren, Emma.

Când Ethan pronunță numele ei adevărat, Emma simți din nou cum îi zvâcnește inima. O cuprinse o mare ușurare. Dar era și primejdios. Ucigașul o avertizase să nu spună nimănui. Iar ea încălcase regula.

— Dar sună ca și cum cel care ți l-a trimis a fost părtaș la farsă, continuă Ethan, sau chiar victimă.

Emma dădu din cap.

Tăcură amândoi o clipă, ascultând bufniturile unei mingi de baschet pe terenul din spate. Apoi, Emma băgă mâna în buzunar.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Îi întinse iPhone-ul ei și, când degetele li se întâlneau întâmplător, simți fluturași în stomac. Ethan era fermecător — cu adevărat fermecător.

Și eu trebuia să recunosc că Ethan era fermecător - cu aerul lui de băiat misterios cu părul ciufulit. Era amuzant să văd cum surorii mele i se aprindeau călcâiele după el. Mă făcea să mă simt mai apropiată de ea, ca și cum am fi fost amândouă atrase de el dacă aș mai fi trăit încă.

Emma își drese glasul în timp ce Ethan cerceta pagina pe care i-o deschisese.

— E o listă cu toți cei din viața lui Sutton, explică ea grăbită. Am verificat tot - contul ei de pe Facebook, telefonul, mailurile. Și acum sunt aproape convinsă că data morții ei ar fi 31 august.

Ethan se întoarse spre ea:

— De unde știi așa de sigur?

Emma trase iute aer în piept.

— Uită-te aici! Apăsă iconul Facebook. I-am scris lui Sutton la 10.30, în seara de 31.

Întoarse ecranul în așa fel încât Ethan să poată citi textul: Chestia asta o să sune cam aiurea, dar cred că suntem rude. Nu cumva ești adoptată?

— Iar Sutton a răspuns la 12.56, așa.

Emma derulă pagina și-i arătă lui Ethan răspunsul: Dumnezeuule! Nu pot să cred așa ceva! Da, chiar am fost adoptată...

Pe fața lui Ethan apăru dintr-odată o expresie indescifrabilă.

— Păi și cum crezi că a murit pe 31, dacă ți-a răspuns pe Facebook?

— Am fost singura persoană care a vorbit cu Sutton în noaptea aia.

Emma cercetă lista cu apeluri a lui Sutton din 31. Ultimul apel la care răspunsese era de la Lilianna Fiorello, una dintre prietenele ei, la 4.32 p.m. Apoi, la 8.39, apel pierdut de la Laurel. Alte trei apeluri pierdute la 10.32, 10.45 și 10.59, de la Madeline. Emma trecu la lista din ziua următoare. Apelurile pierdute începeau de la 9.01 a.m., Madeline, 9.20, Garrett, 10.36, Laurel.

— Poate că era ocupată și nu a răspuns, sugeră Ethan.

Luă înapoi telefonul și deschise pagina de Facebook a lui Sutton, căutând postările de pe Wall.

Emma strânse în mână medalionul lui Sutton.

— Am căutat înapoi în toată lista de apeluri, până în decembrie. Practic, a răspuns la toate apelurile primite. Și dacă nu, a răspuns ceva mai târziu, oricui a sunat-o.

— Atunci ce e cu postarea asta scrisă de ea pe 31 ? Întrebă Ethan arătându-i pe ecran. Nu înseamnă că-i evita pe toți?

Ultima postare scrisă de Sutton data cu câteva ore înainte de mesajul Emmei: Ți-ai dorit vreodată să poți fugi de-acasă? Eu mi-o doresc uneori.

Emma clătină vehement din cap:

— Nimic n-o șoca pe sora mea. Nici măcar să fie strangulată.

Fie și numai rostind cuvintele sora mea se simțea legată de Sutton profund și puternic. La început, Emma se întrebase și ea dacă nu cumva Sutton fugise într-adevăr de acasă — poate că și faptul c-o băgase la înaintare pe sora ei geamănă era parte dintr-o farsă bine pusă la punct. Dar apoi cineva aproape c-o strangulase pe Emma acasă la Charlotte, iar Emma se convinsese că moartea lui Sutton era pe bune.

— Ethan, pune-ți mintea la contribuție, continuă ea. Sutton scrie intenționat postarea asta despre fuga ei... după care cineva o ucide? E prea mare coincidența. Dar dacă nu Sutton a scris-o — dacă a fost ucigașul? În felul ăsta, dacă cineva ar fi observat lipsa ei, ar fi citit postarea pe Facebook și ar fi considerat că a fugit, nu că a murit. O modalitate prin care ucigașul își acoperea urmele.

Ethan rotea sub talpă o minge de tenis uitată pe teren. Pe materialul galben-strălucitor se vedea o tăietură de-a lungul cusăturii.

— Tot nu se explică mesajul scris de Sutton câteva ore mai târziu, prin care-ți cerea să vii în Tucson. Cine l-a scris?

Tremurul vocii îi trăda emoția.

Emma simți un fior de gheață pe șira spinării.

— Eu cred că ucigașul a scris ambele mesaje, șopti ea. Din momentul în care a aflat de existența mea, a vrut să vin aici ca să pot să preiau viața lui Sutton. Fără cadavru, nu există crimă.

Ethan cântări terenul cu privirea, ca și cum încă n-ar fi crezut-o pe Emma, dar eu, una, eram aproape convinsă că sora mea avea dreptate. Mă trezisem în viața Emmei în noaptea de 31 august, cu doar câteva ore înainte să descopere filmulețul cu mine. Mă îndoiesc că aș fi putut să fiu Sutton cea vie și Sutton stafia în același

timp.

Emma scrută contururile întunecate ale copacilor din depărtare.

— Așadar, ce făcea Sutton în noaptea aia? Unde era? Și cu cine?

— Ai găsit vreun indiciu în camera ei? Întrebă Ethan. Vreun e-mail, vreo notiță în calendar...

Emma clătină din cap.

— Am căutat prin jurnalul ei. Dar e foarte codat și alambicat, ca și cum ar fi știut că, într-o zi, avea să cadă în mâinile dușmanului ei. Nu există nicio relatare despre ce a făcut în noaptea în care a murit.

— Dar prin buzunare n-avea nicio hârtiuță, ceva? Întrebă Ethan. Bilețele mototolite în coșul de gunoi?

— Nu, spuse Emma, uitându-se în pământ la picioarele ei.

Dintr-odată, se simți istovită.

Ethan suspină.

— Bine! Dar prietenele ei? Știi unde se aflau în noaptea aia?

— Am întrebat-o pe Madeline, spuse Emma. Mi-a zis că nu-și mai amintește.

— Convenabil, spuse Ethan, râcâind pământul cu vârful pantofului. Pe Madeline chiar aș vedea-o făcând asta. Balerina frumoasă și nebună. Lebăda Neagră.

Emma râse scurt.

— Parcă exagerezi nițeluș, nu crezi?

În săptămâna care trecuse ieșise de mai multe ori cu Madeline. Ba chiar avuseseră o discuție de la inimă la inimă despre Thayer și se distraseră în cada de la spa. Atunci, Madeline îi adusesese aminte Emmei de prietena ei dură-dar-ocrotitoare Alexandra Stokes, care locuia în Henderson, Nevada.

Emma se uită la Ethan:

— Poate că Madeline spunea adevărul. Adică, tu îți amintești ce faceai pe 31?

— Chestia e că-mi amintesc. A fost prima zi a ploii de meteoriți.

— Perseidele, dădu Emma din cap.

La prima lor întâlnire, Ethan privea stelele.

Zâmbi rușinat, ca și cum și-ar fi amintit și el episodul.

— Da, probabil că eram pe verandă. Spectacolul durează cam o săptămână.

— Și te uitai la stele pentru că stelele sunt mai interesante decât oamenii, așa-i? Îl tachină Emma.

Ethan se îmbujoră și-și feri privirea.

— Decât unii oameni.

— S-o mai întreb pe Madeline? insistă Emma. Crezi că ascunde ceva?

Ethan clătină încet din cap.

— Cu fetele astea, nu știi niciodată. Nu că aș fi luat parte la secretele lor, dar mi s-a părut mereu că e ceva în neregulă cu Madeline și Charlotte. Înainte să apari tu în oraș, când Sutton trăia încă, păreau să-și dispute atenția ei, dar și poziția ei în același timp. Ethan se uită în depărtare. Ca și cum o iubeau și o urau la fel de mult.

Emma apăsă iconul Twitter de pe telefonul lui Sutton și verifică pagina fiecărei prietene a fetei, dar nu găsi nimic deosebit pe data de 31. Dar când trecu la tweet-urile de pe 1 septembrie, ceva de pe pagina lui Madeline îi atrase atenția. Ea scrisese un shout-out către @Chamberlainbabe, contul lui Charlotte de pe Twitter. Mulțumesc că ai fost alături de mine aseară, Char. Prietenii adevărați rămân împreună, orice-ar fi.

— Prietenii adevărați, spuse Ethan ironic. Ce să spun!

— Adică vezi să nu!

Ceva nu era în regulă.

— Madeline și Charlotte nu sunt genul ultrasensibil. Deloc.

Emmei îi păreau mai degrabă ca niște camarazi stingheri din aceeași armată a fetelor populare. Apoi Ethan sublinie acel aseară.

— Madeline se referă la 31.

M-am cutremurat. Poate că ele au fost cu mine în noaptea aceea. Poate că au ucis-o împreună pe așa-zisa lor cea mai bună prietenă. Și poate că urma Emma, dacă nu stătea cu ochii-n patru.

Emma își acoperi fața cu mâinile, apoi se uită din nou la Ethan. Se simți și mai vinovată. Ucigașul surorii ei îi urmărea fiecare mișcare. Cât avea să mai treacă până când ucigașul afla că și Ethan știa adevărul și se hotăra să-l reducă și pe el la tăcere?

— Nu ești obligat să mă ajuți, știi asta, șopti ea. Poate să fie periculos.

Ethan se întoarse spre ea, cu ochii arzând.

— Nu trebuie s-o faci singură.

— Ești sigur?

Când el dădu din cap, Emma se simți copleșită de recunoștință.

— Mulțumesc! N-aș putea s-o scot la capăt de una singură.

Ethan păru surprins.

— Nu pari genul de fată care să nu ducă la bun sfârșit ceva ce și-a propus.

Emma ar fi vrut să se apropie de el și să-i atingă pata de lumină pe care luna i-o proiecta pe obraz. El se mișcă puțin spre ea, până când genunchii li se loviră, și se apropie ca și cum ar fi fost pe cale s-o sărute. Emma îi simțea căldura trupului, îi vedea buza de jos, plină.

Se gândi la seara precedentă, când el îi spusese că începuse să se îndrăgostească de fata care-i preluase viața lui Sutton. Că începuse să se îndrăgostească de ea. Un alt gen de fată ar fi știut cum să pecetluiască legătura. În jurnalul ei, Emma avea o listă cu „metode de flirt”, dar, practic, nu apelase la niciuna dintre ele.

Trosc!

Emma tresări, întorcând capul la dreapta. În capătul terenului, chiar din spatele unui copac, se văzu licărirea unui ecran de telefon mobil, ca și cum ar fi fost cineva acolo care-i urmărea.

— Ai văzut?

— Ce? șopti Ethan.

Emma se uită mai atent. Dar în jur nu era decât întunericul, care-i dădu senzația neliniștitoare că cineva văzuse - și auzise - totul.

3 ROȚILE SE ÎNVÂRT

Luni dimineață, Emma stătea în spatele unei roți a olarului din atelierul de ceramică al liceului Hollier. Era înconjurată de bulgări de lut cenușii, de unelte de lemn pentru sculptat și tăiat și de castroane strâmbe așezate pe scânduri și gata să fie băgate în cuptor. Aerul era umed și mirosea a pământ; peste tot înjur se auzea scârțâitul roților care se învârteau și clăm-pănitul picioarelor care apăseau puternic pe pedale.

Madeline se cocoțase pe scaunul din dreapta Emmei, hol-bându-se la roata ei ca și cum ar fi fost un instrument de tortură.

— La ce bun să faci oale din lut? Nu există Pottery Bam pentru asta?

Charlotte pufni.

— Pottery Bam nu vinde oale! Ai impresia că și Crate and Barrel vând lăzi și butoaie?

— Și că Pierre vinde debarcadere? chicoti Laurel, de pe rândul din fața lor.

— Vorbă mai puțină, creație mai multă, fetelor! spuse doamna Gilliam, profesoara de atelier, strecurându-se printre roți și zornăind din brățara cu clopoței de la gleznă.

Doamna Gilliam se număra printre acei oameni care arată limpede că nu ar putea fi altceva decât profesori de artă. Purta pantaloni de jersey evazați, veste cu broderii și pandantive cu zorzoane peste tunici de batic care miroseau a paciuli mucegăit. Vorbea emfatic, amintindu-i Emmei de o bătrână asistentă socială pe nume doamna Thuerk, care vorbea întotdeauna ca într-un monolog shakespearian. O, tu, Emma... oare cu bunăvoință ești tu tratată în acest sălaș pentru copii fără de părinți din Nevada?

— Frumoasă lucrare, Nisha, ugui doamna Gilliam, trecând pe lângă masa lucioasă la care mai mulți elevi pictau oalele în tonuri pământii.

Nisha Banejee, care era co-căpitan al echipei de tenis alături de Sutton, se întoarse spre Emma cu o expresie de triumf. Ochii îi străluceau de ură, provocându-i Emmei un fior de teamă în piept. Era limpede că Nisha și Sutton țineau o dușmănie înverșunată — Nisha îi arunca priviri otrăvite Emmei din prima clipă când intrase în viața lui Sutton.

Ferindu-și privirea, Emma așeză un bulgăre de lut în mijlocul roții, își puse palmele în jurul lui și dădu drumul roții să se învârtă până când obținu o formă de castron. Laurel scoase un fluierat ușor.

— Cum de știi să faci asta?

— Păi e norocul începătorului, spuse Emma, ridicând din umeri ca și când n-ar fi fost cine știe ce scofală, deși mâinile îi tremurau imperceptibil.

Îi veni în minte și un titlu de ziar: îndemânarea într-ale olăritului o trădează pe Emma Paxton, care se dădea drept Sutton Mercer. Scandal! Emma învățase să lucreze lutul în Henderson. Petrecuse ore întregi după cursuri în fața roții. Era o alternativă bine-venită, decât să meargă acasă la Ursula și Steve, părinții sociali hipioți la care locuia pe atunci și care nu credeau în binefacerile dușului. Regula Fără-Clăbuci li se aplica perfect lor, hainelor lor și celor opt dulăi râioși.

Emma își trecu mâna prin castron și, când acesta își pierdu forma, dădu drumul unui oftat prefăcut de dezamăgire.

— Cam atât pentru azi!

Imediat ce doamna Gilliam dispăru în camera cuptorului, Emma se uită la Madeline și ridică piciorul de pe pedală. Madeline și celelalte fete păreau în continuare posibilele ucigașe ale lui Sutton. Dar nu exista nicio dovadă.

Ștergându-se pe mâini cu un prosop, Emma scoase iPho- ne-ul lui Sutton și căută în calendar.

— Fetelor, spuse ea, știe careva când am avut ultima programare la coafor? Am uitat s-o trec în calendar și vreau să pun o notiță pentru următoarea. Să fi fost în... 31 august?!

— Ce zi era? întrebă Charlotte.

Arăta epuizată, ca și cum n-ar fi dormit deloc cu o noapte înainte. Strânse cu prea mare putere lutul, transformând castronul într-o clătită storcită.

Emma tastă iar pe telefon.

— Ăăă... ziua de dinaintea petrecerii de la Nisha.

Înainte ca Madi să mă răpească la Sabino Canyon, luându-mă drept Sutton. Sau poate știind că nu sunt Sutton.

— Cu două zile înainte de începerea școlii.

Charlotte se uită la Madeline.

— N-a fost ziua-n care noi...

— Nu, se repezi Madeline, aruncându-i lui Charlotte o privire de gheață. Apoi, întorcându-se spre Emma: Niciuna dintre noi nu știe unde ai fost tu în ziua aia, Sutton. Altcineva trebuie să-ți trateze amnezia asta.

Pe pielea de porțelan a lui Madeline licăriră lumini fluorescente. O privi pe Emma cu ochi mijiți, ca și cum i-ar fi sugerat să renunțe la subiect. Charlotte se uita când la Emma, când la Madeline, părând dintr-odată alarmată. Chiar și I.aurel, care stătea cu spatele la ele, se crispase.

Emma așteptă, știind că atinsese un punct sensibil și nădăjduind că cineva îi va spune care anume. Dar când tăcerea tensionată se prelungi, renunță. Stai o tură, gândi ea, vârân- du-și mâna în buzunar și frământând cu degetele amuleta de argint în formă de locomotivă.

— Mă rog! Mă gândeam că e timpul pentru o nouă farsă în Jocul Minciunii.

— Super, murmură Charlotte, uitându-se din nou la bucata de lut care se învârtea în fața ei. Ai vreo idee?

În celălalt capăt al încăperii, o fată se spăla pe mâini la chiuvetă, iar dinspre cuptor răzbătu o trosnitură puternică.

— Faza cu furatul mașinii mamei mele a fost tare de tot! zise Emma, amintindu-și că văzuse pe computerul lui Laurel un filmuleț cu fetele comițând fapta. Poate că ar trebui să mai facem chestii de-astea.

Madeline dădu din cap, gânditoare.

— Poate.

— Doar că... de data asta cu o schimbare! continuă Emma, pronunțând cuvintele pe care le repetase cu o noapte înainte în dormitorul lui Sutton. De exemplu, să lăsăm mașina cuiva la o spălătorie. Sau s-o scufundăm într-o piscină. Sau s-o lăsăm pe o linie ferată.

La cuvintele linie ferată, Charlotte, Madeline și Laurel se încordară. Emma simți un junghi fierbinte, ascuțit în stomac. Punct ochit, punct lovit!

— Foarte nostim! spuse Charlotte, aruncând pe jos bucata ei de lut, care bufni pe podea.

— Nu sunt permise repetițiile, ai uitat? șuieră Laurel peste umăr. Madeline își trecu dosul palmei peste frunte și o privi pe Emma.

— Și speri să vină din nou polițaii?

Polițaii! M-am străduit cât am putut să scot la iveală din asta vreun crâmpei de amintire. Dar de scânteia aceea cu linia ferată se alesese praful.

Emma se uită la prietenele lui Sutton, simțindu-și gura uscată. Dar înainte să-și poată construi următoarea întrebare, prin difuzor se auzi un anunț.

— Atenție! spuse vocea subțirică a Amandei Donovan, cea care citea anunțurile zilnice. Este momentul să anunțăm câștigătoarele concursului pentru Curtea1 de prințese de la Balul de Halloween, votate de băieții talentați din echipele de fotbal, de soccer, de cros și de volei ale Liceului Hollier! Mai sunt două săptămâni, fantome și goblini, așa că ar trebui să vă cumpărați bilete astăzi, înainte să se epuizeze! Eu și partenerul meu ni le-am cumpărat deja!

Madeline își țuguie dezgustată buzele:

— Cu cine ar putea ieși Amanda? Cu unchiul Wes?

Charlotte și Laurel chicotiră. Unchiul Amandei era Wes

Donovan, un prezentator de știri sportive care avea propriul său show la radio Sirius. În anunțurile de dimineață, Amanda pomenea

mereu numele lui, determinând-o pe Madeline să jure că cei doi erau amanți secreți.

— Felicități-le alături de mine pe Norah Alvarez, Madison Cates, Jennifer Morrison, Zoe Mitchell, Alicia Young, Tinsley Zimmerman...

De câte ori era rostit un nume, Charlotte, Madeline și Laurel arătau cu degetul mare în sus sau în jos.

— ...și pe Gabriella și Lilianna Fiorello, primele gemene care vor face parte din Curtea Balului de Halloween! încheie Arnanda. Calde felicitări, doamnelor!

' Grup de elevi care constă dintr-un rege și o regină, prinți și prințese.

Madeline clipi de câteva ori la rând, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Gemenele Twitter? în Curte?

Charlotte pufni.

— Cine le-o fi votat?

Emma se uita de la una la alta, încercând să nu piardă un cuvânt. Gabby și Lili Fiorello, Gemenele Twitter, erau gemene dizigote. Amândouă aveau ochi mari albaștri și păr galben ca mierea, dar fiecare avea și trăsăturile ei particulare, cum ar fi alunița de pe bărbia lui Lili sau buzele gen Angelina Jolie ale lui Gabby. Emma încă nu știa sigur dacă cele două făceau sau nu parte din gașcă. Participaseră la petrecerea în pijamale pe care o dăduse Charlotte cu două săptămâni în urmă, când atacatorul anonim o strangulase pe Emma, aproape omorând-o, dar nu erau membre ale Jocului Minciunii. Cu fețele lor de spiriduși, cu mentalitatea lor de creiere gemene și cu dependența de iPhone, Emmei îi aduceau aminte de frișca Cool Whip: niște fete înfoiate și lipsite de substanță.

Eu însă nu eram prea sigură de asta. Dacă învățasem ceva, era că înfățișarea te poate înșela...

Ca și cum ar fi fost dinainte plănuite, în încăperea se auziră simultan patru sonerii de telefon. Charlotte, Madeline, Laurel și Emma își căutară fiecare telefonul. Pe ecranul mobilului Emmei apăreau două noi SMS-uri, unul de la Gabby, celălalt de la Lili. știam că suntem nemaipomenite! scria Gabby, abia

AȘTEPT SĂ NE PUNEM COROANELE! Scria Lili.

— Divele! spuse Madeline, de lângă ea.

Emma se uită și ea pe ecranul telefonului. Madeline primise aceleași SMS-uri.

Charlotte pufni, cu ochii în telefonul ei.

— Ar trebui să se costumeze amândouă în Carrie. Așa am putea să le aruncăm niște sânge de porc peste țește.

Telefonul Emmei țârâi din nou. Lili îi trimisese un alt mesaj, cine-i cea mai frumoasă din țară? ce zici de asta, regină-cățea?

— Ei, acum e oficial că n-or să vină cu noi în excursie după bal, declară Charlotte.

— Iar facem chestia aia? spuse Laurel, strâmbând din nas.

— Așa-i tradiția! spuse apăsător Charlotte. Se uită la Emma: Am dreptate, Sutton?

Excursie? Emma ridică o sprânceană. Fetele astea nu păreau genul iubitor de natură. Dar dădu din cap:

— Ai dreptate.

— Poate că ar trebui să încercăm izvoarele termale de pe Muntele Lemmon, spuse Madeline, strângându-și părul negru într-un coc. Gabby și Lili spuneau că ar conține săruri naturale care-ți fac pielea catifelată.

— Am vorbit destul de Gabby și Lili, se plânse Charlotte, încuranjându-și bentița de păr albastră. Nu-mi vine să cred că Irebuie să organizăm o petrecere pentru ele. Or să fie imposibile.

Emma se încruntă.

— De ce să organizăm o petrecere?

Pentru o clipă, celelalte o fixară cu privirea. Charlotte plescăi.

— Îți mai aduci aminte de o mică organizație numită Comitetul Balului foștilor absolvenți? Singura activitate de care te-ai ocupat încă din clasa a nouă?

Emma simți cum i se accelerează pulsul. Și scoase un râs forțat.

— Încercam să fiu ironică. Ați auzit de așa ceva?

Charlotte își dădu ochii peste cap.

— Păi, din păcate, petrecerea pentru Curte nu poate să fie o ironie. Trebuie să fie mai tare decât cea de anul trecut.

Emma închise ochii. Sutton... Într-un comitet de organizare a unui bal? Pe bune? Pe când învăța în Henderson, Emma și buna ei prietenă Alex obișnuiau să facă haz pe seama fetelor din comitetul Balului. Erau toate un fel de Martha Stewart' în formare, obsedate de coacerea brișelor, de stegulețele pentru decorarea sălii și de

alegerea celor mai bune compilații de slow-uri.

Dar din câte-mi aminteam, era o onoare să faci parte din Comitetul Balului foștilor absolvenți de la liceul Hollier. Exista și o regulă strictă: cei care organizau Balul foștilor absolvenți nu puteau să facă parte din Curte, de aceea Amanda nu pronunțase și numele meu. Totuși, dacă memoria mea fragmentară nu mă înșela, la ultimul bal mă plimbam prin sală cu o eșarfă de prințesă peste piept.

Mă întrebam: Oare Emma avea să mai fie încă aici, ca să-mi țină locul la Balul de absolvire de anul acesta? Oare moartea mea avea să rămână nedezlegată atât de mult timp? Oare Emma avea să continue minciuna asta până la primăvară? Toate gândurile astea mă umplură de teamă. Dar și de bine cunoscuta durere produsă de tristețe. Pentru mine, se terminase definitiv cu balurile. Gata cu buchețelele de flori la încheietură, cu limuzinele, cu cheiurile de după. Mi se făcu dor chiar și de muzica proastă de la bal, de DJ-ii gogomani care se credeau următorii Girl Talk. Cât am fost în viață, am lăsat totul să treacă așa de repede, abia dacă am reținut câteva momente, fără să-mi dau seama ce bine trăiam.

Se auzi clopoțelul și fetele se ridicară de la roțile lor. Emma se duse la chiuvetă și lăsă apa rece să-i curgă peste mâinile pline de lut. Pe când se ștergea cu un prosop de hârtie, auzi telefonul lui Sutton târâind din nou în geantă și îl scoase, oftând. Să fi fost încă un mesaj de la Gabby și Lili?

Dar era un mail din contul ei pe care-l încărcase pe telefonul lui Sutton. de la alex, scria acolo, mă gândesc la tine!

SUNĂ CÂND POT! ABIA AȘTEPT SĂ VORBIM! XX

Emma strânse iPhone-ul în mână, gândindu-se ce să răspundă. Nu-i mai scrisese de mult lui Alex, singura persoană, în afară de Ethan, care știa de călătoria ei în Arizona. Dar, spre deosebire de Ethan, ei îi ascunsese adevărul: Alex credea în continuare că Sutton era în viață și că o primise pe Emma acasă la ea. Uneori, când se trezea dimineața, Emma încerca să pretindă că lucrurile chiar așa stăteau și că evenimentele care avuseseră loc și amenințările fuseseră doar un vis. Începuse chiar o rubrică în jurnalul ei intitulată „Lucruri pe care le-aș face împreună cu Sutton dacă ar fi aici”. Ar fi învățat-o pe Sutton cum să facă chou-â-la-creme, lucru pe care-l învățase la slujba de catering de după orele de școală. Sutton i-ar fi arătat cum să-și curbeze genele, ceea ce Emmei nu-i ieșise

niciodată așa cum trebuie. Și poate, la școală, ar fi schimbat locurile, mergând una la orele celeilalte și răspunzând la numele celeilalte. Nu pentru că ar fi fost nevoite. Ci pentru că așa ar fi vrut.

Deodată, Emma avu senzația clară c-o urmărea cineva. Se răsuci pe călcâie, constatând că atelierul de ceramică era aproape gol acum. Dar de pe hol o priveau două perechi de ochi. Erau Gabby și Lili, Gemenele Twitter. Când își dădură seama că le văzuse, rânjiră, își apropiară capetele și începură să șușotească. Emma tresări.

Simți cum o atinge cineva pe braț, și tresări din nou. Lângă ea era Laurel, sprijinită de butoiul mare și cenușiu cu lut umed de lângă chiuvetă.

— Bună! făcu Emma, cu inima bubuindu-i în urechi.

— Te așteptam, spuse Laurel, aruncându-și o șuviță de păr blond, strălucitor, peste umăr și holbându-se la iPhone-ul din mâna Emmei. Îi scriai cuiva mai special?

Emma aruncă telefonul lui Sutton în geantă.

— Ăăă, nu chiar.

Gemenele Twitter dispăruseră.

Laurel o prinse de braț.

— De ce ai amintit de farsa cu trenul? întrebă ea în șoaptă, cu o voce dură. Nimănui nu i se pare nostimă.

Emma simți picături de transpirație curgându-i pe ceafa. Deschise gura, dar nu reuși să spună nimic. Cuvintele lui Laurel îi aduceau aminte de bilețelul pe care-l primise odată cu amuleta: celelalte s-ar putea să nu vrea să-și amintească

**DE FARSA CU TRENUL. DAR MIE MI-A RĂMAS PENTRU
TOTDEAUNA ÎN MINTE.**

Ceva se întâmplase în noaptea aceea. Ceva groaznic!

Emma respiră adânc, își trase umerii înapoi și-și trecu brațul pe după talia lui Laurel.

— Nu mai fi așa sensibilă. Hai să mergem. Miroase ca dracu' aici.

Spera că vocea îi sunase mai veselă decât se simțea.

Pentru o clipă, Laurel o fixă cu privirea, după care o urmă în holul aglomerat. Emma răsufală ușurată când Laurel o luă în direcția opusă. Se simțea ca și cum evitase un glonț uriaș.

Sau poate, m-am gândit eu, tocmai deschisese o cutie plină cu viermi.

4
DOCUMENTE DOVEDITOARE

După antrenamentul de tenis, Laurel ajunse cu VW Jetta ei negru pe strada familiei Mercer, dintr-un cartier rezidențial aflat la poalele munților Santa Catalina, cuprinzând case cu stucaturi de culoarea nisipului și curți pline de plante deșertice cu frunze cărnoase. În mașină nu se auzea decât plescăitul lui Laurel, care mesteca de zor la gumă.

— Bun... mulțumesc că m-ai dus acasă, spuse Emma, rupând tăcerea stânjenitoare.

Laurel îi aruncă o privire rece.

— O să-ți scoți vreodată mașina de sub sechestru, sau o să fiu șoferul tău pe veci? Nu poți să minți la nesfârșit că e la Madeline, știi bine. Mama și tata nu sunt chiar atât de proști.

Emma se prăbuși în scaunul ei. Mașina lui Sutton fusese sechestrată înainte să ajungă ea în Tucson. Dacă Laurel nu mai avea de gând s-o ducă de colo-colo, era nevoită să se străduiască s-o recupereze.

Laurel tăcu din nou. Încă de la ora de atelier se purtase rece cu Emma, întorcându-i spatele când o rugase să facă pereche cu ea la tenis și ridicând din umeri când îi sugerase să treacă pe la un Jamba Juice în drum spre casă. Emma ar fi vrut să știe cuvintele magice care ar fi făcut-o pe Laurel să se deschidă, dar experiența vieții alături de o soră îi lipsea. Avusese surori adoptive, desigur, dar rareori fuseseră relații care să se sfârșească bine.

Nu că relația dintre mine și Laurel ar fi avut vreun succes. Nu mai eram apropiate de ani de zile. Vedeam flash-uri de când eram mici de tot, ținându-ne de mână într-un carusel de la bâlci sau trăgând cu ochiul la petrecerile părinților noștri, dar între timp se petrecuse ceva.

După ce trecu pe lângă trei case mari — În curți doi grădinari udau arbuștii de mesquite' — Laurel intră pe aleea casei Mercer.

— Rahat! spuse ea în șoaptă.

Emma îi urmări privirea. Pe banca de fier forjat de pe verandă stătea Garrett. Nu se schimbase încă de ghetele cu crampoane și de tricoul de fotbal. Purta genunchiere pline de noroi și în mână ținea o cască de protecție pentru cicliști.

Emma ieși din mașină și trânti portiera.

— B... bună, spuse ea șovăitoare, uitându-se la Garrett.

Colțurile gurii lui rozalii se curbară dezaprobat. Ochii căprui aruncau scânteii. Părul blond îi era asudat de la antrenament. Stătea chiar pe marginea băncii, ca o pisică gata să țâșnească.

1 Mesquite este un aliment tradițional în zonele aride ale Americii. I sic o leguminoasă înrudită cu fasolea, mazărea sau bobul.

Laurel coborî și ea pe alee, făcându-i semn cu mâna lui Garrett și intrând în casă.

Emma urcă încet treptele verandei, păstrând distanța față de Garrett.

— Ce mai faci? spuse cu o voce scăzută.

Garrett scoase un zgomot urât din fundul gâtului.

— Tu ce crezi că fac?

Aspersoarele automate porniră deodată în curtea din față, învăluind plantele în miriade de stropi. În depărtare, un trimmer de gazon se trezi la viață. Emma oftă.

— Îmi pare foarte rău.

— Chiar așa? spuse Garrett, strângând casca în palmele lui mari. Atât de rău încât nu mi-ai răspuns la apeluri? Atât de rău încât nici măcar nu vrei să te uiți la mine acum?

Emma îi privi pieptul lat, picioarele puternice și tuleiele de pe bărbie. Înțelese de ce-i plăcea lui Sutton de el, dar i se strânse inima când se gândi că băiatul nu cunoștea adevărul.

— Îmi pare rău, repetă și cuvintele i se opriră în gât. A fost o vară ciudată, spuse ea.

Asta era un eufemism.

— Ciudată pentru că ai întâlnit pe altcineva? spuse Garrett și își încleștă pumnii, făcându-și bicepsii să zvâcnească.

— Nu!

Emma se dădu un pas înapoi, uimită, cât pe ce să intre cu capul în clopoței de vânt agățați de doamna Mercer de streășină.

Garrett își șterse palmele de tricou.

— Dumnezeule! Luna trecută erai atât de aproape. Erai cu minei De ce ai început să mă urăști dintr-odată? Să fie adevărate avertizările pe care le-am primit de la toată lumea? Așa este de fapt Sutton Mercer? Adevărata Sutton?

Adevărata Sutton. Cuvintele îmi răsunară dureros în urechi, un

refren pe care-l auzisem de atâtea ori în ultimele săptămâni. Din noua mea perspectivă, am început să-mi dau seama cât de rău obișnuiam să mă port cu oamenii.

— Nu te urăsc, protestă Emma. Doar că...

— Știi ce? Nu-mi pasă. Garrett se plesni peste coapse și se ridică. Relația noastră s-a terminat. N-am nevoie de scuzele tale. Nu mai pic în plasa jocurilor tale. Asta i-ai făcut și lui Thayer. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Emma făcu un pas înapoi, surprinsă de duritatea vocii lui și de faptul că-l pomenise pe fratele lui Madeline.

Thayer. Numai auzindu-i numele îmi veni în minte ochii lui verzi, limpezi, pomeții înalți și părul negru și ciufulit. Apoi, am văzut altceva: o imagine cu noi doi în curtea școlii. Aveam fața în lacrimi, în vreme ce Thayer îmi vorbea pe un Ion stăruiitor, ca și cum se străduia să mă facă să înțeleg ceva, dar amintirea se risipi imediat.

Emma încercă din nou să vorbească:

— Nu sunt sigură ce crezi tu că am...

— Aș vrea să-mi dai înapoi jocul Grand Theft Auto, o întrerupse Garrett, întorcându-și privirea spre gazonul impecabil din fața casei.

Un labrador negru urina lângă un frasin.

— E în PS3-ul tău.

— O să-l caut, murmură Emma.

— Și cred că nu mai am nevoie de ăsta!

Garrett scoase din geanta lui militară un bilet lung și subțire pe care era scris cu litere șterse: balul de halloween. 1-l întinse cu un gest aproape violent, apoi se apropie de ea, până când aproape se atinseră. Trupul îi tremura într-un fel de energie abia stăpânită. Emma nu mai respira, înspăimântată de ce-ar fi putut avea el de gând să facă.

— Să ai o viață frumoasă, Sutton, șopti Garrett cu o voce de gheață.

Se îndepărtă pe alee, cu crampoanele lui scoțând niște zgomote seci, apoi se urcă pe bicicletă și dispăru.

— La revedere! am șoptit eu în urma lui.

Treaba asta mersese bine. Practic, fusese prima despărțire din viața Emmei - toate relațiile ei de până acum fie sfârșiseră într-o amicitie reciprocă, fie dăduseră chix. Nu era de mirare că lumea spunea că e ceva nasol.

Cutremurându-se, Emma se întoarse să intre în casă. Traversând veranda spre ușa de la intrare, zări un SUV alb care staționa pe stradă. Prin parbriz răzbătu o fulgerare de păr blond. Dar înainte să distingă și chipul, mașina demară, dispărând într-un nor de fum.

În bucătărie, Emma dădu peste Laurel, care tăia un măr în felii.

— Cunoaștem pe cineva care conduce un SUV alb? o întrebă.

Laurel o fixă cu privirea.

— În afară de Gemenele Twitter?

Emma se încruntă. Gemenele locuiau tocmai în partea cealaltă a orașului.

— Ei? făcu Laurel. Ce s-a întâmplat cu Garrett?

Pe chip avea o expresie de satisfacție. Acum ea e cea care vrea să vorbim, gândi cu amărăciune Emma.

Apoi se apropie de blatul din bucătărie și își aruncă în gură o felie zemoasă de măr.

— S-a terminat.

Expresia de pe chipul lui Laurel se îndulci puțin.

— Ești bine?

Emma își șterse palmele de șortul de tenis.

— N-am nimic, răspuse ea, fixând-o cu privirea. Dar ce crezi, el o să fie bine?

Laurel mușcă dintr-o felie de măr și se uită la ușile de sticlă care dădeau spre curtea din spate.

— Nu știu. Pentru mine, Garrett a fost întotdeauna o enigmă, spuse ea în cele din urmă. M-am întrebat mereu dacă se ascunde ceva dincolo de aparențe.

Emma tresări când își aminti cum se apropiase Garrett de ea pe verandă, amenințător.

— Ce vrei să spui?

— A, nu știu! zise Laurel făcând un semn de indiferență cu mâna, ca și cum dintr-odată și-ar fi amintit că în ziua aceea nu vorbea cu Emma.

Aruncă pe masa de bucătărie un teanc de plicuri:

— Astea-s pentru tine.

Apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă pe hol. În vreme ce Emma răsfoia absentă niște cataloage, gândindu-se la vizita lui Garrett și la cuvintele obsedante ale lui Laurel, îi atrase atenția un plic cu un logo bancar în colțul de sus: amex blue. Era adresat lui Sutton Mercer.

Desfăcându-l, Emma simți un nod în gât. Era extrasul de cont al lui Sutton, cel din luna în care fusese ucisă. Cu degete tremurătoare, desfăcu hârtia și citi coloanele cu plățile din luna august. BCBG... Sephora... Walgreens... delicatese AJ. Apoi privirea îi căzu pe plata din 31 august. Optzeci și opt de dolari. Clique.

Nervii i se încordară. Clique. Dintr-odată, cuvântul păru amenințător, ca sunetul produs de trăgaciul unei arme.

Scoase din geantă telefonul lui Sutton. Ethan răspunse abia la al doilea apel.

— Trebuie să ne vedem diseară, șopti Emma. Cred că am dat peste ceva.

5

SITUAȚIILE EXTREME CER MĂSURI EXTREME

Câteva ore mai târziu, Emma și Ethan se găseau în Honda tfrena, rablagită, a lui Ethan, în parcare din spate a unui șir de magazine din apropiere de Universitatea din Arizona. Mirosea a pizza pe vatră. Prin preajmă treceau studenți cher- (heliți, fredonând fals refrene ale lui Taylor Swift. Se aflau acolo un „magazin de vise” numit Wonderland, un salon de frumusețe punk-rock numit Pink Pony și un chioșc cu firma Wildcat Central, care vindea păhăruțe de whisky și pantaloni de trening cu însemnul Universității din Arizona. Chiar în capăt se găsea un butic numit Clique.

Ethan își trase pe ochi cozorocul șepcii lui roșii de base- ball Arizona Diamondbacks.

— Ești pregătită?

Emma dădu din cap, stăpânindu-și emoțiile. Trebuia să lie pregătită.

Când Ethan își desfăcu centura de siguranță, Emma simți m tot corpul un val de recunoștință.

— Ethan! spuse ea, atingându-i locul moale din spatele cotului și simțind mici înțepături fierbinți în vârful degetelor. Vreau doar să-ți mulțumesc. Încă o dată.

— Ei, făcu Ethan, ușor stânjenit. Nu trebuie să-mi tot mulțumești. Nu sunt Maica Tereza. Împinse portiera deschisă cu piciorul. Hai! începe circul!

Manechinele din vitrina magazinului Clique purtau măști de

Halloween excentrice și erau îmbrăcate în haine luxoase de cașmir, rochii de mătase și eșarfe diafane. O fixau pe Emma cu ochii lor negri. Când intră pe ușa principală, alături de Ethan, se auzi un clopoțel sunând.

M-am uitat și eu de jur-împrejur, încercând să recunosc câte ceva. În față, o masă înțesată cu jeanși skinny, cu pantaloni de doc skinny, cu pantaloni cargo skinny și cu leggings chiar și mai skinny ocupa cea mai mare parte din magazin. Ghete, pantofi fără toc, pantofi cu toc și espadrile erau aliniate pe pervaz ca niște soldați gata de luptă. Dar nimic nu ieșea în evidență, arăta ca genul obișnuit de butic la care obișnuiam să merg.

Emma se apropie de un stativ și se uită la eticheta cu prețul unui tricou alb, simplu, de bumbac. Optzeci de dolari? întreaga ei garderobă din clasa a XI-a costa mai puțin de-atât!

— Vă pot ajuta cu ceva?

Emma se răsuci și dădu cu ochii de o brunetă înaltă cu o privire â la Megan Fox și sâni â la Heidi Montag. Când fata îl văzu pe Ethan, se luminează la față.

— Ethan! Salut!

— Salut, Samantha! spuse Ethan, plimbându-și degetele pe un articol de pe masă și apoi roșind și retrăgându-le repede când își dădu seama că era o pereche de chiloți roz de dantelă. Nu știam că lucrezi aici.

— Doar cu jumătate de normă. Vânzătoarea se uită din nou la Emma, posomorându-se. Voi doi sunteți... prieteni?

Ethan îi aruncă o privire Emmei, strâmbând din colțul gurii.

— Sutton, ea e Samantha. E de la St. Xavier. Samantha, ea e Sutton Mercer.

Samantha îi luă Emmei tricoul din mână, punându-l la loc pe stativ.

— Sutton și cu mine ne cunoaștem deja.

Emma se încordă, alarmată de tonul Samanthei.

— Mda. De fapt, mă întrebam dacă ții cumva evidența plăților, spuse ea, arătându-i extrasul de cont de la Amex al surorii sale. Am niște probleme pentru că mi-am depășit creditul de pe card, și vreau să returnez niște marfă pe care am cumpărat-o pe treizeci și unu august, adăugă cu un chicot irnat. Problema e că nu-mi aduc aminte ce am cumpărat și de unde.

Samantha își apăsă pieptul cu mâna, prefăcându-se surprinsă.

— Nu-ți mai aduci aminte ce-ai cumpărat?

— Păi, nu! spuse Emma, vrând să-și dea ochi peste cap.

Dacă ar fi știut răspunsul, la ce-ar mai fi întrebat? Dar avea nevoie de ajutorul Samantha, așa că trebuia să-și muște limba și să păstreze replica pentru lista cu „răspunsuri pe care ar fi trebuit să le dau”, o seamă de răspunsuri nostime la care se gândise, dar pe care nu îndrăznise să le rostească.

— Îți amintești ce ai furat? o provocă Samantha.

— Ce-ai spus?

— Ultima oară când ai fost aici, spuse încet vânzătoarea, ca și cum ar fi vorbit unui copil de grădiniță, tu și cu prietenele tale ați furat o pereche de cercei de aur. Sau ai uitat și asta oare?

Se pare că ultima mea zi pe pământ mi-am petrecut-o ca hoață de magazine.

Emma se agăță de cuvintele Samantha.

— Cu prietenele mele? Care dintre ele?

— Ia spune, ce-ai de gând? strigă Samantha, cu ochii în flăcări.

Crede-mă, dacă aș ști cine erau sau aș avea o dovadă serioasă că voi ați făcut-o, v-aș denunța imediat.

Se răsuci brusc și pomi călcând apăsând cu ghetetele ei cu toc cui spre fundul magazinului, unde începu nervoasă să așeze la locul lor niște pulovere cu romburi.

Pentru o clipă, în butic nu se mai auziră decât sunetele de tobă dintr-un dance mix al celor de la Chemical Brothers. Apoi Emma își trecu degetele peste o rochie de lână aspră și îl privi pe Ethan.

— Cu ce prietene o fi fost Sutton? De ce nu mi-or fi spus?

Ethan ridică un pantof fără toc, rotindu-l în mâini, apoi

Îl puse la loc lângă perechea lui.

— Poate că după furtul din magazin s-au pierdut cu firea.

— Să se piardă cu firea pentru un furt din magazin? Glumești?

spuse Emma, apropiindu-se de Ethan și vorbind aproape în șoaptă. Sunt aceleași fete care au strangulat-o pe Sutton doar ca să se amuze. Iar când polițiștii m-au dus la liceu într-o mașină de-a lor în prima zi de școală, au fost de-a dreptul încântate.

Emma își reaminti scurtul episod de la secția de poliție. Când ea încercase să le spună cine era cu adevărat, polițiștii îi închiseseră gura imediat, necrezând nicio secundă că putea fi altcineva decât Sutton Mercer. Pe de altă parte, Sutton avea o grămadă de antecedente — polițistul de serviciu, detectivul Quinlan, venise cu

o mapă de hârtie uriașă plină cu faptele comise de ea. Conținea probabil nenumăratele farse din Jocul Minciunii.

Emma își îndreptă umerii. Brusc, îi venise o idee: și dacă în dosarul ăla se găsea ceva despre farsa cu trenul? Madeline spusese ceva cum că apăruseră și polițiștii. Din fundul magazinului, Samantha o privea cu coada ochiului.

Emma îl atinse pe Ethan pe umăr.

— Nu-mi place privirea ta, spuse el. La ce te gândești?

— O să vezi, răspunse ea, ridicând la întâmplare de pe masă o poșetuță turcoaz Tori Burch.

După ce se asigură că Samantha o urmărește, ascunse poșetuța sub cămașă, simțind pielea moale pe burtă.

— Ce dracu'! strigă Ethan, făcând disperat un semn de tăiere de-a curmezișul gâtului. Ești nebună?

Emma nu-l luă în seamă.

Pulsul i se accelerase. Se simțea atât de ciudat, de penibil. Becky obișnuia tot timpul să fure din magazinele mai mici — o acadea de colo, un pachet de gumă de mestecat aruncat în buzunarul Emmei dincolo, o dată chiar a ieșit din magazin cu două sticle de coca-cola de doi litri băgate pe sub cămașă ca doi sâni falși. Emma trăia cu teama că polițiștii le vor duce pe amândouă la închisoare — sau, și mai rău, o vor despărți de mama ei. Dar, în cele din urmă, nu poliția fusese cea care o îndepărtase pe Becky de ea. Becky își abandonase fiica din proprie inițiativă.

— Stai pe loc!

Emma îngheță cu mâna pe clanța ușii. Samantha o întoarse cu fața la ea. Sprâncenele ei formau un V perfect.

— Frumoasă încercare! Dă-o-napoi!

Oftând, își îndepărtă mâna de corp și-și ridică ușor cămașa. Poșeta căzu pe jos, iar lanțul ei auriu zăngăni pe gresie. O fată pe jumătate dezbrăcată scoase capul din cabina de probă și gemu.

Samantha culese poșeta de pe jos cu un rânjet și-și scoase BlackBeny-ul din buzunarul blugilor ei mulați. Dădu telefonul pe speaker și formă un număr.

— Așteaptă! spuse Ethan, ocolind o canapea de catifea de culoarea vinului. E o neînțelegere. Pot să-ți explic.

— Serviciul de urgență, care e problema? cârâi o voce de la capătul firului.

Samantha o privi pe Emma printre gene.

— Vreau să reclam un furt în desfășurare.

Emma își băgă mâinile tremurânde în buzunare și încercă să-și păstreze pe buze zâmbetul obraznic la care era îndreptățită în calitate de Eu-sunt-Sutton-Mercer-și-sunt-încântată- să-fiu-dusă-la-sectie.

Într-un fel, nu fusese prea greu - în fond asta voia, să fie dusă la secția de poliție.

6

O AFACERE CRIMINALĂ

Emma stătea pe un scaun galben de plastic dintr-o încăpere cenușie a secției de poliție. Încăperea nu era mai mare ca un coteț de găini, mirosea a legume putrezite și, fără niciun rost, pe peretele din spate erau agățate două portrete de gheșe cu figuri senine. Un decor tocmai bun pentru un reportaj... dacă ar fi fost autoarea, și nu eroina lui.

Ușa scârțâi și se deschise, iar înăuntru apăru detectivul Quinlan, același polițist care refuzase s-o creadă pe Emma când îi spusese că ea era de fapt Emma Paxton, în vreme ce sora ei geamănă pierdută cu mult timp în urmă, Sutton, dispăruse. Sub braț ținea dosarul pe care scria Sutton Mercer. Emma își ascunse un rânjet.

Quinlan se prăbuși pe un scaun din fața ei și-și încrucișă degetele peste dosar. Pe hol răsunau tropăituri de bocanci, care făceau întreaga clădire, nu prea solidă, să se cutremure.

— Furt din magazine, Sutton? Chiar așa?

— N-a fost cu intenție, chițai Emma, făcându-se mică în scaun.

Cu mult timp în urmă, fusese într-o secție de poliție împreună cu Becky, în toiul nopții. Becky fusese acuzată de conducere imprudentă. La un moment dat, o polițistă ridicase telefonul negru și mare, întinzându-i-l lui Becky, dar Becky îl refuzase, implorând:

— Vă rog, nu-i sunați! Vă rog! spusese ea.

În zori, când Becky fusese eliberată cu un avertisment, Emma o întrebase pe cine voise polițista să sune. Dar Becky nu-i răspunsese. Își aprinsese o țigară, pretinzând că nu știe ce voia Emma să spună.

— N-ai avut intenția să fii prinsă? spuse Quinlan, ridicând în aer dosarul lui Sutton. Ai uitat deja că ai fost arestată pentru furt din magazine? Scoase o hârtie din dosar. O pereche de ghetete de la

Banana Republic, pe 6 ianuarie. Așadar, ești recidivistă. Acum chiar că ai o problemă, Sutton.

Emma scrijeli linoleumul cu tălpile, lipindu-și picioarele goale și asudate de scaunul de plastic.

Quinlan se așază la loc, făcând cătușele de la centură să zornăie.

— Ce-i cu tine, vrei să ajungi la școala de corecție? Sau ai de gând să pretinzi și acum că ești o altă persoană? Sora geamănă secretă a lui Sutton? Care ziceai că-i numele tău adevărat? Emily... sau cum?

Emma nu-l asculta. Tresări și-și duse mâinile la gât. Icni, se aplecă și începu să tușească din toți rărunchii.

Quinlan se încruntă.

— Ce-ai pățit?

Emma clătină din cap, mimând un nou acces de tuse.

— Apă..., îngăimă ea între două accese. Te rog!

Quinlan se ridică de la masă și ieși pe hol.

— Nu te mișca de aici, mormăi el.

După ce bărbatul închise ușa, Emma mai tuși de câteva ori, apoi intră în acțiune, întorcând dosarul spre ea. Îi deschise cu degete tremurătoare, răsfoind febril paginile. La suprafață era cel mai recent raport, vizita Emmei la secție în prima zi de școală.

Domnișoara Mercer a fost dusă la școală în mașina patrului, scrisese cineva. Alte patru formulare descriau aceeași situație.

— Hai odată! șopti Emma, răsfoind hârtiile.

Erau rapoarte despre tulburarea ordinii publice și o cerere de sechestrare a mașinii lui Sutton, un Volvo din anii '60, pentru neplata parcării. Urma o declarație dată de Sutton în legătură cu dispariția lui Thayer Vega. Emma o parcurse în grabă. Ieșeam uneori împreună, declarase Sutton la interogatoriu. Cred că era oarecum îndrăgostit de mine. Nu, firește că nu l-am mai văzut după ce a dispărut. În josul paginii, se găseau observațiile celui care-o interogase: Domnișoara Mercer a fost foarte agitată. A ocolit unele răspunsuri, în special pe cele legate de anumite...

Emma dădu pagina și continuă să răsfoiască până când la un moment dat îi atraseră atenția două cuvinte: Calea ferată. Scoase hârtia din teanc. Era un raport din data de 12 iulie. Sub locul faptei era scris: Calea ferată, intersecția Orange Grove cu Autostrada 10. Sub descrierea faptei era însemnat:

S. Mercer... vehicul în pericol... trenul care se apropia. Sutton lusesse interogată alături de Charlotte, Laurel și Madeline, tiabriella

și Lilianna Fiorello figurau și ele în calitate de martori.

Gabby și Lili? se încruntă Emma. Cum de fuseseră acolo?

Am văzut o fulgerare și am simțit o furnicătură ciudată. Auzeam în cap şuieratul îndepărtat al unui tren. Distingeam țipete, implorări disperate și sirene.

Ca prin farmec, amintirea acelei nopți îmi reveni în minte.

7

CEA MAI TARE FARSĂ

Sunt la volanul Volvoului meu 122 verde, model 1965. Strâng cu mâinile volanul îmbrăcat în piele și apăs ușor ambreiajul. Lângă mine stă Madeline, învârtind butonul radioului. Charlotte, Laurel și Gemenele Twitter se înghesuie pe bancheta din spate, chicotind ori de câte ori mașina se înclină la vreun viraj, aruncându-le una peste alta. Gabby flutură un tub de ruj ca pe o baghetă magică.

— Să nu-ndrăznești să dai cu ruj pe scaunele de piele ale lui Floyd, o avertizez eu.

Charlotte chicotește.

— Nu-mi vine să cred că ți-ai botezat mașina Floyd.

N-o iau în seamă. E prea puțin dacă spun că-mi ador mașina. Tata a cumpărat-o de pe eBay acum câțiva ani, iar eu l-am ajutat s-o readucă la gloria ei de odinioară, îndrep- tându-i îndoiturile din capotă, înlocuind masca ruginită a motorului cu una nouă, strălucitoare, din crom, tapițând din nou scaunele din față și bancheta din spate cu piele moale și montând un motor nou care torcea ca o pumă mulțumită.

Nu-mi pasă că nu are facilități moderne, cum ar fi un adaptor pentru iPod sau asistent la parcare laterală — mașina asta e unică, stilată și în afara timpului — ca și mine!

Depășim Starbucks, complexul comercial al galeriilor de artă care le plac tuturor pensionarilor, și terenurile unde am luat primele lecții de tenis, la patru ani. Luna are culoarea de chihlimbar a ochilor coiotului care săpa sub gardul curții ilin spatele casei noastre anul trecut. Mergem la un chef al frăției de la Universitatea din Arizona, care promite să fie exploziv. Faptul că sunt cuplată cu Garrett nu înseamnă că nu pot să mai arunc din când în când câte-un ochi la „marfa” masculină de la universitate.

Madeline prinde pe un post melodia lui Katy Perry California Gurls. Gabby chităie și începe să fredoneze.

— Doamne, m-am săturat de cântecul ăsta! mă plâng eu, aplecându-mă și dând din nou sonorul mai încet.

De obicei nu mă deranjează să cânt, dar în seara asta ceva mă calcă pe nervi. Sau, ca să fiu mai clară, două „ceva-uri”.

Lili se strâmbă.

— Dar săptămâna trecută spuneai de Katy că e super, Sutton!

Ridic din umeri.

— Katy e atât de depășită.

— Compune cele mai bune cântece! se plânge Gabby, răsucindu-și o șuviță de păr blond și împingându-și în afară buzele pline, bosumflată.

Pentru o clipă, îmi iau privirea de la drum și mă uit la ele.

— Nu Katy își compune cântecele, fetelor. Are un producător gras și babalâc.

Lili pare oripilată.

— Zău?

Ah, de-aș putea să trag pe dreapta și să le dau jos! Sunt sătulă până peste cap de falsa imbecilitate a lui Twitter Dee și Twitter Dum'. Anul trecut am urmat împreună un curs de trigonometrie, și nu sunt deloc așa de proaste pe cât par. Fetele găsesc că e ceva sexy să fii prostănac, dar eu, una, nu înghit chestia asta.

Se face verde la semafor, iar Floyd scoate un geamăt de satisfacție și țâșnește din loc, ridicând un nor de praf și zburând pe lângă arbuștii deșertici.

— Ei bine, eu cred că e un cântec genial, rupe Madeline tăcerea, rotind încet butonul de volum.

Mă încrunt la ea.

— Ce-ar spune tatăl tău să audă că depravata de Katy e modelul tău, Madi?

— Nu i-ar păsa, spune Madeline, încercând să pară dură.

Se uită la abțibildul cu mafia lacul lebedelor de pe spatele telefonului ei. Nu știu ce înseamnă asta — niciuna dintre noi nu știe. Și cred că lui Madi îi convine.

— Nu i-ar păsa? repet eu. Hai să-i dăm un telefon și să-l întrebăm. De fapt, hai să-l sunăm și să-i spunem și că tu speri să agăți un student în seara asta.

1 Aluzie la Tweedledee și Tweedledum, personaje din Alice în Țara din Oglindă, care arată și acționează identic.

— Nu face asta, Sutton! geme Madeline, prinzându-mă de mână înainte să iau telefonul.

Madi e celebră pentru minciunile pe care i le servește tatălui ei, probabil i-a zis că merge la o meditație.

— Liniștește-te, îi spun, punând telefonul la loc pe bordul mașinii.

Madeline se face mică pe scaunul ei, luându-și fața de Nu-mai-vorbesc-cu-tine. Charlotte îmi prinde privirea în irtrovizoare și-mi spune din ochi: Las-o moartă! E o lovitură sub centură s-o necăjești pe Madeline în privința tatălui ei, dur asta primește pentru că le-a invitat pe Gemenele Twitter astă-seară. Ar fi trebuit să fim doar noi, adevăratele membre ale Jocului Minciunii, dar nu știu cum de Gabby și Lili ne-au aflat planul, iar Madeline e prea drăguță ca să le refuze. Tot ilrumul le-am simțit privirile rugătoare, speranțele și visurile scrise parcă în niște bule deasupra capetelor lor: Când o să in primiți în Jocul Minciunii? Când o să putem și noi să fim membre? E deja destul de nasol că sora mea mai mică s-a h filat în clubul nostru. Nu mai e loc pentru nimeni, mai ales pentru ele.

Și, mai mult decât atât, pentru seara asta am un plan - un plini în care nu apar și Gabby și Lili. Dar cine spune că Sutton Mercer nu poate să fie și flexibilă?

După ora zece, partea de nord a Tucsonului e moartă și pe Orange Grove abia dacă mai trece câte-o mașină. Înainte să mirăm pe autostradă, trebuie să trecem peste șinele de cale ferată. Crucea Sfântului Andrei strălucește în întuneric. Când se face verde, îl salt pe Floyd peste liniile denivelate. Dar când să accelerez spre intrarea pe autostradă, îmi moare motorul.

— Aoleu..., murmur eu.

„California Gurls” nu se mai aude. Aerul condiționat nu mai funcționează și luminițele de pe bord se sting. Întorc cheia în contact, dar nu se întâmplă nimic.

— Bine, afurisitelor, cine a turnat nisip în rezervorul lui Floyd? Charlotte scoate un căscat prefăcut.

— Farsa asta a fost acum doi ani.

— Nu noi, ciripește Gabby, încântată probabil că întrebarea mea, care se adresase membrilor Jocului Minciunii, o indusese și pe ea. Avem idei de farse mult mai bune, dacă o să ne lăsați vreodată să vi

le spunem.

— Nu ne interesează, îi spun, făcându-i semn să stea în banca ei.

— Ăăă... Îi pasă cuiva că ne-am oprit pe calea ferată? spune Madeline, cu ochii pe geam și cu degetele pe mânerul portierei.

Deodată, luminile roșii de pe Crucea Sfântului Andrei încep să clipească. Se aude semnalul sonor, iar semibarierile dungate se lasă în jos, pentru a opri mașinile - nu că ar fi fost vreuna — să treacă peste șine. În depărtare se disting farurile unui intercity.

Încerc din nou să pornesc, dar Floyd nu face decât să tușească înfundat.

— Care-i schema, Sutton? spune Charlotte iritată.

— Totul e sub control, murmur eu.

Brelocul cu simbolul Volvo se leagănă într-o parte și-n alta, în vreme ce eu tot învârt cheia în contact.

— Da, vezi să nu! spune Charlotte, și pielea banchetei scârțâie sub fundul ei. V-am zis, fetelor, că nu trebuia să urcăm în capcana asta a morții.

Se aude sirena trenului.

— Poate că nu bagi ca lumea cheia.

Madeline se apleacă și rotește și ea cheia, dar mașina scoale același hârâit. Luminițele de la bord nici măcar nu clipească.

Trenul se apropie.

— Poate o să ne vadă și o să frâneze, spun eu, cu vocea tremurându-mi din cauza adrenalinei care-mi curge prin vene.

— Trenul nu poate să oprească! strigă Charlotte, desfăcându-și centura de siguranță. De-aia se și lasă barierele! Zgâl-țâie mânerul portierei din spate, care rămâne însă blocat. Dumnezeu! Deschide, Sutton!

Apăs pe butonul de deblocare — tatăl meu și cu mine instalaserăm un sistem de închidere electrică a ușilor și geamurilor —, dar cunoscutul clic al butoanelor care sar în sus nu se aude.

— Ah! fac eu, apăsând la nesfârșit butonul.

— Să le deblocăm manual, spune Lili, încercând să ridice butonul de la portiera ei.

Dar ceva blochează butonul.

Trenul șuieră din nou, un acord grav. Laurel încearcă să coboare geamul, dar nu reușește.

— Dumnezeu, Sutton! strigă Lili. Ce ne facem?

— E o farsă? urlă Charlotte, apăsând cu putere pe mânerul

portierei, care însă nu se mișcă. Îți bați joc de noi?

— Sigur că nu! spun, apăsând pe mânerul de la portiera mea.

— Pe bune? țipă Madeline.

— Pe bune! Jur!

Este codul nostru de siguranță, pe care-l spunem atunci când lucrurile sunt cât se poate de serioase.

Madeline se întoarce și apasă în centrul volanului. Claxonul behăie slab, ca o capră pe moarte. Laurel formează un număr pe telefonul mobil.

— Ce faci? urlu la ea.

— Care e urgența? cârâie o voce în difuzorul telefonului.

— Suntem blocate pe calea ferată de la Orange Grove! strigă Laurel. Suntem încuiate în mașină! O să dea trenul peste noi!

Imediat se dezlănțuie haosul. Charlotte se apleacă înainte și lovește în parbriz. Gabby și Lili se smiorcăie fără folos. Laurel îi dă detalii operatoarei de la numărul de urgențe. Trenul zboară spre noi. Eu întorc încontinuu cheia în contact. Trenul se apropie vertiginos... tot mai mult... până când mi se pare că disting figura panicată a mecanicului.

Toată lumea țipă. Moartea e la câteva secunde.

În momentul acela, mă aplec calmă și împing înapoi șocul.

Pornind motorul, scot mașina de pe calea ferată și opresc pe trecerea la nivel. O clipă mai târziu, deblochez portierele și fetele cad pe pietrișul prăfuit, uitându-se la trenul care trece în viteză la un metru de ele.

— V-am făcut-o, fraierelor! strig eu, cu trupul în flăcări. A fost cea mai tare farsă pe care-am făcut-o vreodată, nu?

Prietenele mele mă privesc uluite, în lacrimi. Apoi ochii li se umplu de furie. Madeline abia reușește să se ridice.

— Ce dracu', Sutton! Ai folosit codul de siguranță! Ai încălcat regulile!

— Regulile sunt făcute ca să fie încălcate, afurisitelor! Vreți să auziți cum am făcut-o?

Muream de nerăbdare să le spun. Plănuisem farsa asta de săptămâni întregi. Era piesa mea de rezistență.

— Nu-mi pasă cum ai făcut-o! răcnește Charlotte, cu Jața schimonosită de furie și tremurând. N-a fost deloc amuzant!

O privesc pe soră-mea. Dar ea își umezește buzele și clipește des, de parcă farsa a lăsat-o mută.

Madeline tremură de mânie.

— Știi ce, Sutton? M-am săturat de clubul ăsta! M-am săturat de tine!

— Și eu, o susține Charlotte.

Lili se uită când la una, când la alta, încântată.

Îmi ridic bărbia, sfidătoare.

— E o amenințare? Vreți să părăsiți clubul?

Madeline se ridică, expunându-și silueta zveltă.

— Poate!

— Perfect! Plecați! le spun lui Madeline și lui Charlotte.

O mulțime de fete abia așteaptă să vă ia locul! Corect?

Mă întorc spre Gabby și Lili, dar numai Lili îmi întoarce privirea.

— Unde este Gabby? întreb eu.

Charlotte, Madeline, Laurel, Lili și cu mine scrutăm întunericul.

Dar Gabby a dispărut.

8

ADEVĂR SAU CONSECINȚE

Emma citi repede restul raportului de poliie.

Volvoul 122, model anii '60, blocat pe calea ferată, a scăpat de ciocnirea cu intercity-ul care venea de la San Antonio, Texas.

Domnișoara Mercer susține că motorul nu a mai funcționat, împiedicând-o să scoată mașina de pe calea ferată și să deschidă portierele, pentru ca pasagerii să iasă din mașină. Din discuțiile avute cu pasagerii M. Vega, C. Chamberlain și L. Mercer, a reieșit că toate trei susțin varianta domnișoarei Mercer, cum că de vină a fost sistemul electric al mașinii. Nicio acuzație până acum. Spitalizarea unei victime, G. Fiorello. Ambulanța a sosit la 10.01 p.m. și a dus-o la Spitalul Oro Valley.

Emma simți un fior rece pe șira spinării. Gabriella? La spital?

Pe hol răsunară pași. Emma înghesui repede hârtiile înapoi în dosar și îl împinse din fața ei, cu doar câteva secunde înainte ca detectivul Quinlan să deschidă ușa. Acesta trânti pe birou un pahar de plastic cu apă.

— Poftim! Sper că ești mulțumită!

Emma își ascunse un zâmbet satisfăcut - era mulțumită... dar și dezorientată. Își frământa mintea cu noile informații descoperite.

Era limpede că Sutton oprise mașina intenționat, dar raportul vorbea de un accident. Cum naiba reușise Sutton să le convingă pe celelalte să mintă, deși Gabby ajunsese în spital? Nu mai întâlnise probabil niciodată pe nimeni atât de puternic precum Sutton — o fată care le făcuse pe toate celelalte prietene ale ei să-și țină gura chiar și în cazul unei tragedii.

Dar nici eu nu cunoșteam răspunsul, nu știam cum le făcusem să păstreze tăcerea. Sigur că fusesem influentă - dar nu chiar așa în amintirea mea, totuși, Madeline și Charlotte păreau super-furioase! Fețele lor roșii de mânie mă mai sperie și acum.

Emma luă o înghițitură de apă. Era stătută și avea un gust metalic. Amănuntele farsei încă i se învârteau prin minte, în primul rând, cum de le expusese Sutton pe fete la un ase- j menea risc? Să oprească o mașină pe calea ferată - era nebună?

M-am zbârlit la gândurile Emmei. În viață există tone de lucruri riscante: să mergi cu bicicleta pe banda de urgență a autostrăzii, să plonjezi în lacul unui canion fără să știi cât de adâncă e apa, să atingi clanța plină de microbi a unei toalete publice. Trebuie că știam că mașina o să pornească imediat ce ridic șocul. Nu mi-aș expune niciodată prietenele la un asemenea pericol... nu-i așa?

— Bun! zise Quinlan, unindu-și vârful degetelor. Ai Hăsit o explicație acceptabilă pentru furtul de azi, domnișoară Mercer?

Emma respiră adânc, apoi brusc se simți epuizată.

— Uitați, a fost o greșeală cu adevărat prostească. Promit să plătesc poșeta. Și că o să mă schimb. Gata cu farsele. Gata cu furatul din magazine. Jur! Vreau doar să merg acasă.

Quinlan scoase un fluierat ușor.

— Păi, bine-nțeles, Sutton! Du-te acasă! Ești iertată! N-o ..să suporti nicio consecință! Și n-o să le suflu un cuvânt nici părinților tăi!

Nici măcar nu se străduia să-și ascundă sarcasmul.

Exact în acea clipă se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, lătră Quinlan.

Ușa se deschise și intrară doamna și domnul Mercer. Domnul Mercer purta costumul de medic și adidași New Balance iillii. Doamna Mercer era îmbrăcată într-un taior office negru, a avea buzele rujate în nuanța strugurilor și căra o servietă din piele de șarpe. Era limpede că fuseseră luați amândoi de la lucru, de la vreo întâlnire sau vreo operație. Niciunul din ei nu părea fericit.

Primul dintre lucrurile cele mai nasoale ale faptului că eram moartă era să urmăresc de la distanță reacția părinților mei față de mine. Desigur, nu era prima oară când aveau de-a l.ice cu o convocare la secția de poliție. Din noul meu punct de vedere, mi se părea că au inimile zdrobite. Oare de câte ori îi rănisem în felul ăsta? De câte ori puțin îmi păsase?

Emma se făcu mică în scaunul ei. Abia dacă îi cunoscuse pe domnul și doamna Mercer, știa doar că aveau cam cincizeci de ani, că ocupau posturi de răspundere și căutau alimente cu etichete bio în băcăni. Dar dacă fotografiile de familie din vestibul ofereau ceva indicații — pozele cu Minnie Mouse de la Disneyland, cu scufundările de la Florida Keys și cu zâmbetele din fața piramidei de la Luvru, din Paris —, era clar că domnul și doamna Mercer se străduiau să fie niște părinți buni pentru fiicele lor, oferindu-le tot ce le poșteau inimile. Desigur, nu se așteptau ca fiica lor mai mare, adoptată, să devină o infractoare.

— Luați loc! spuse Quinlan, făcând semn spre două scaune de la masă.

Niciunul din cei doi nu-i urmă îndemnul. Doamna Mercer strângea atât de tare servieta în mână, încât degetele i se albiseră.

— Doamne, Sutton! șuieră ea, întorcându-și privirea obosită spre Emma. Ce naiba e cu tine?

— Îmi pare rău, murmură Emma, cu bărbia în piept, strângând între degetul mare și arătător medalionul de argint al lui Sutton.

Doamna Mercer clătină din cap, făcându-și cerceii de perle să se miște înainte și înapoi.

— N-ai învățat nimic din lecția pe care ai primit-o la primul furt?

— A fost o prostie, spuse Emma, lăsându-și capul în pământ.

Obținuse ceea ce voia, dar, ridicându-și ochii, văzu fețele îngrijorate ale celor doi.

Celor mai mulți dintre părinții ei sociali nu le-ar fi păsat că a furat decât dacă ar fi trebuit să scoată bani pentru cau-țiune. De fapt, majoritatea lor ar fi lăsat-o să putrezească în ;irest peste noapte. O invidie pe Sutton pentru grija părinților ci - un lucru pe care sora ei părea să nu-l fi apreciat pe când era în viață.

Domnul Mercer se întoarse spre Quinlan, vorbind pentru prima oară:

— Îmi pare nespuse de rău că vă facem atâtea neazuri.

— Și mie îmi pare rău, spuse Quinlan, ducându-și mâinile slrânse

la piept. Poate dacă ați supraveghea-o mai bine pe Sutton...

— O supraveghem cât de bine putem, mulțumesc.

Vocea doamnei Mercer tremura. Defensiva ei îi amintea

Emmei de vizitele asistenților sociali, în timpul cărora, fără excepție, fără să mai conteze dacă era adevărat sau nu, păun ții sociali se apărau spunând cât de mult se ocupau de Ktpiii pe care îi aveau în grijă. Doamna Mercer își scoase portofelul din poșeta ei Gucci.

— A primit vreo amendă?

Quinlan scoase un sunet ciudat din gâtlej, ca și cum ar fi înghițit un gândac.

— Nu cred că o amendă va rezolva cazul de acum, doamnă Mercer. Dacă cei de la magazin vor depune plângere, asta va ajunge la cazierul lui Sutton. Și ar putea exista și alte consecințe.

Doamna Mercer arăta ca și cum mai avea puțin și leșina.

— Ce fel de consecințe?

— Trebuie să așteptăm să vedem ce pretenții are magazinul, răspunse Quinlan. Ar putea cere o despăgubire, sau ar putea cere o pedeapsă mai aspră, având în vedere că Sutton nu e la primul furt. Ar putea fi condamnată la executarea unor ore în folosul comunității. Sau la închisoare.

— Închisoare? strigă Emma, fixându-l cu privirea.

Quinlan ridică din umeri.

— Ai împlinit optsprezece ani, Sutton. E cu totul altceva acum.

Emma închise ochii. Uitase că abia își sărbătorise ziua.

— D... dar școala? murmură ea, puțin proteste. Și tenisul?

Ceea ce voia ea să întrebe de fapt era: Dar ce se va alege de investigație? Ce se va alege de ucigașul lui Sutton?

Quinlan deschise ușa cu un scârțâit.

— Ar fi trebuit să te gândești la toate astea înainte să-ți strecuri poșeta aia sub bluză.

Quinlan ținu ușa deschisă pentru Emma și părinții ei și ieșiră cu toții în parcare. Nimeni nu scotea o vorbă. Emmei îi era teamă până și să respire. Doamna Mercer o prinse de cot, ducând-o spre Mercedesul ei, care avea pe bara de protecție un sticker cu mamă mândră de tenismena ei de la hollier.

— Ai face bine să te rogi ca buticul să-și retragă acuzațiile, slrecură ea printre dinți, așezându-se pe locul șoferului. Sper că ai învățat ceva de folos din toate astea.

— Am învățat, răspunse încet Emma, cu mintea la informațiile citite în dosar.

Își găsisese un nou motiv, indicii noi și o situație periculoasă care le-ar fi înfuriat chiar și pe cele mai loiale prietene.

9 FETIȚA LUI TATA

Drumul spre casă de la secția de poliție se desfășură într-o tăcere implacabilă, de piatră. Radioul rămăsese închis. Doamna Mercer nici măcar nu se mai enerva pe șoferii agresivi care-i luau fața. Se uita drept înainte, ca o statuie de ceară de la Madame Tussauds, fără s-o bage în seamă pe fata pe care-o credea fiica ei. Ghemuită în scaunul pasagerului, Emma își ținea ochii în jos, scărmanându-și pielea din jurul degetului mare, până îi apărură pe piele o bobită roșie de sânge.

Doamna Mercer trase Mercedesul pe alee, în spatele automobilului Acura al soțului ei, și intrară cu toții în casă, târându-și picioarele ca un convoi de prizonieri legați cu lanțuri. Imediat ce se deschise ușa, Laurel sări de pe canapeaua de piele din sufragerie.

— Ce se-ntâmplă?

— Vrem să discutăm un minut cu Sutton. Singuri.

Doamna Mercer își aruncă poșeta în cuierul pentru haine și umbrele de lângă ușa principală. Drake, dogul german al familiei, veni s-o întâmpine pe doamna Mercer, dar aceasta îl alungă imediat. Drake era mai degrabă un nătâng adorabil decât un câine de pază, dar Emmei îi făcea întotdeauna frică. De când se știa îi era frică de câini, după ce, la nouă ani, un chow-chow al unor părinți sociali îi folosisese brațul pe post de jucărie de cauciuc.

— Cum e? insistă Laurel cu ochii cât cepele.

Nimeni nu-i răspunse. Laurel încercă să-i prindă privirea Emmei, dar aceasta n-o băgă în seamă, studiind în continuare

voalul-miresei uriaș din colț.

— Stai jos, Sutton, spuse doamna Mercer, arătând spre canapea.

Pe măsuța de cafea din lemn de mesquite era un pahar cu apă minerală, pus pe un suport de lemn, iar pe podea zăcea aruncat un număr din Teen Vogue.

— Laurel, te rog! Lasă-ne puțin singuri.

Laurel oftă, apoi se îndepărtă, tropăind, pe hol. Emma auzi zgomotul ușor al ușii de la frigider deschizându-se în bucătă- i k*. Se cocoță pe fotoliul de velur cu rezemători pentru cap și se uită neajutorată prin camera amenajată șic în stil sud-vestic - o mulțime de bronzuri și arămiuri deșertice, o latură Navajo aruncată peste canapeaua de piele, o carpetă .dbă și pufoasă care era incredibil de curată, în ciuda labelor mari și adesea murdare ale lui Drake, și un tavan cu grinzi de lemn, cu mai multe ventilatoare care se roteau încet. Lângă lereastră se găsea un pian Steinway mic, cu coadă. Emma se Întrebă dacă Sutton și Laurel învățaseră să cânte pe un ase- mcnea obiect minunat. Simți o altă împunsătură de invidie pentru faptul că sora ei geamănă primise o îngrijire atât de atentă și tot ce-și dorise. Dacă ar fi avut și ea o altă soartă, dacă Becky ar fi abandonat-o pe ea când era bebeluș, în loc de Sutton, poate că s-ar fi bucurat și ea de o astfel de viață. Cu siguranță că ar fi știut s-o aprecieze mult mai mult.

Am simțit același val de iritare pe care-l simțeam întotdeauna când Emma mă judeca. Cum ar putea vreuna dintre noi să aprecieze corect viețile noastre, dacă nu avem un etalon prin care să le comparăm? Abia după ce am pierdut ceva, după ce ne-a abandonat mama, după ce am murit ne-am dat seama ce ne lipsea. Dar apărea o întrebare interesantă: dacă Emma mi-ar fi trăit viața, mi-ar fi cunoscut și moartea? Ar fi fost ea ucisă în locul meu? Gândindu-mă cu amărăciune la toate astea, simțeam cumva că moartea mea fusese într-un fel greșeala mea - ceva ce eu făcusem, rezultatul unei alegeri pe care poate că Emma nu ar fi facut-o. Nu avusese nicio legătură cu soarta.

Doamna Mercer se plimba de colo-colo, țacănind pe podeaua de piatră cu tocurile ei înalte. Era trasă la față și șuvița căruntă îi ieșea în evidență mai mult ca niciodată.

— Mai întâi de toate, vei suporta această pedeapsă, Sutton. Orice îți voi cere să faci, orice sarcină îți voi da, o vei face.

— Bine, spuse încet Emma.

— Și în al doilea rând, continuă doamna Mercer, nu te gândești că în următoarele două săptămâni vei pleca de-acasă. Doar dacă are legătură cu școala, cu tenisul sau cu munca în folosul comunității, dacă asta vei primi. Să sperăm că •ista vor hotărî. Doamna Mercer se opri lângă pian și-și duse u mână la frunte, ca și cum ameteșise. Ce crezi că vor spune colegii tăi? Măcar te-ai gândit la consecințe, sau pur și simplu .ii apucat ce ți-a căzut în mână și ai șters-o din magazin?

Laurel, care stătuse până atunci ascunsă, trăgând cu ure- i'hoa, apăru în pragul ușii cu o pungă de pop-com Smartfood nedesfăcută în mână.

— Dar Balul-foștilor absolvenți e săptămâna viitoare! Trebuie s-o lași pe Sutton să meargă. Face parte din comitetul de organizare! Și-apoi vine excursia.

Doamna Mercer clătină din cap și se întoarse spre Emma:

— Și să nu încerci să pleci pe furiș. O să pun pe cineva să-ți monteze închizători exterioare la ferestre. Știu că te-ai mai Iurișat așa. Ca și tine, Laurel.

— Eu nu m-am furișat! protestă Laurel.

— Am văzut urme de tălpi pe lângă rondurile cu flori azi-dimineață, aruncă doamna Mercer.

Emma își strânse buzele. Urmele de tălpi din dreptul camerei lui Laurel îi aparțineau ei. Se strecurase afară pe fereastra lui Laurel în timpul petrecerii de ziua ei, imediat ce găsisese M isiunea needitată a filmulețului cu strangularea, în care

Laurel, Madeline și Charlotte îi jucau o farsă lui Sutton. Dar Sutton n-ar fi recunoscut niciodată că a călcat pe flori, iar acum nici ea n-are s-o facă. Poate că începuse să semene cu “.oia ei mai mult decât își închipuia.

Doamna Mercer scormoni prin poșetă după telefonul care îi suna. Îl duse la ureche și dispăru pe hol. Domnul Mercer își verifică și el pager-ul și se întoarse istovit spre Emma.

— Am o sarcină pentru tine chiar acum. Schimbă-te și ne întâlnim în garaj.

Emma dădu supusă din cap. Să înceapă pedeapsa!

Zece minute mai târziu, Emma se schimbase într-un tricou și o pereche de jeanși uzați — mă rog, cât de uzați pot fi niște jeanși Citizens of Humanity —, așteptând în garajul triplu al familiei Mercer. Pereții erau acoperiți de rafturi înțesate de greble, sape,

bidoane de vopsea și saci cu mâncare pentru câini. În mijlocul mării încăperi de beton se găsea o motocicletă veche, cu marca norton inscripționată pe o parte. Domnul Mercer se ghemuise în fața roții din față, verificând cauciucul. Purta genunchiere de protecție albe.

Când o văzu pe Emma, se ridică pe jumătate și-i făcu semn cu capul.

— Am venit, spuse Emma, puțin rușinată.

Domnul Mercer o privi fix câteva secunde lungi. Emma se pregătise sufletește pentru o predică, dar tatăl ei arăta doar trist.

Emma nu știa ce să spună. Era obișnuită să trăiască doar ea sentimentul de dezamăgire, nu și să fie spectatoare la așa ceva. Încercase întotdeauna să fie orice îi cereau părinții ei sociali să fie - guvernantă, femeie de serviciu și, o dată, chiar maseuză. Nu provocase niciodată necazuri intenționat.

Domnul Mercer se întoarse spre motocicletă.

— Locul ăsta e mizerabil, spuse el în cele din urmă. Poate că mă ajuți să mai arunc câte ceva și să fac puțină ordine.

— Sigur! spuse Emma, trăgând un sac de gunoi negru (iintr-o cutie de pe cel mai apropiat raft.

Se uită prin garaj, surprinsă să vadă că ea și domnul Mercer ar fi putut avea ceva în comun. Pe un perete se afla un poster rupt cu o chitară Gibson Les Paul roșiatică, una dintre favoritele Emmei încă de când trecea prin faza liu-vreau-să-fac-parte-dintr-o-formație. Mai zări și preferatul ei în materie de titluri greșite de ziar, înrămat: Dewey II. bate pe Truman. Iar la stânga etajerelor cu piese de mașină și insecticid se găsea un raft micuț înțesat cu broșuri polițiste vechi, dintre care pe multe Emma le devorase pur și simplu. Se întreba de ce nu se găseau în biblioteca din casă. Oare doamnei Mercer îi era rușine că soțului ei îi plăcea genul acela de literatură? Sau tatăl hotărâse să-și țină lucrurile preferate în spațiul lui privat?

Emma nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Când era la grădiniță, în clasă intraseră mai mulți tați, care vorbiseră despre meseriile lor: era un doctor, mai era un tip care avea un magazin de instrumente muzicale, și un bucătar. În acea zi, întorcându-se de la grădiniță, Emma o întrebuse pe Becky ce meserie avea tatăl ei. Lui Becky îi căzuse fața și îi răspunsese scoțând fumul de țigară pe nări:

— N-are-a face!

— Poți să-mi spui măcar cum îl cheamă? mai încercase Emma,

dar Becky nu-i răspunsese.

La scurt timp după discuția asta, Emma trecuse printr-o lază în care pretindea că diferiți bărbați pe care-i întâlneau în veșnicile lor călătorii — Becky nu putea păstra o slujbă prea mult timp - ar fi putut să fie tatăl ei, în secret. Raymond, casierul de la benzinărie care-i strecurase Emmei printre cumpărături câteva batoane Tootsie Rolls cadou. Doctorul Norris, doctorul de la urgență care-i pusese copci la genunchi atunci când se lovise la locul de joacă. Al, un vecin din complexul de apartamente care-i făcea în fiecare dimineață semn cu mâna. Emma și-i imagina pe unii dintre acești bărbați ridicând-o în sus, învârtind-o și ducând-o la Dairy Queen-ul din cartier. Dar nu se întâmplase nimic din toate astea.

M-au copleșit și pe mine dintr-odată o mulțime de frânturi de amintiri: tata și cu mine stând la o masă într-un club de blues și ascultând formația care cânta live. Tata și cu mine pe o cărare de munte, cu binocluri la ochi, observând păsările. Eu căzând de pe bicicletă și fugind în casă să-l caut pe tata să mă aline. Simțeam că tata și cu mine avuseserăm la un moment dat o legătură specială. Deodată, în lumina celor prin care trecea Emma, m-am simțit norocoasă că am toate aceste amintiri. Dar acum tata nici măcar nu știa că murisem.

Emma se aplecă peste motocicletă, cercetând-o cu atenție.

— De ce e schimbătorul pe partea greșită?

Domnul Mercer o privi clipind, de parcă Emma ar fi început pe neașteptate să vorbească în swahili.

— Ba e bine pus. E o motocicletă britanică. Înainte de 1975 schimbătorul se pune în dreapta, spuse el râzând jenat. Credeam că interesul tău pentru vehicule se oprește la Volvoul din anii '60.

— Am citit ceva despre asta, facu Emma.

Una dintre familiile ei sociale, Stuckey, avea o mașină care le dădea mereu bătaie de cap, iar responsabilitatea căzuse nu se știe cum pe Emma, care trebuise să găsească pe cineva s-o repare. Se împrietenise cu mecanicii de la stația de benzină locală și aceștia o învățaseră cum să schimbe un cauciuc, cum să controleze uleiul, cum să înlocuiască diverse lichide și componente. Patronul locului, Lou, avea o Harley, iar Emma se învățea pe lângă el când meșterea la ea, dându-i câte-o mână de ajutor. Lou o îndrăgea și începuse s-o strige Micuța Maimuțică Unsueroasă. Dacă ar fi râvnit vreodată la un post de ucenic de mecanic, spunea el, ușa lui era larg deschisă.

Am zâmbit. Asta da carieră! Dar mă impresiona cât de tenace era. Exact cum spusese Ethan cu o seară în urmă: Nimic nu părea s-o copleșească.

— Thayer avea o Honda, nu? spuse domnul Mercer. Nu te-a dus și pe tine cu ea, nu?

Emma ridică din umeri, simțind cum se înfioară la auzul numelui lui Thayer. Aflase în ultima săptămână că Laurel și Thayer fuseseră cei mai buni prieteni și că Laurel făcuse o pasiune nu chiar secretă pentru el. Dar mai descoperise și că, până la urmă, Thayer o plăcuse pe Sutton.

Am încercat cu disperare să-mi amintesc ce însemnase I hayer pentru mine. Am în continuare flash-uri cu noi doi în curtea școlii. Thayer prinzându-mă de mâini și spunând ceva pe un ton de scuză, eu smulgându-mi mâinile și aruncându-i ceva înapoi, cu vorbe nepăsătoare și dure. După care amintirea se destrămă.

Domnul Mercer se așeză pe o ladă de lapte răsturnată.

— Sutton... de ce ai furat azi?

Emma își plimbă mâinile pe schimbător. Pentru că încerc să rezolv cazul uciderii fiicei tale. Dar cu voce tare spuse:

— Îmi pare sincer rău.

— A fost pentru... tot ce se întâmplă acasă? întrebă morocănos domnul Mercer.

Emma clipi, întorcându-se spre el.

— Adică...?

Deodată, îi veni în minte o nouă listă: „Lucruri stânjenitoare despre o nouă familie pe care n-o cunoști, deși ar trebui”. Discuția deschisă cu un tată pe care-l întâlnește numai cu două săptămâni în urmă era prima pe listă.

Domnul Mercer avea o expresie exasperată, gen te-rog-nu-mă-pune-să-ți-explic.

— Știu că sunt foarte multe lucruri de înțeles. Știu că ai trecut printr-o serie de... schimbări.

Mai multe decât crezi, gândi Emma cu ironie.

Domnul Mercer o privi înțelegător.

— Vreau să știu ce simți. Vreau să știi că poți să vorbești cu mine. Despre orice.

Aparatul de aer condiționat se opri din bâzâit și în garaj se lăsă o tăcere mormântală. Emma încercă să-și păstreze stăpânirea de sine. N-avea nicio idee cum să-i răspundă domnului Mercer și, pentru o

clipă, se arată gata să-i destăie-nuie adevărul gol-goluț. Dar apoi își aminti de amenințarea ucigașului lui Sutton: Dacă spui cuiva, dacă spui ccva, tu urmezi!

— Bine... mulțumesc, spuse ea stingherită.

Domnul Mercer își făcea de lucru cu cheia fixă.

— Și ești sigură că n-ai furat pentru că, ei bine, pentru că voiai să fii prinsă?

M-am uitat în ochii albaștri, limpezi ai tatălui meu și, dintr-odată, am avut un crâmpei de amintire cu voci și acu- /iții zburând prin aer. M-am văzut mergând repede pe un drum în deșert, am auzit vocea supărată a tatălui meu str- r..mdu-mă și am simțit lacrimi curgându-mi pe față.

Cum Emma nu răspunse, domnul Mercer încetă s-o mai |nivească, clătină din cap și aruncă pe podeaua pătată de unsoare o cârpă galbenă, murdară.

Nu mai contează, murmură el, părând iritat. Aruncă doar sacul de gunoi când termini, da?

Închise ușa cu un bufnet sec. În spatele ei era un panou dr plută pe care erau prinse un calendar vechi de câțiva ani, mii card pentru service-ul de aparate de aer condiționat și o po/ă cu Laurel și Sutton stând în mijlocul curții și zâmbind i .Urc aparat. Emma se uită îndelung, stăruiitor la fotografie. A i li vrut ca fotografia să-i poată vorbi, ar fi vrut ca Sutton să-i pontă spune ceva, orice, despre cine fusese ea, despre ce soi dr secrete avea și despre ce se-ntâmplase de fapt cu ea.

Auzi un chicotit în spate. Apoi o furnicătură caldă, ca și cum cineva i-ar fi răsuflat în ceafă. Se întoarse, cu inima-n gât, dar garajul era pustiu. Apoi, pe fereastra pătrată, îngustă, zări un SUV care rula încet prin dreptul casei familiei Mercer. Alergă la fereastră și se uită afară, recunoscând imediat Lincolnul alb. Și, de data asta, mai recunoscuse și cele două fețe din spatele parbrizului.

Erau Gemenele Twitter.

Poc! Poc!

Emma sări în sus în patul lui Sutton. Luna arunca o rază argintie

peste covor. Screen saver-ul de pe computerul lui Sutton proiecta o serie de fotografii de la fericitele petreceri în pijamale ale Jocului Minciunii. La televizorul cu ecran plat rula un episod din The Daily Show. Clopotul de sticlă', pe care Emma o recitea după ce o comentase cu Ethan cu o săptămână în urmă, stătea deschisă cu fața în jos, pe noptieră. Ușa care dădea spre hol era bine închisă. Toate obiectele erau la locurile lor, unde le lăsase când se dusesse la culcare.

Poc!

Sunetul venea dinspre fereastră. Emma dădu la o parte plapuma. Tot cu o săptămână în urmă avusese un vis care începuse așa. Când, în vis, se uitase pe fereastră, o văzuse pe Becky pe alee. Avertizându-o. Spunându-i să aibă grijă. Și apoi dispărând.

Emma se apropie șovăind de fereastră și aruncă o privire afară. Lumina de la felinarul de pe stradă arunca un cerc șters, auriu peste cactusul țepos în formă de pară de dincolo de alee. Mai încolo era parcată Jetta lui Laurel. Așa cum era de așteptat, cineva stătea pe alee, dincolo de terenul de baschet. Emma ar fi putut să jure că era Becky, dar apoi silueta păși în lumină, cu brațul ridicat, gata să arunce o altă pietricică în geam.

Era Ethan.

Emma inspiră adânc și plecă de la fereastră. Își puse repede un sutien gri pe sub cămășuța transparentă a lui Sutton și-și trase pe ea niște pantaloni de pijama dungați. Apoi reapăru la geam, îi făcu semn cu mâna lui Ethan și ridică hotărâtă fereastra. Doamna Mercer încă nu o blocase, și cedă ușor. Aerul nopții era cald și nemișcat, fără nici cea mai mică adiere.

— Tu n-ai auzit că poți folosi ceva numit telefon în loc să arunci cu pietricele? spuse ea încet.

Ethan o privi pieziș.

— Poți să ieși?

Emma ascultă să audă vreun zgomot de pe hol — apa de la toaletă, medalionul lui Drake zdrăngănind, orice. Domnul și doamna Mercer ar fi ucis-o să afle că se strecurase afară chiar în ziua în care fusese prinsă furând. Dar era o liniște deplină. Ridică mai mult geamul și se furișă afară.

O cracă groasă dintr-un copac ajungea până aproape de acoperiș. Emma se prinse de ea cu ușurință și se lăsă la pământ. Nu era de mirare că Sutton folosea calea asta pentru a evada. Căzu pe pietriș și

se apropie de Ethan cu un zâmbet pe față.

Dar Ethan nu era așa vesel.

— Ce naiba ai? Ți-ai pierdut mințile?

— Ssst!

Emma aruncă o privire înjur. Peste tot era o liniște stranie, luminile stinse, nicio mașină nu trecea pe stradă.

— Era singurul mod în care puteam intra în secția de poliție.

— De ce-ai vrut să faci asta?

Emma se așează pe bolovanul uriaș din fața casei.

— Trebuia să văd dosarul lui Sutton de la poliție.

În vreme ce ea îi povestea despre raportul poliției și despre episodul cu linia ferată, Ethan făcea ochii din ce în ce mai mari.

— Sutton a riscat viețile tuturor, încheie Emma. Și în noaptea aia cu Gabby s-a întâmplat ceva. A ajuns la spital.

— Maamă! făcu Ethan, așezându-se pe bolovan lângă Emma. Și nimeni n-a pârât-o pe Sutton?

— Potrivit raportului, nu.

Picioarele li se atingeau ușor. Prin pantalonii subțiri de pijama, Emma simțea țesătura aspră a jeansilor lui.

Ethan își răsucea telefonul în mână.

— De ce crezi că și-au ținut gura?

— Nu știu. Farsa cu trenul a fost gravă. Puteau să moară toate, spuse ea, urmărind o umbră care trecea prin dreptul unei ferestre de la casa vecină. Poate că au vrut să-i ofere lui Sutton o mostră din medicamentul pe care-l înghițiseră și ele?

— Printr-o altă farsă... sau ceva de genul ăsta?

Emma se înfioră.

— Chiar tu ai spus că prietenele lui Sutton arătau în noaptea cu strangularea ca și cum ar fi vrut s-oucidă, nu?

Ethan mătură strada cu privirea, mușcându-și buza de jos.

— Așa mi se pare mie, spuse el într-un târziu. Chiar dacă ele au susținut că era doar o farsă, Sutton părea speriată de-a binelea.

— Sună ca o răzbunare, spuse Emma.

Ethan își aducea mai bine aminte despre noaptea aceea decât mine. Când l-am văzut aplecat spre mine, m-am simțit amețită și vulnerabilă. Dacă mi-aș putea aminti orele și zilele de după incidentul cu strangularea... oare mi-am reluat activitățile mele cu prietenele, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Fusesem în stare să scap de sperietură așa de ușor?

— Dar nu cred că trebuie să le excludem nici pe Gemenele Twitter, spuse Emma. La urma urmei, Gabby a fost la spital, probabil rănită grav. Ele au fost și la petrecerea în pijamale de la Charlotte. Și le-am văzut plimbându-se cu mașina pe strada asta, urmărindu-mă. Plus că, la școală, îmi aruncau priviri tare ciudate. Emma închise ochii, gândindu-se la Garrett. De fapt, adăugă ea, o mulțime de oameni au început să-mi arunce priviri ciudate.

Ethan dădu din cap.

— Nu poți să excluzi pe nimeni care nu are un alibi solid.

Emma își arcui capul spre cer și scoase un suspin. Simțea că totul e foarte... dificil.

— Părinții lui Sutton m-ar ucide dacă ar afla că am ieșit, spuse ea, uitându-se la geamul întunecat al casei. Deja sunt pedepsită pe viață.

Ethan scobi cu piciorul în pietriș.

— Așadar, asta e singura ta noapte de libertate?

— Ai putea să spui și așa. Mâine, la fereastra mea va fi probabil un zăvor uriaș.

Ethan zâmbi.

— Atunci, poate ar fi mai bine să facem ceva mai amuzant decât să vorbim de moartea lui Sutton.

Emma își ridică încet ochii spre el.

— Cum ar fi...?

— În curtea vecinilor voștri e o piscină, spuse Ethan, ară- iAnd spre gardul care separa casa familiei Mercer de cea a vecinilor. Vrei să înotăm puțin?

— Or să ne vadă! strigă Emma.

Vecinii lor, familia Paulson, o salutaseră de câteva ori pe limba de pe alee. Purtau haine J.Crew, conduceau mașini Lexus de culoarea șampaniei și-și puseseră numele de familie peste tot - un Paulson mare pe cutia poștală, Paulson I '68 pe o placă de piatră în fața grădinii lor și chiar și pe numerele de înmatriculare scria Paulson 1 și Paulson 2.

Păreau îndeajuns de prietenoși, dar Emma se îndoia că s-ar purta frumos cu intrușii care le-ar folosi piscina.

Ethan arată spre aleea lor. Lângă cutia poștală zăceau mai multe ziare în țiple albastre. Luminile din casă erau stinse, iar pe alee nu se vedea nicio mașină.

— Cred că sunt plecați din oraș.

Emma tăcu puțin. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă în casă și să se bage la loc în pat, dar o voce subțirică de drăcușor din interiorul ei pomeni de ochii adânci ai lui Ethan și de surâsul lui plin de speranță care o îndemna să accepte.

Poate că eu eram drăcușorul. Emma merita să aibă parte de ceva distracție.

— Bine, spuse ea zâmbind.

În câteva secunde, escaladară gardul familiei Paulson și ajunseră la piscina ovală din mijlocul curții interioare. Lângă platformă erau stivuite o mulțime de saltele și de colaci. Sub pergolă se găsea un grătar negru Weber pe gaz, iar departe, în fundul curții, se vedea o groapă de foc în formă de stup. Două prosoape, ambele cu monograma Ps la mijloc, erau așezate pe scaune. Emma se mai uită o dată cu precauție spre casa întunecată a familiei Paulson. Nu se aprinsese nicio lumină.

Lui Ethan îi luă mai puțin de cinci secunde să-și scoată tricoul și jeanșii, să-și arunce pantofii sport New Balance din picioare și să plonjeze în piscină. Când reveni la suprafață, îi zâmbi Emmei.

— Apa e nemaipomenită! Vino!

Emma își scoase un crac de la pantalonii de pijama.

— Păi... nu prea sunt îmbrăcată pentru înot.

Ethan ridică din sprâncene.

— Dă-i jos, nu-i nicio problemă.

Emma îi aruncă o privire prefăcut-furioasă, dar își scoase pantalonii de pijama, mulțumind cerului că purta pe dedesubt un șort negru băiețesc, opac. Mergând pe vârfuri până la marginea piscinei, se lăsă treptat în apă, centimetru cu centimetru. Se desprinse de margine și facu repede câteva mișcări de bras pe sub apă. Cămășuța se înfoiase în spatele ei ca o parașută deschisă. Când scoase capul din apă, îl văzu pe Ethan, care se oprise în mijlocul piscinei. Luminile galbene îi cădeau pe pomeți, conturându-i părul lipit de cap, fața colțuroasă și umerii largi, aurii. Ethan îi observă privirea și îi zâmbi, dar Emma își feri iute ochii. Nu voia să creadă că se holba la el.

— A fost o idee bună, spuse ea, întorcându-se să înoate pe spate.

— Ți-am zis, spuse Ethan, înotând spre trambulină. Tre' să-ți mărturisesc ceva, spuse el o clipă mai târziu, tăind apa cu brațele lui puternice. Sunt un spărgător în serie de piscine! Când eram mai mic, obișnuiam să mă strecur tot timpul în piscina vecinului.

— Ei, eu sunt o spărgătoare de piscine virgină, spuse Inima, sperând că noaptea era îndeajuns de întunecată ca I I han să nu observe cum se îmbujorase la rostirea cuvântului virgină.

— Întotdeauna rai-am dorit să am și eu piscină, spuse Ethan, prinzându-se de marginile trambulinei. Părinții mei nu au vrut niciodată. Mama avea impresia că aş putea să ajung și eu printre puștii ăia de la știri care s-au înecat.

Emma își dădu seama cât de puțin știa despre viața lui Ethan.

— Cum sunt părinții tăi?

Ethan ridică din umeri.

— Sunt... păi, mama e o războinică aprigă. Iar tata... nu e.

— A plecat?

Poate că ei doi aveau ceva în comun.

Cuvintele se desprinseră încet de pe buzele lui Ethan.

— Nu chiar. Dar călătorește foarte mult. Pentru el munca reprezintă totul. Și-a luat un apartament în San Diego, care e mai aproape de filiala centrală a companiei lui, și stă acolo mai mult decât acasă. Probabil că-i place departe de noi.

— N-ar trebui să glumești cu asta.

Ethan ridică dintr-un umăr. Parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar clătină brusc din cap, ca și cum ar fi vrut să-și îndepărteze acele gânduri, și se aruncă de pe trambulină.

— Tu ai avut piscină când te-ai făcut mare, Emma?

Emma râse, călcând repede apa cu picioarele.

— Un copil în plasament care să aibă piscină? Mă socoteam norocoasă dacă aveam o cadă curată. Dar mergeam des la bazinele publice. Când eram mai mică, o asistentă socială m-a dus să iau lecții de înot.

— Drăguț!

— Mda.

Ar fi fost și 'mai bine dacă ar fi învățat să înoate de la liecky. Sau dacă vreuna dintre mamele ei sociale s-ar fi deranjat să vină s-o vadă cum învață să înoate. Când era în iipă, Emma obișnuia să privească spre tribune, sperând să vadă pe cineva care să fi venit pentru ea, dar rămânea mereu dezamăgită. În cele din urmă, renunțase de tot să se mai uite.

— Ai vreun joc preferat pentru piscină? întrebă Ethan.

Emma se gândi o clipă.

— Cred că Marco Polo.

Obişnuiau să-l joace la sfârşitul lecţiei de înot.

— Vrei să jucăm? întrebă Ethan.

Emma chicoti, dar Ethan avea o expresie serioasă.

— Păi, sigur, spuse ea. În linişte! închise ochii, se roti în apă de câteva ori şi şopti: Marco!

— Polo! răspunse Ethan, încet.

Emma se îndreptă spre vocea lui, ținându-şi mâinile drept în faţă. Ethan râse.

— Arăţi ca un zombi!

Emma râse şi ea, simţindu-se însă puţin stânjenită. Şi dacă trupul lui Sutton plutea în acelaşi fel ca al ei, cine ştie pe unde, chiar în momentul acela?

În minte mi-a apărut imaginea unei ape reci, întunecate, i are spăla un trup îmbrăcat în haine îmbibate. Nu m-am putut apropia îndeajuns de mult încât să pot distinge faţa întoarsă în jos, în apă. Oare eu zăceam acolo, lăsată să mor?

Emma înotă cam fără tragere de inimă spre vocea lui Ethan, încercând să scape de frica pe care o simţea în stomac. Mâinile ei lovira aerul.

— Sunt cel mai mare maestru la Marco Polo, o tachină Ethan.

Părea să se găsească acum la capătul cu apă mică.

— Deci e nasol să fii copil în plasament?

Emma îşi dresese glasul.

— Cam așa, spuse ea, mijindu-şi ochii. Dar pentru că am împlinit optsprezece ani, s-a terminat cu asta. Marco!

— Polo! răspunse Ethan, acum din stânga Emmei. S-a terminat şi pentru că eşti aici, trăind viaţa lui Sutton. Şi după ce rezolvăm problema asta, ai putea să redevii Emma.

Emma plesni apa răcoroasă cu degetele, cântărindu-i vorbele. Era greu să nu se gândească la ce avea să se întâmple cu ea după ce rezolvau cazul morţii lui Sutton — dacă reuşeau să-l rezolve. Ar fi vrut mai mult decât orice să rămână acolo, să-i cunoască pe cei din familia Mercer fiind ea însăşi, dar dacă aveau s-o alunge imediat ce aflau că-i luase locul fiicei lor moarte?

Ethan rupse tăcerea.

— Nu ştiu cum ai putut să trăieşti toţi anii ăştia în familii sociale şi să rămâi atât de... normală. Eu nu cred că aş fi reuşit.

— Păi, m-am retras în mintea mea. Emma pluti prin apă, concentrându-se pe sunetul vocii joase a lui Ethan. Mi-am construit

propria mea lumea, spuse.

— Adică...?

— Am ținut jurnale și am scris povești. Și am creat un ziar.

— Pe bune?

Emma dădu din cap, ținându-și ochii închiși.

— Era un fel de... Daily Emma\ Făceam poze și scriam texte despre ce se întâmpla cu mine, ca și cum ar fi fost o poveste de pagina-ntâi. Știi tu: „O fată care încă le mai gătește părinților ei sociali budincă de linte”. Sau: „«Sora» dă iama prin lucrurile personale ale Emmei Paxton doar pentru că așa vrea ea”. Mă ajuta să rezist. Uneori, mai compun în minte titluri de ziar.

— Cum așa?

Emma își șterse apa de pe față.

— Cred că mă face să mă simt... importantă. Ca și cum aș li îndeajuns de bună să apar într-un titlu pe prima pagină — chiar și într-un ziar imaginat de mine.

— Și eu intram în mica mea lume, se destăinui Ethan. Când eram mai mic, eram mai tot timpul hărțuit.

— Tu erai hărțuit? Emmei îi veni să deschidă ochii și să se holbeze la el. De ce?

— De ce ar fi cineva hărțuit? spuse Ethan cu voce spartă. I'ur și simplu se-ntâmpla. Doar că eu, în loc să scriu ziare, desenam labirinturi. La început, erau simple, dar cu timpul le-am făcut tot mai complicate, până când nu am mai putut să le rezolv nici eu. Mă rătăceam în labirinturile alea. Îmi imaginam că erau labirinturi de gard viu în care puteam să dispar pentru totdeauna.

Deodată, Emma simți niște mișcări ușoare pe sub apă. Scoase o mână afară, atinse niște piele și deschise ochii. Ethan se retrăsese în colțul de lângă bazinul cu apă caldă.

Înainte să știe ce face, Emma atinse o tăietură mică de la bărbierit de pe bărbia lui Ethan.

— Doare?

Ethan se înroși.

— Da' de unde!

Apoi o prinse de talie și o trase mai aproape. Picioarele li se lipiră și Emma simți cum li se freacă pielea. Se uita la buzele cu bobite de apă ale lui Ethan, la picăturile de apă de pe pleoapele lui, la cei câțiva pistrui împrăștiați pe umeri.

Greierii țârâiau. Arbuștii mesquite oftau în vânt. În momentul

când Ethan veni mai aproape, medalionul lui Sutton reflectă lumina lunii, trimițând o rază de-a curmezișul apei din piscină.

Deodată, Emma simți apa pe piele rece ca gheața. Totul se întâmpla prea repede.

— Ăăă..., făcu ea, întorcându-se și îndepărtându-se înot.

Ethan se întoarse și el stânjenit, ștergându-și apa de pe față.

— Îh! am țipat eu la ei.

Că tot vorbeam de frustrare!

Emma se apropie de scară.

— Poate că ar trebui să ieșim.

— Da.

Ethan ieși din piscină. Se uită spre rondurile de flori și spre căsuța pentru păsărele, în formă de con, care atârna într-un mesteacăm — oriunde, dar nu spre Emma.

Stăteau uzi, tremurând, aproape goi pe marginea piscinei. Emma își dorea să găsească ceva care să risipească încordarea, dar avea un blank în minte, ca și cum i-ar fi fost inundată.

Un geamăt puternic o făcu să se întoarcă. Lumina strălucea printre șipcile gardului. Din stradă răzbea un zgomot înfundat de motor. Emma îl prinse pe Ethan de braț.

— E cineva aici!

— La naiba!

Ethan își îngrămădi hainele și pantofii sub braț și alergă desculț în spatele gardului. Emma își trase pantalonii de pijama, își stoarse cămășuța și fugi după el. Ethan o împinse peste gard, apoi se urcă și el. De cealaltă parte a curții familiei Paulson se găsea albia secată a unui pârâiaș, plină acum cu bețe, pietre, buruieni și cactuși imenși. Casa familiei Mercer se afla la stânga, dar Ethan o luă la dreapta.

— Ar trebui să ajung acasă, spuse el.

— Ai venit pe jos? întrebă Emma surprinsă.

— Am alergat, de fapt. Îmi place să fac jogging noaptea.

Motorul mașinii din stradă torcea în continuare. Emma scrută întunericul. Deșertul se întindea la nesfârșit.

— Ești sigur că te descurci?

— Nu-ți face probleme. Te caut mai târziu.

Emma îl urmări pe Ethan până când nu mai reuși să vadă dungile reflectorizante de pe călcâiele pantofilor lui. Apoi o luă pe cărarea din curtea lui Sutton, se strecură pe lângă gard și ieși pe alee chiar în dreptul automobilului Jetta al lui Laurel. Își ridică ochii,

așteptându-se să vadă o mașină pe alea familiei Paulson, sau poate chiar pe domnul Paulson bătând pe proprietatea lui cu o bătă de baseball în mână. Dar alea era pustie. Ziarele zăceau exact în același loc în care se aflaseră și cu o oră înainte. Nici în casă nu se aprinsese vreo lumină.

Dându-și seama ce se întâmplă, Emma simți pe piele un fior rece, o senzație de ceva vâscos. Mașina nu era nicidecum a familiei Paulson. Altcineva stătuse înăuntrul ei, urmărindu-i.

11

NIMIC NU SE COMPARĂ CU O AMENINȚARE LA 2 NOAPTEA

Câteva minute mai târziu, Emma o luă la goană spre casa familiei Mercer. Copacul din fața ferestrei de la dormitorul lui Sutton nu avea o cracă îndeajuns de joasă pe care să poată urca, așa că trebuia să se întoarcă înăuntru pe ușa principală.

Cheia se afla sub o piatră mare de lângă un ulm american, acolo unde era și în prima noapte când Emma intrase în casa familiei Mercer. O strecură în broască, rugându-se ca domnul și doamna Mercer să nu fi setat alarma pentru noapte. Descuie. Tăcere. Punct ochit!

Ușa se deschise încet, iar Emma se furișă înăuntru. Aerul condiționat funcționa din plin, făcându-i pielea de găină, Geamurile de la portretele de familie licăreau în lumina șteararsă care venea din stradă. Cartea de vizită a detectivului Uuinlan se găsea pe măsuta de lângă ușă, acolo unde-o Lisase mama lui Sutton în după-amiaza aceea. Emma își cuprinse încheietura cu mâna și-și aminti ce simțise când

Ethan o atinsese în același loc. Închise ochii și-și sprijini capul de perete.

Ce era în neregulă cu ea? aș fi vrut s-o întreb. De ce nu-l sărutase? Seârț! Emma îngheță. Să fi fost sunetul unui pas?

Scârț! Scââârț! La capătul holului apăru o umbră. Tălpile loveau podeaua și se auzeau din ce în ce mai tare, până când în lumină se ivi Laurel. Emma sări înapoi, înăbușindu-și un țipăt.

— Stai așa! spuse Laurel, ridicând mâinile. Cineva e nervos! Se uită mai atent la Emma. De ce ești udă?

Emma se uită în jos la cămășuța udă, care i se lipise de piele.

— Am făcut duș, spuse ea.

— Îmbrăcată?

Emma se duse la toaletă și se șterse pe față cu un prosop turcoaz. În oglindă o surprinse pe Laurel fixând-o cu privirea. Oare o văzuse împreună cu Ethan în piscină? Auzise discuția lor? Ea îndreptase farurile spre ei?

Părea posibil. Din flash-urile care veneau din trecutul meu, Laurel era o băgăreață, o spioană. Nu știam de ce o primise răm în Jocul Minciunii, dar știam că eu nu fusesem de acord cu chestia asta. Cred că, adânc în sinea mea, eram geloasă. Laurel era fiica bună a părinților mei, pe care, în mod clar, o iubeam mai mult decât pe mine. Nu voiam ca prietenele melc s-o iubească și ele mai mult decât pe mine.

Laurel intră în toaletă și se așeză pe scaunul de WC.

— Și când aveai de gând să-mi spui?

— Despre ce?

Emma se prefăcea absorbită de săpunurile mici aliniat pe marginea chiuvetei.

— Despre persoana cu care te-ai văzut. Despre persoana cu care vorbeai afară acum câteva momente.

Emma simți furnicături pe sub piele. Prin urmare, Laurel văzuse. Și dacă Laurel o ucisese pe Sutton, dacă Laurel știa că Emma era cu Ethan, era posibil ca Emma să fi pus și viața lui Ethan în pericol.

— Nu știu despre ce vorbești.

Vocea îi tremura ușor.

— Ei, haide! facu Laurel. Erai cu cineva pe nume Alex, nu-i așa?

Alex? Emma lăsă jos prosopul, frământându-și mintea după cineva de la liceu numit Alex. Singura persoană numită Alex pe care-o cunoștea era prietena ei din Henderson...

— Am citit mesajul de pe telefonul tău la Atelier, spuse Laurel, încrucișându-și brațele și uitându-se în oglindă la Emma. Cineva numit Alex ți-a scris. Spunea că se gândește la tine.

Ochii ei scoteau scânteii.

— E tipul cu care ai dispărut de la petrecerea ta?

Emma simți cum i se învârte capul.

— Alex e o fată, bâigui ea.

— Aha! spuse Laurel, dându-și ochii peste cap. Oare când o să mai ai încredere în mine? adăugă ea cu o voce joasă.

Ceva dureros străbătu spațiul dintre cele două, ceva ce Emma nu

putea pricepe clar. În trecut, Sutton o rânise pe Laurel — Emma era sigură de asta — și se părea că și Laurel o rânise la rândul ei pe Sutton.

— Chiar e o fată, insistă Emma, întorcându-se și sprijinindu-se cu șoldul de marginea chiuvetei. Și... și e urât că te uiți în telefonul meu.

Laurel își lăsă bărbia în piept și se strâmbă cu subînțeleș.

— De parcă tu nu te uiți în al meu tot timpul! Deci, cine e Alex ăsta? E de la orele de pregătire? De la universitate? Ați făcut baie-n pielea goală? Ce bine că Paulsonii sunt în Hawaii!

— N-am fost la piscină, repetă Emma, după care se uită din nou în jos. Avea umerii uzi de la stropii de apă care-i căzuseră din păr și mirosea a clor. Bine, bine! spuse. Am fost la piscină. Dar singură.

Laurel își plimbă degetele pe literele de fier forjat din spatele toaletei, care compuneau cuvintele trăiește, râzi, iubește.

— De ce nu vrei să-mi spui adevărul? zise ea, părând jignită. Nu mai spun nimănui. Promit. Pot să păstrez un secret.

Emma o privi drept în ochi. Singura persoană din Tucson în care putea avea încredere era Ethan.

— Am fost singură în piscină, jur! Mă trezisem, mi-era cald și... asta a fost tot. Iar Alex e o fată pe care am întâlnit-o în tabăra de tenis.

Din fericire, Sutton fusese în tabăra de tenis... și tot din fericire, Laurel nu fusese cu ea. Apoi, încercând să pară iri-lată și rece, o ocoli pe Laurel și ieși în hol.

— Sutton, așteaptă!

Emma se întoarse. Laurel stătea în spatele ei, cu un rânjet primejdios pe buze.

— Te am la mână. O să-mi spui ce pui la cale. Altfel...

Cuvintele pluteau în aer, aproape palpabile.

— Altfel ce?

Laurel era atât de aproape, încât Emma îi simțea parfumul șamponului de lămâie. Avea umeri lați și puternici și își li nea mâinile mari strânse în pumni pe lângă corp. Dintr-o dată, Emma se simți exact ca în noaptea aceea groznică de acasă de la Charlotte, când cineva o prinsese pe la spate și aproape c-o omorâse. Laurel era mai înaltă decât Emma, cam de înălțimea persoanei care o atacase. Și avea o putere ciudată, o siguranță de sine care-o făcea pe Emma să creadă că ar fi fost în stare de așa ceva. La urma urmei,

Emma o văzuse pe Laurel cum o strangula violent pe Sutton, în filmu- lețul cu farsa.

Laurel se apropie și mai mult, iar Emma tresări și-și feri privirea.

— Mai bine mi-ai spune mai repede ce pui la cale, ori o n;1 te fac să te sperii de-a binelea. Crezi că farsa cu trenul a ajuns subiect de amuzament acum? Dacă le spun tatei și mamei despre asta? Dacă le spun ce s-a întâmplat cu adevărat?

Emma se dădu înapoi surprinsă. Te rog, spune-mi mie ce s-a întâmplat cu adevărat, o imploră ea în gând. Dar Laurel se răsuci pe călcâie și urcă scările, lăsând-o pe Emma singură în întuneric.

12

UN ALTFEL DE SECRET

Ich war in Arizona geboren șopti Emma, cu manualul de germană în poală și cu niște fișe în mână.

Se încruntă la sunetul gutural al silabelor. Germana îi amintea de un bătrân care-și curăță gâtul.

Era marți, iar Emma stătea la o masă rotundă din curte, rezervată celor din ultima clasă și câtorva boboci de gașcă. Toți ceilalți trebuiau să stea în cantina aglomerată, în care domnea un miros puternic de taco cu pește. Charlotte, Madeline și Laurel trebuiau să ajungă și ele dintr-un minut într-altul, iar Emma își ocupa timpul revăzând notițele de la germană pentru marele test de a doua zi. Deși Sutton nu studiasse probabil nici măcar o zi în viața ei, Emma nu putea să-și bată joc nici de cea mai neînsemnată lucrare. Fusese premiantă încă din clasa I și nu avea de gând s-o lase baltă tocmai acum.

M-a cam enervat aprecierea surorii mele gemene. Poate că eram prea ocupată cu alte lucruri ca să mai și studiez.

Sau poate că de fapt eram foarte deșteaptă, doar că nu vedeam rostul școlii.

Testul la germană era despre etapele vieții: nașterea, viața și moartea.

— Ich war in Arizona geboren, murmură iar Emma. M-am născut în Arizona. Țasta ar fi fost răspunsul lui

Sutton - dar era și adevărul? Becky îi spusese întotdeauna Emmei că ea se născuse în New Mexico - ceea ce însemna că tot acolo se

născuse și Sutton.

— Sutton starb în Arizona, rosti Emma încet, citind următorul cuvânt din vocabular.

Sutton a murit în Arizona.

Numai spunând-o, chiar și în altă limbă, simți cum i se strânge stomacul. Răsfoi prin glosarul de la sfârșitul cărții, dar manualul de germană nu oferea un verb mai potrivit, cum ar fi ucisă, strangulată sau sufocată.

— Ți-ai cumpărat bilet pentru Balul foștilor absolvenți? Emma tresări când auzi vocea care-i ciripea deasupra

capului. O fată vopsită în verde pe față, cu un nas fals și o perucă în formă de con, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, care arăta ca și cum ar fi fost infestată cu acarieni, îi aruncă în poală un fluturaș pe care scria balul de Halloween al foștilor absolvenți! vino sau vei fi speriat! Când văzu de cine dăduse, fetei îi dispăru zâmbetul vesel de pe față și facu un pas într-o parte.

— Aăă... Vreau să spun... sigur că tu ți-ai cumpărat bilei, Sutton. Să te distrezi super!

Înainte ca Emma să poată scoate un singur cuvânt, fata era deja departe. Nu era prima dată când o gogomană se ferise de ea, ocolind-o pe hol sau furișându-se din toaleta fetelor exact când intra ea. Doar o altă parte din rolul de Sutton Mercer, se gândi Emma, întrebându-se dintr-odată dacă astfel de reacții ale celorlalți o făcuseră vreodată pe sora ei să se simtă însingurată. Oare Sutton lăsa pe cineva să se apropie într-adevăr de ea?

Nu știam cum să răspund la întrebarea Emmei. Dar, având în vedere faptul că cineva apropiat îmi luase viața, poate că avusesem dreptate să nu mă încred în nimeni.

Emma închise manualul de germană. Uitându-se la cuplul chipurile fericit, în pantaloni scurți de piele, de pe copertă, avu senzația clară că cineva e cu ochii pe ea și i se făcu din nou pielea de găină. Se întoarse încet. La o masă, câțiva jucători de fotbal se distrau copios urmărind pantomima amuzantă a unui tip din fundul curții. La masa alăturată stăteau o fată și un băiat. Gurile lor erau un fel de dungi roșii înfuriate, iar privirile lor o fixau.

Garrett și Nisha.

Azi, Nisha purta un pulover galben-verzui de tenis și pantofi sport Lacoste și avea o privire care-i îngheță Emmei sângele în vine. Deși nu-și dăduse seama că ei erau prieteni, Garrett stătea cu șoldul lipit

de al Nishei și cu privirea ațintită la Emma. Expresia lui de dezgust părea să spună: Știu ce-ai făcut. Știu de Ethan.

Oare Garrett putea să știe ceva? El să fi fost cel care bân- tuise cu o noapte în urmă pe lângă piscina familiei Paulson? Poate că el și Nisha fuseseră acolo împreună. Emma îi făcu lui Garrett un semn ușor cu mâna, dar el clătină imperceptibil din cap și-i șopti Nishei ceva la ureche. Ea chicoti și zâmbi afectat către Emma.

Deodată, Emma nu mai putu suporta micile lor secrete. Strângându-și pumnii, se uită furioasă la fata micuță și brunetă.

— Pot să te-ajut cu ceva, Nisha? întrebă ea, fără să se obosească să-și ascundă sarcasmul.

Nisha îi aruncă un zâmbet foarte dulce și se apropie și mai mult de Garrett, punându-și posesiv unghiile roșii ca sângele pe brațul lui.

— Tocmai voiam să-ți reamintesc că cina obligatorie cu echipa are loc vineri, la mine acasă. Adică, te-aș fi implicat și pe tine în organizare, dar pot să fiu sigură că măcar o să-ți faci apariția?

Emma se zbârli.

— Păi, poate că mi-aș face apariția dacă ai organiza vreodată ceva care să merite.

Bună mișcare, Em, m-am gândit eu. Emma rezista tot mai bine la atacuri, intrând în pielea mea. La urma urmei, poate că era ceva adevăr în controversa aia privind natura și educația.

Apoi privirea Nishei deveni și mai strălucitoare, îndrepându-se spre cineva aflat în spatele Emmei.

— Tu vii, nu-i așa, Laurel? Sau nu-ți dă voie Sutton?

Emma se întoarse și o văzu pe Laurel punându-și tava cu mâncare pe masă. Laurel se uită urât spre Nisha, fără să spună nimic.

— De când sunt obligatorii mesele în echipă? murmură ea. Cineva trebuie să-i spună că, dacă este co-căpitan, nu înseamnă că asta o face regină.

— E doar ofuscată că Sutton n-a trecut pe-acolo ultima oară, spuse Charlotte, trântindu-se și ea într-un scaun și aruncând pe masă o geantă de pânză dungată. Se uită la Emma: Sutton, dacă nu vrei să mergem la cina aia, nu mergem.

Laurel se întoarse spre Emma și dădu și ea din cap. Emma observase că, în calitate de lider de facto al Jocului Minciunii, prietenele lui Sutton erau de acord cu hotărârile ei.

Dar eu nu eram convinsă că le încânta treaba asta. Chariot te o

privea pe Emma plictisită, ca și cum s-ar fi săturat de regulile și ordinele inconsecvente ale lui Sutton Mercer.

— Așadar, unde ai fost azi? o întrerupse Madeline, strecurându-se pe bancă lângă Emma. De ce nu erai la The Hub?

Emma miji ochii.

— Trebuia să ne întâlnim la The Hub?

Așa se numeau magazinul și cafeneaua de lângă cantină. Acolo se vindeau de obicei hanorace cu însemnele liceului, bilete la tombolele de la baluri și creioane nr. 2.

— Da, pentru petrecerea Curții! Hei, ai uitat tradiția? spuse Madeline, întinzându-i Emmei o cafea dintr-un suport de carton. Mă rog! Ți-am adus un latte. Cred că cineva e distrată, nu? Poate din cauza arestului de aseară?

Laurel își deschise cutia de Sprite cu un pocnet ușor.

— Le-am povestit de dimineată.

Se uită fix la Emma, fluturând nevinovată din pleoape ca și cum ar fi spus: Și ghici ce-o să le mai spun?

— Se pare că tu n-aveai de gând să ne spui, zise Charlotte, ținându-și mâinile pe o cutie de plastic cu salată de spanac. Ce s-a întâmplat?

Madeline se juca de zor cu un cuțit de plastic, trecându-și degetele peste lama zimțată.

— De când furi din magazine fără noi?

Părea iritată, ca și cum Emma ar fi desconsiderat-o.

— Și să fii prinsă la Clique? plescăi Charlotte. Credeam că am rezolvat-o cu locul ăla în clasa a opta.

— Laurel mi-a zis că ai înșfăcat o poșetă Tori Burch, spuse Madeline, strâmbând din nas. Sutton, nu merită să furi o Tori.

Emma scoase capacul paharului de cafea și aburul îi inundă fața.

— Știți cum e când simți că trebuie să faci ceva, spuse ea vag. Și așa fi dispărut bine mersi cu ea dacă tipa își face; i treaba, în loc să fie obsedată de mine. Cred că pusese ochii pe mine.

— Cineva își pierde îndemânarea, fredonă Charlotte, mușcând dintr-un morcov cu un crăntănit hotărât.

Părea aproape fericită că Emma fusese prinsă.

Emma gustă puțin din latte și făcu o grimasă - era fierbinte.

— Mi-am ratat șansa să merg la bal. Sunt pedepsită pentru o mie de ani de-acum încolo.

— Hai, lasă, o să mergi, spuse Madeline, aruncându-și în gură o

stafidă acoperită de iaurt. Găsim noi ceva. Și pe urmă o să vii și în excursie cu noi. Apoi Madeline se strâmbă la ceva din spatele ei: Gemene la ora douăsprezece!

Deși Gemenele Twitter se îmbrăcau de obicei diferit - (iabby avea ceva din nevestele din Stepford, cu bentițe de păr școlărești, paspoaluri și tot tacâmul, în vreme ce Lili prefera o înfățișare gen Taylor Momsen, cu pulovere în carouri, fuste foarte scurte și cu machiaj care-i făcea ochi de raton — astăzi purtau amândouă rochii roz mulate și cu volane de tul și pantofi cu tocuri foarte înalte, platforme și barete prinse în jurul gleznelor lor subțiri. Ca de obicei, își țineau iPhone-urile în mână. Toată lumea se uita la ele, de la gașca puștilor din colț la tipii posaci și prețioși de lângă peretele cu stucaturi.

— Bună, fetelor! ciripi Gabby, ajungând la masa lor.

— Ciao! spuse Lili. A pomenit cineva cuvântul excursie? Unde mergem anul ăsta?

— Noi mergem pe muntele Lemmon, spuse Charlotte, acivntuând pe „noi”. Voi nu știu unde mergeți.

— Păcat, spuse Lili la fel de răspicat. Pentru că noi suntem singurele care știm exact unde sunt izvoarele fierbinți.

— Și avem și un mic grătar japonez încântător. Am putea să;1 facem niște s'mores, adăugă Gabby.

— Nu știu dacă e o idee bună să aprinzi un foc în deșert, se strâmbă Laurel.

Emma își trecu limba peste dinți, uitându-se la fete, cu gândul la mașina lor care trecuse încet pe lângă casa lui Sutton. Oare tot ele stătuseră ascunse și îi urmăriseră pe ea și pe Ethan la piscină?

Madeline le cântări din ochi.

— Voturile pentru Curte au fost deja date, doamnelor. Nu trebuie să vă mai înțoliți ca niște păpuși Barbie.

— Poate că așa ne place nouă, spuse Lili, punându-și mâinile în șoldurile ei osoase. Fetelor, v-ați gândit la planurile pentru ceremonie?

— Ar trebui să iasă bine, interveni și Gabby, mestecând zgomotos la gumă și împrăștiind prin aer miros de pepene verde. Chelnerii... muzică și haleală faine... și probabil o ceremonie de inițiere în Jocul Minciunii, în chip de cireasă de pe tort? înșiră Gabby, numărând fiecare cerință pe degete.

— Avem niște idei de farse ucigătoare, spuse Lili, cu o licărire în

ochii ei spălăciți.

— Am fi o achiziție bună pentru grup, spuse Gabby încet, privind-o pe Emma în ochi.

Emma se dădu puțin înapoi și simți că inima începe să-i bată ceva mai repede. Gabby scoase un flacon micuț din buzunarul rochiei, desfăcu capacul roz și-și puse o pilulă rotundă pe limbă. O înghiți zgomotos. Rămase cu privirea ațintită la Emma, ca și cum ar fi vrut să-i transmită un mesaj mut.

— Nu pot să vă invit în Jocul Minciunii, doamnelor, spuse Emma, încercând să pară sigură pe ea și calmă.

Sutton nu le îngăduise lui Gabby și Lili să intre în club - poate dintr-un motiv bine întemeiat.

Gabby o măsură din ochi pe Emma, ca și cum s-ar fi pregătit de o luptă.

— O să mai vedem asta, nu-i așa? spuse ea, pe un ton brusc răspicat.

Lili îi atinse încet încheietura.

— Calmează-te, Gab, îi șopti ea. Apoi o împinse pe Gabby afară din curte. Fără autografe! strigă ea către colegii lor de clasă care se holbau la ele, acoperindu-și fața ca și cum ar fi fost vânată de paparazzi.

Imediat ce Lili îi dădu drumul, Gabby se roti pe călcâie și-și strânse mâna în chip de pistol, îndreptând un deget spre Emma și prefăcându-se că o împușcă. Emma rămase cu gura căscată.

Îmi fulgeră prin minte un crâmpei de amintire: eu dându-le afară pe gemene din camera mea la o petrecere în pijamale și zâmbind prostește: „îmi pare rău, fetelor, avem lucruri personale de discutat în Jocul Minciunii. Stați afară împreună cu ceilalți nimeni.” Gabby strângea atât de tare ll'hone-ul în mână, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Apoi Lili se ridicase cât era de lungă: „Ține minte ce-ți spun, Sutton, n-o să fie mereu așa”, aruncase ea.

Dar acum Madeline se mărgini să se uite lung după Gemenele Twitter.

— Ceva se-ntâmplă cu astea două în ultimul timp. Sunt mai sonate ca niciodată.

— Asta-i sigur, spuse Charlotte, sorbind din cafea și uitându-se la ușile duble prin care dispăruseră gemenele. Dar au dreptate — trebuie să le planificăm ceremonia.

— S-o facem sâmbătă, spuse Madeline, înghesuindu-și cutia goală

de mâncare în geantă. La mine?

— Nu pot, spuse Emma. Sunt pedepsită, ați uitat?

Charlotte pufni.

— Da' ce, asta te-a oprit vreodată?

Sună clopoțelul și toți se ridicară deodată, aruncară resturile mesei la gunoi și porniră înapoi spre școală. Laurel și Charlotte o luară în direcții diferite, dar Madeline rămase pe loc, așteptând-o pe Emma să-și strângă lucrurile, ca să poată merge împreună.

Cotiră spre aripa pentru muzică. Prin ușile deschise se auzeau note false. La capătul coridorului, Elvira împărțea fluturași pentru Balul foștilor absolvenți. Nasul ei fals amenința să-i cadă de pe față, iar câțiva puști, trecând pe lângă ea, chicotiră. Madeline se uită cu coada ochiului la Emma.

— Ce-i cu tine în ultimul timp? întrebă ea, încetinindu-și mersul.

— Ce vrei să spui? întrebă Emma uimită.

Madeline ocoli o fată care se chinuia să care o tubă.

— Te comporti... ciudat. Ești prudentă, dispari fără motiv, furi de una singură din magazine... Char și cu mine credem că a apărut o formă de viață extraterestră și ți-a preluat trupul.

Emma simți cum i se suie sângele în piept și în obraji. Cal-mează-te, își spuse ea. Atinse medalionul lui Sutton, încercând să se stăpânească. Apoi, îi veni o idee:

— Cred că sunt neliniștită pentru că tu și Char păreți foarte apropiate în ultimul timp, spuse cu o voce nefirească, încercând să sune iritată și geloasă. Nu mai sunt cea mai bună prietenă a voastră?

Măsură din ochi trupul înalt, de balerină, al lui Madeline, îmbrăcată în pantaloni cargo strâmți și un pulover cenușiu cu mâneci foarte largi, strânse la încheietură, sperând că va mușca momeala.

Trăsăturile lui Madeline se crispară.

— Char și cu mine am fost dintotdeauna prietene.

— Da, dar ceva s-a schimbat între voi două, insistă Emma. Acum păreți legate. Are vreo legătură cu noaptea de dinaintea petrecerii de la Nisha? Știu că ați fost împreună, Madi!

Madeline se opri brusc pe hol, lăsând puhoiul de elevi s-o ocolească. Pe tâmplă îi pulsa o venă.

— Vrei s-o lași baltă cu noaptea aia?

Emma clipi. Simțea o arsură în stomac.

- De ce?
- Pentru că nu vreau să vorbesc despre asta, bine?
- Dar...
- Las-o baltă, Sutton!

Madeline se întoarse și se năpusti pe ușa cea mai apropiată, care ducea în biblioteca școlii.

Emma împinse și ea ușa cu umerii și o urmă. Puștimea își 13 cea teme la mese lungi și late. În spatele unui perete de sticlă străluceau ecrane de computer. Încăperea mirosea a cărți vechi și a dezinfectantul care pe Travis îl exaspera.

Madeline dispăruse pe unul din culoarele din spate.

— Madi! strigă Emma, trecând pe lângă un raft jos cu atlase și enciclopedii. Madi, te rog!

Biblioteca își duse degetul la buze.

— Liniște! porunci ea din spatele biroului de la care supraveghea sala.

Emma grăbi pasul pe lângă posterele cu Amurg și Harry Potter, care-i provocau un acces de nostalgie. Becky obișnuia să-i citească din Harry Potter, imitând vocile fiecărui personaj și purtând o capă neagră de catifea, sărăcăcioasă, pe care o cumpăraseră de la o vânzare din garaj după un Halloween. Emmei îi plăcea să i se citească, nu-i păsa că acea capă mirosea a mușchi.

Ajunse pe culoarul pe care dispăruse Madeline. Aceasta se oprise chiar la capătul rândului, lângă un morman cu exemplare din The Riverside Shakespeare. Părul ei lung, întunecat, îi cădea pe spate. Stătea dreaptă ca o vergea.

Pe neașteptate, am avut o amintire clară și intensă cu Madeline stând în aceeași postură, mândră, dar rănită. Eram în dormitorul ei și de pe hol se auzea agitație, voci din ce în ce mai puternice. Iar pe ea o auzeam icnind ușor, ca și cum ar fi încercat să-și înghită lacrimile.

— Madi? șopti Emma.

Madeline nu răspunse.

— Hai, Madi, orice aș fi spus, îmi pare rău.

Madeline se răsuci și se holbă la ea, cu ochii roșii.

— Uite ce-i, pe tine te-am sunat prima, bine? Tăcu și-și strânse buzele. Dar n-ai răspuns. Cred că aveai lucruri mult mai importante de făcut. Pufni și trase aer în piept, apoi continuă: Lumea nu se rotește în jurul tău, știi asta. Dacă mi-ai zis să sar, am sărit

întotdeauna, dar ar fi frumos să faci și tu același lucru din când în când. Apoi am sunat-o pe Charlotte și ea a stat cu mine toată noaptea. Așa că da, firește, am fost mai apropiate în ultimul timp. Mulțumită?

Încleștându-și fălcile, Madeline trecu pe lângă Emma ca și cum ar fi fost o elevă oarecare ce-i stătea în drum pe culoarele bibliotecii.

— Madi! protestă Emma.

Dar Madeline nu se opri. Ieși furtunos pe ușă și dispăru pe coridor.

Toți cei din bibliotecă se întoarseră și o priviră pe Emma. Se retrase de pe culoar și se rezemă de un raft. Madeline ascundea ceva important, dar nu era ceea ce credea ea. Reacția ei nu fusese mimată. Indiferent ce făcuse în noaptea când Sutton dispăruse, era problema ei, ceva complet diferit de ceea ce i se întâmplase lui Sutton. Madeline fusese ocupată în noaptea aceea. Nevinovată. Și pentru că fuseseră împreună, lot nevinovată părea și Charlotte.

Dintr-odată, m-am simțit ușurată. Îmi venea să țip de bucurie. Cele mai bune prietene ale mele chiar erau cele mai bune prietene — nu ucigașele mele.

Bibliotecara scană cărțile unui roșcovan slăbănog, iar aparatul scoase niște bipuri stridente. Emma se întoarse să plece, dar se lovi cu genunchiul de un exemplar din *The Riverside Shakespeare*, pe care-l aruncă pe podea. Cartea se deschise: paginile erau pline de însemnări ale elevilor cărora nu părea să le pese că erau cărțile bibliotecii. Emmei îi atrase atenția un vers din *Hamlet*, făcând-o să simtă un fior de gheață pe șira spinării:

Poți zâmbi și iar zâmbi, și totuși să fii mișel!

M-a făcut și pe mine să mă cutremur. Charlotte și Madi ieșeau din discuție, dar ucigașul încă mă pândea - zâmbind, observând, ascunzându-se, așteptând.

— O să fie cuminte, mamă, se rugă Laurel. Promit! Te rog, las-o să meargă!

Era vineri seara, iar Emma și Laurel stăteau în vestibulul casei familiei Mercer. Doamna Mercer le privea pe fete din pragul ușii care ducea în biroul ei. Drake găfâia în spatele ei, scoțând de-un cot limba lui uriașă ca o felie groasă de șuncă. Emma se depărtă puțin de el.

— E doar o cină nevinovată pentru echipa de tenis, continuă Laurel cu voce dulce. O să fie atât de plictisitor - Nisha se ocupă. Și, oricum, nu ți-a spus antrenora Maggie că o să-i pună lui Sutton un monitor de gleznă când ajungem acolo? N-ai de ce să-ți faci griji.

— Te rog! spuse și Emma, cu niște ochi de câine bătut, la fel ca ai lui Laurel.

Cu o săptămână în urmă n-ar fi crezut că o să-și dorească să meargă la vreun eveniment acasă la Nisha. Dar adevărul era că nu-i plăcea deloc să fie pedepsită. Nu atât faptul că stătea închisă în casă, dar doamna Mercer nu-i mai dădea voie nici pe internet, deconectase cablul din camera ei și-i confiscase și iPhone-ul. După ce se obișnuise cu bogăția lui Sutton, cu aparatele ei performante, i se părea că Black- Berry-ul demodat, trântit de nenumărate ori, pe care și-l luase cu ea din Las Vegas nu-i mai folosea la nimic. Își petrecuse serile scotocind prin camera lui Sutton, căutând din nou orice ar fi putut avea legătură cu moartea ei, dar nu găsisese nimic relevant. Singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut erau temele pentru acasă. Probabil că Sutton se învârtea în mormânt.

Dacă măcar aș fi fost într-un loc atât de plictisitor cum sunt mormintele. Dar mă-ndoiam profund.

Emma știa că nu avea voie să participe la cina echipei de tenis, dar antrenora Maggie o sunase, se pare, pe doamna Mercer la serviciu, în după-amiaza aceea, și o rugase să-i dea voie lui Sutton să meargă. Era bine pentru moralul echipei, spusese Maggie, asigurând-o pe doamna Mercer că va fi și ea acolo și că n-o va scăpa din ochi pe Sutton. Dar acum doamna Mercer încă mai șovăia.

— O s-o supraveghezi cu ochi de șoim, Laurel? întrebă doamna Mercer.

— Daaa, gemu Laurel, jucându-se cu șnurul de la cămă-șuța ei înflorată.

— Și o să veniți amândouă direct acasă, după ce se termină cina?

— Absolut! răspunseră fetele într-un glas.

Doamna Mercer își duse un deget la buze.

— Mă rog, adevărul e că fiind vorba de Nisha...

Rosti numele fetei cu același respect cu care ar fi rostit numele lui Dalai Lama. Doamna Mercer era convinsă că Nisha e o fată model, cu nota maximă pe linie și cu standarde morale înalte, care nu putea greși cu ceva.

— Bine, e-n regulă.

Cu un oftat, doamna Mercer își lăsă umerii în jos și le făcu semn să plece.

Emma urcă în mașina lui Laurel, iar Laurel se întoarse în scaunul șoferului și chiui, apoi întrebă:

— Ce gust are libertatea?

— Superi strigă Emma.

Laurel traversă cartierul cu o singură mână pe volan, cu cealaltă aranjându-și părul ei lung și blond cu o perie. Deși în camera ei era mereu dezordine, sora lui Sutton strălucea întotdeauna, se dădea tot timpul cu gloss, își examina dinții în oglinzi, ca să se asigure că nu are resturi printre ei, și-și netezea fustele și bluzele cu fierul de călcat din dulapul de pe hol. Emmei îi plăcea că Laurel se ocupa singură de hainele ei, în loc s-o roage pe doamna Mercer sau să le ducă la curățătorie. Laurel era descurcăreață, ca și Emma. Putea să aibă grijă de ea însăși.

Ceea ce nu însemna totuși că Emma avea încredere în ea.

Se întoarse în scaunul pasagerului și, în gând, se transformă în detectiv.

— Așadar, se pare că Madeline are un secret, începu ea, aruncând o privire spre grădinița canină Doggie Dude Ranch, prin dreptul căreia treceau.

Lângă ea se găsea un magazin de turcoaze și cristale, iar după acesta urma un magazin mare de ceramică.

Laurel ridică din sprâncene, fără să-și ia ochii de la drum.

— Zău? Ce secret?

— Nu vrea să-mi spună. Are legătură cu seara de dinaintea petrecerii de la Nisha.

Laurel se întunecă la față.

— Vrei să spui seara de dinainte de a mă abandona?

Emma își mușcă puternic falca. Hopa! Sutton ar fi trebuit s-o ia pe Laurel la petrecerea aia... dar, fiind moartă, n-a mai apucat.

— Da, bine. Oricum, în seara aia Madi a sunat-o pe Charlotte și i-a spus ce și cum. Cred că era o chestie importantă.

— De ce n-ai fost cu ele?

Dintr-odată, aerul condiționat din mașină deveni rece ca gheața. Asta tu să-mi spui, ar fi vrut Emma să-i zică.

— Presupun că asta-nseamnă că nici tu nu erai cu ele?!

Gura lui Laurel formă o linie dreaptă. Jetta derapă, depășind linia continuă de pe autostradă, și șoferul din dreptul lor claxonă, făcându-le pe fete să tresară.

— Ăăă... nu, răspunse ea pe un ton încordat, redresând mașina. Nu eram.

— Dar unde erai?

Emma încercă să vorbească pe cel mai firesc ton posibil, deși inima îi bătea cu putere în piept.

Laurel strânse tare degetele pe volan. Făcu o pauză lungă, uitându-se în zare.

— Sutton, chiar vrei să vorbim despre asta acum? spuse în cele din urmă cu o voce rece.

Emma o privi, așteptând, dar Laurel nu mai adăugă nimic.

Trase mașina lângă o casă joasă, tip ranch, cu o curte mare în față, plină de plante deșertice cu frunze cărnoase. Arăta exact la fel ca ultima oară când Emma venise aici, în prima ei zi în Tucson, înainte să afle că sora ei geamănă era moartă. Atunci începuse și toată nebunia asta. Pe alee erau parcate mai multe mașini, multe dintre ele având pe bara de protecție stickere pe care scria tenisul înseamnă viață sau love, cu o minge galbenă de tenis în loc de „o”. În casă, toate luminile erau aprinse și de undeva dinăuntru se auzi un chicot.

— Haide!

Laurel apăsă pe telecomandă și închise Jetta, după care pomi pe alee, dar Emma mai zăbovi o clipă. Se uită spre casa lui Ethan, de vizavi. Veranda era întunecată. Telescopul prin care Ethan privise în prima noapte când îl întâlnise Emma dispăruse. Se întrebă ce făcea Ethan în seara aceea. Se mai gândise oare la faptul că aproape se sărutaseră în piscină, cu o seară în urmă? Se intersectaseră pe coridoarele școlii, dar de fapt nu mai vorbiseră de atunci.

Ușa de la intrare se deschise și echipa de tenis le întâmpină cu îmbrățișări și chițaieli. Emma băgă capul pe ușă și-o înghionti pe Laurel:

— Unde-i Maggie?

Laurel începu să râdă.

— De fapt, Maggie nu e aici, spuse ea.

Charlotte, îmbrăcată cu un maieu în dungi și jeansi evazați, veni spre ele. O luă de braț pe Emma:

— Văd că micul meu plan a funcționat!

Rânji și pistruii de pe nas i se strânseseră laolaltă.

Emma se încruntă. Micul plan?

Charlotte făcu semnul de telefon cu degetul mare și cu cel mic.

— Alo, doamna Mercer? spuse ea cu voce de adult. Aici e antrenorul Maggie. Aș vrea tare mult ca Sutton să participe la cina cu echipa din seara asta. E o dovadă de solidaritate! A, înțeleg că e pedepsită, dar voi sta cu ochii pe ea, promit! Puteți conta pe mine!

Nici măcar eu nu-mi închipuisem așa ceva. Prietenele mele erau bune. Cu un suspin de ușurare, am încercat s-o iau în brațe pe Charlotte, bucurându-mă din nou că nu ea era ucigașul meu. Dar, ca de obicei, degetele mele îi trecură pur și simplu prin piele.

Charlotte o luă pe Emma pe după umeri și o strânse.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești. Acum tot ce avem de făcut e să inventăm ceva ca să te scoatem și pentru Balul foștilor absolvenți.

O trase pe Emma în sufragerie, unde pe masă erau întinse platouri cu friptură de pui și cu sendvișuri panini, castroane cu salată de paste, bruschete în folie și brișe glazurate cu ciocolată drept desert. Lângă sticlele de Gatorade, Smartwater și cola dietetică se găseau pahare de plastic roșii. Toate celelalte fete din echipă se înfruptaseră deja, punându-și mâncare în farfuriile cu linguri mari de plastic.

În vreme ce se îndrepta spre masă, Emma simți o mână rece cuprinzându-i talia.

— Mă bucur că ai reușit să vii, Sutton, spuse Nisha cu un / .âmbet prefăcut.

Emma tresări nervoasă la vederea Nishei. Era ceva la fata .ista prea strălucitor, începând cu modul în care se străduia să arate perfect: bluza ei de mătase de culoare crem băgată perfect în jeansii negri. Brățările de aur de la încheieturi urătau de parcă ar fi fost lustruite cu scuipat. Părul lăsat liber pe spate îi strălucea, iar machiajul arăta ca și cum ar fi fost aplicat de o profesionistă.

— Mă bucur că te simți bine, continuă Nisha. A fost ceva treabă să pun toată mâncarea asta pe masă. Mai ales că a trebuit s-o fac de una singură.

Mincinoaso! aș fi vrut eu să strig. În bucătărie, în spatele Ielelor, zărisem pe insulă o grămadă de pungii de la băcănia A.J. Fără-

ndoială că Nisha cumpărase totul gata preparat și 1111 făcuse decât să așeze artistic platourile.

— Așadar, zise Nisha, cu glas mios. Cum se simte Sutton Mercer să nu aibă un prieten? Cred că e prima oară din..., nu știu, din grădiniță!

Emma își îndreptă umerii.

— Adevărul e că mă simt foarte bine, spuse ea, întinzându-și și aruncându-și în gură un biscuit. E grozav să fii liberă.

Colțurile gurii Nishei se arcuiră într-un rânjet.

— Am auzit că n-ai vrut să faci sex cu el, adăugă ea, îndeajuns de tare pentru ca două eleve dintr-a X-a, care se așezaseră la coadă pentru salata de paste, să întoarcă ușor capul.

Emma rămase cu mâna-n aer deasupra biscuiților.

— Unde ai auzit asta?

Nisha scoase un chicot. Răspunsul era evident. În afară de prietenele ei, Garrett era singura persoană care știa ce se întâmplase în dormitorul lui Sutton.

Uf! Dintr-odată m-am bucurat că Emma o terminase cu el.

— Habar n-aveam că ești așa o mironosiță! ciripi Nisha, arătându-și dinții perlați.

Apoi, fără s-o mai lase pe Emma să spună ceva, se răsucii pe călcâie și pomi țanțoșă spre salon.

Emma împunse o bucată de pui de pe tavă, urându-o pe Nisha cu fiecare secundă mai mult. Oare și Sutton o urâse la fel de mult? Dar era mai grav de-atât. Nisha avea ceva ce o neliniștea. Privirile ciudate pe care i le arunca, șoaptele. Era ca și cum s-ar fi jucat cu Emma. Ca și cum știa ceva — ceva important.

Emma se uită prin sufragerie. La dreapta ei se găsea o bucătărie mare, perfect utilată, iar în partea cealaltă era un coridor lung și întunecat care probabil ducea în dormitorul Nishei. Să îndrăznească?

„Ai grijă”, am avertizat-o eu, chiar dacă Emma nu mă putea auzi.

Nisha nu s-ar fi purtat blând cu o băgăreață.

Emma se uită la copanul de pui pe care-l alesese de pe pla-tou, dar carnea slabă și gălbuie îi întoarse dintr-odată stomacul pe dos. Lăsând deoparte farfuria, bolborosi ceva despre baie către nimeni anume și se strecură tiptil pe coridor.

Plintele erau luminate de beculețe de veghe. În aer mirosea a deodorant de cameră Febreze și a mirodenii indiene.

Emma împinse prima uşă cu vârfurile degetelor și se uită într-o debara plină de prosoape și cearșafuri. Trecu la uşa următoare. Era o baie, cu o perdea colorată de duș și cu o oglindă încadrată în mozaic. Următoarea uşă, care dădea în dormitorul principal, era întredeschisă. Patul mare nu fusese strâns, iar pe covor erau aruncate de-a valma cămăși bărbătești, șosete negre și pantofi negri lustruiți. Se pare că femeia de serviciu a cuiu n-a venit săptămâna asta, se gândi Emma, surprinsă că, după numai câteva săptămâni, se obișnuise ca locuința ei să fie lună de curățenie. Dar se simți vinovată amintindu-și că doamna Banerjee murise în vara aceea.

Emma intră pe ultima uşă din dreapta. Pe un scrin era aprinsă o lampă, alături de un laptop Compaq închis și un il'od alb pus la încărcat lângă el. În rest, camera era pustie și impersonală, ca o cameră de hotel. Nisha netezise așternutul, care nu mai avea nicio încrețitură, iar lângă tăblie ali-niase opt perne pufoase și jucăriile din pluș - una dintre ele era o rachetă de tenis mare cu doi ochi holbați. Cărțile din raft erau așezate în ordine alfabetică: majoritatea erau de l'.cnul romanelor victoriene greoaie ale surorilor Bronte. Până și jaluzelele venețiene erau înclinate exact în același unghi.

Din salon se auzi un hohot de râs, care-o făcu pe Emma să înghețe. Aruncă o privire prin deschizătura dintre uşă și perete și numără până la trei. La capătul coridorului nu apăru nimeni.

Înaintă tiptil în cameră ca să se uite mai de-aproape la colajul de fotografii înrămat de lângă patul Nishei. Cele mai multe dintre ele o înfățișau pe Nisha în acțiune: dând un backhand, un drop, servind, ridicându-și mâinile deasupra capului în semn de victorie. În centrul colajului, Nisha era cocoțată pe prima treaptă a unui podium, având în jurul gâtului o medalie de aur strălucitoare. Sutton se afla pe treapta a treia, încruntată, cu un bandaj cafeniu la genunchi.

Pe margine erau mai multe poze de grup ale echipei de tenis: fetele ținând o cupă de la un turneu pe echipe, Sutton stând cât de departe putea de Nisha. În poză, Charlotte avea părul mai negru, iar Laurel era tunsă mai scurt, bob. Într-o altă fotografie, fetele erau la aeroport, în fața unei porți de îmbarcare. Sutton poza dintr-o parte, cu picioarele ridicate pe o bancă și cu o îmbufnare sexy. În fundal, Emma remarcă luminițele unor automate de joc. Să fi fost în Vegas? Oare se întâmplase ca ea și Sutton să fie în același oraș în același

timp? Pentru o secundă, se închipui împreună cu Sutton întâlnindu-se în cazinoul New York-New York, unde lucrase ea. Oare Sutton ar fi observat-o? Și-ar fi zâmbit?

O ultimă fotografie de echipă era prinsă în colțul panoului, acoperind alte poze, ca și cum ar fi fost fixată la repezeală. Echipa de tenis adunată în jurul mesei din casa Nishei. Sutton și Charlotte lipseau, dar Laurel zâmbea cu toată gura, având părul la fel de lung ca acum. petrecerea în pijamale de întoarcerea la școală a echipei, scria dedesubtul fotografiei. Emma își plimbă degetele peste data scrisă de mână de Nisha: 31 august. Se uită lung la ea până să înțeleagă că era adevărat.

— Ce faci?

Emma tresări. În pragul ușii stătea Nisha, cu brațele încrucișate la piept. Înaintă și îi dădu un ghiont în umăr Emmei.

— Nu ți-am dat voie să vii aici!

— Stai! spuse Emma, arătând spre fotografie. Când a fost Tăcută? Nisha se uită la fotografie și-și dădu ochii peste cap.

— Nu știi să citești? o făcu ea pe deșteapta. Scrie treizeci și unu august.

Nisha își înfipse mâna între omoplații Emmei și o împinse afară din cameră. Apoi trânti ușa și se întoarse spre ea.

— Asta-nseamnă să faci parte dintr-o echipă, să participi la activitățile ei. Cel puțin pentru acelea dintre noi care vor să se ajute una pe alta.

— Chiar și Laurel era acolo, spuse încet Emma, ridicându-și privirea spre Nisha.

Aceasta se uită peste umărul ei cu un rânjet arogant.

— Vorbești de lup...! Tocmai te-am pomenit.

Emma se întoarse. Laurel stătea la capătul coridorului, cu un pahar de plastic în mână.

— Serios? spuse ea, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Îi spuneam lui Sutton ce bine ne-am distrat la petrecerea în pijamale pentru întoarcerea la școală pe care am da!-o acum câteva săptămâni, chițai Nisha.

Laurel se îmbujora și strânse paharul de plastic în mână, făcându-l să pocnească.

— Ah, spuse ea încet. Se uită la Emma, apoi la mocheta mov care acoperea podeaua holului. Ăăă... Îmi pare rău, Sutton, eu...

— E chiar așa de supărător? spuse Nisha, lovindu-se cu palmele

peste șolduri. Tu ai venit, Laurel. Și aș spune chiar că te-ai distrat.

Laurel trecu de la zâmbet la încruntare și apoi la o grimasă.

— A fost bine, șopti ea.

Ochii Nishei sclipeau triumfători. Trase încă o dată de mânerul ușii de la dormitorul ei, ca să se asigure, și trecu pe lângă Emma și Laurel. Se uită în camera tatălui ei, albin- du-se la față, și închise și ușa aceea.

După ce Nisha dispăru la capătul coridorului, Laurel o privi sfioasă pe Emma.

— Îmi pare rău, Sutton. Știu că tu și Nisha vă urâți. Dar m-am gândit că petrecerea e de neratat. Nu știam că tu și Charlotte n-o să veniți. Te rog, nu fi supărată pe mine.

Din salon se auziră și mai multe chicote. Afară vântul se întetise, făcând ferestrele să duduie. Poate că adevărata Sutton s-ar fi arătat super-furioasă să afle ceea ce tocmai îi spusese Laurel - era clar că Laurel nu-i mărturisise că fusese la petrecerea Nishei pentru că prietenele lui Sutton ar fi trebuit să fie unite în ura lor față de Nisha. Sutton ar fi interpretat asta ca pe o trădare.

Dar Emma era încântată — ușurată. Faptul că Laurel fusese la petrecerea în pijamale a Nishei însemna că avea un alibi zdravăn pentru ziua de treizeci și unu. Nici ea - și nici Nisha - n-o omorâseră pe Sutton.

— E-n regulă, îi spuse Emma lui Laurel, înlănțuindu-și brațele pe după gâtul surorii lui Sutton atât de puternic, încât o făcu să-și piardă echilibrul.

— Sutton! spuse Laurel înfundat, pentru că mâneca largă de la bluza de culoarea levănțicii a Emmei îi acoperea gura.

M-am rotit într-un cerc invizibil în jurul lor. Era o veste și mai bună decât că Charlotte și Madeline erau nevinovate. Și sora mea era nevinovată!

— Ce-i cu toate astea? întrebă Madeline, deschizând ușa casei sale și uitându-se la Laurel, Emma și Charlotte, care stăteau în prag.

Era sâmbătă după-amiază și toate trei cărau jeanși pătați de vopsea, tricouri murdare și pantofi de sport vechi.

— Costumația noastră pentru când o să ne întoarcem acasă, spuse Laurel, lăsând hainele pe balansoarul de pe verandă. I-am spus mamei că Char și cu mine facem azi voluntariat în echipa de zugrăvi Habitat for Humanity. I-am spus că ar trebui să vină și Sutton - i-am promis că pentru ea va fi o experiență care-i va folosi.

— Zi și tu până unde suntem în stare să mergem ca să te eliberăm, Sutton, recită teatral Madeline, aruncându-și peste umăr părul lung și negru, prins în coadă.

Charlotte îi facu scurt cu ochiul Emmei, care chicoti. Nu mai era silită să se poarte rezervat cu ele, erau prietenele lui Sutton, nu ucigașele ei. Era atât de recunoscătoare pentru asta, încât de dimineață îi cedase lui Laurel ultima brioadă dietetică și o îmbrățișase cu foc pe Charlotte imediat ce se urcase în mașina ei.

— Cineva e vesel în dimineața asta, comentase Charlotte. Ilști îndrăgostită?

Acum, Emma își plimbă privirea înjur. Era pentru prima dată acasă la Madeline, un bungalow cu pereții din chirpici autentic, cu șemineu de modă veche, stil pueblo, și o bucătărie în faianță mexicană cu lămpi roșii, vesele, atârdate de tavan. Pe fereastră se vedea priveliștea uluitoare a Munților Santa Catalina. Emma distingea vag un șir de oameni urcând pe una dintre cărările cele mai înalte.

— Haideți!

Madeline înhăță un castron mare cu pop-com de pe insula din bucătărie și intră în salon. Plasma din colț era înconjurată de canapele din catifea reiată. Printre plăcuțele de lemn de pe pereți pe care erau scrise lucruri precum binecuvântați această casă fericită și suntem o familie erau răspândite fotografii înrămate cu Madeline și cu fratele ei, Thayer.

Emma se apropie de fotografii, încercând să se uite mai atent fără ca Madeline să bage de seamă. Erau fotografii cu Thayer în echipament de fotbal. Thayer stând în fața unui restaurant italianesc local și prefăcându-se că mușcă dintr-o pizza uriașă de carton. Thayer pe o stâncă din deșert, îmbrăcat cu un tricou roșu și un șort cargo kaki. Vântul îi aruncase părul negru în ochii lui calzi și căprui, iar pe fața lui cu maxilare puternice și pielea albă se ghicea o umbră de zâmbet. Toate pozele îl arătau zâmbind la aparat, cu excepția uneia: o fotografie de grup, pe drumul spre un bal. Sutton și Garrett stăteau împreună, în haine de gală. Madeline era cu Ryan

Jeffries, pe care Emma îl recunoscuse de la școală, iar Charlotte era cu un brunet pe care Emma nu-l cunoștea. Thayer stătea un pic izolat, cu brațele încrucișate peste smochingul său care-i venea ca turnat. Se uita cu ochii mișiți și trăsăturile îi erau crispate, ca și cum ar fi vrut să pară jovial. Băiat misterios dispărut fără urmă, dădu Emma, în gând, o legendă fotografiei.

Dar ceva din expresia lui Thayer stârni în mine o emoție puternică. Thayer nu încerca să pară jovial - era iritat. Dar de ce era iritat?

Cine ești tu? ar fi vrut Emma să-l întrebe pe băiatul din fotografie. De ce ai plecat? Și de ce, de fiecare dată când văd o fotografie cu tine, mă înfior?

Asta era valabil și pentru ea, și pentru mine.

Madeline apăsă pe telecomanda televizorului și pe ecran apărură Jersey Shore. Deschise o mapă mare, albă, pe care scria cu litere portocalii, strălucitoare: balul de Halloween al foștilor absolvenți.

— Bun! Chiar, suntem toate de acord cu decoratorul?

— Da, dădu din cap Charlotte, trăgându-și șortul gălbui peste pulpe și așezându-se pe carpa crem miștoasă. O cheamă Calista - mama a apelat la ea pentru o grămadă de petreceri. Facem cazane, schelete, vârcolaci și o casă bântuită. Restul sălii de sport va arăta ca și clubul de noapte MI6 din Los Angeles. Întunecat și sexy.

— Un loc perfect să strecuri băutura, fredonă Madeline.

— Sau locul perfect unde să te combini cu cineva care nu-i iubitul tău, adăugă Charlotte, după care se întoarse spre limba. Să nu-ți vină vreo idee, Sutton!

Emma nu se obosi să riposteze. Charlotte n-avea decât să-și facă numărul, acum știa că nu avea nicio intenție periculoasă.

— O să avem nevoie de o temă pentru petrecerea Curții, spuse Laurel.

Charlotte își dădu ochii peste cap.

— E stupid că petrecerea Curții trebuie să aibă altă temă decât balul. Uneori îmi vine să-i ucid pe absolvenții care au stabilit tradiția asta.

Madeline se duse la fereastră și o deschise cu mâinile ei lungi și subțiri.

— Hai s-o fixăm și să încheiem. Cred că trebuie să fie ceva înfricoșător, dar în același timp fascinant, dar nu atât de fascinant încât să se supere pro fii și să nu ne lase s-o lacem.

Laurel își sprijini picioarele pe măsuța de cafea.

— Ce ziceți de vampiri?

— Bleah, făcu Madeline, strâmbându-se. M-am săturat de vampiri.

— Dar o gală pentru morți? spuse Emma. Știți voi, o pe- (recere cu adevărat extravagantă, doar că toți invitații sunt cadavre!

Charlotte își miji gânditoare ochii.

— Ai fi vrut să-ți fi venit ție ideea, nu-i așa, Char? o ta- chină Emma.

Știa că Sutton ar fi spus ceva asemănător.

Charlotte se mărgini să ridice din umeri.

— E interesant, admise ea. Dar ar trebui să aibă legătură cu ceva real. Să nu fie doar o petrecere plină de morți.

Emmei îi veni încă o idee:

— Ce spuneți de un bal de lux pe Titanic? Doar că se ține după ce nava se scufundă. Prin urmare, o să aibă loc pe fundul oceanului, și invitații sunt niște cadavre la patru ace. Ceva ce personajul lui Kate Winslet din film ar fi aprobat.

Laurel făcu ochii mari.

— Îmi place ideea!

— De acord! spuse Charlotte, aplaudând. Fac pariu că tipa asta, Calista, o să reușească să încropească un decor demn de Titanic.

Madeline vârî mâna în buzunar și scoase un pachet de țigări Parliaments și o brichetă roz. În aer se aprinse o scânteie albastră, urmată de mirosul puternic al fumului de țigară.

— Vrea cineva? întrebă ea, scoțând fumul pe fereastră.

Clătinară toate din cap.

— Ar trebui să te lași de fumat, Madi, spuse Charlotte, luând în brațe o pernă. Ce-o să spună Davin când o să te sărute și tu o să miroși ca o scrumieră?

— Nu sunt încă sută la sută sigură că mă interesează tipul, spuse Madeline, scoțând fumul pe nări. Poate că răsuflarea mea de scrumieră o să-l țină la distanță.

— Cel puțin nu respira spre mine, spuse Charlotte făcând un X cu mâinile întinse spre Madeline. Vreau ca nimic să nu-mi ruineze șansele să-l vrăjesc pe Noah.

— Tu cu cine mergi, Laurel? întrebă Madeline.

Laurel își plimbă mâna peste o proeminență de pe carpetă.

— Cu Caleb Rosen.

— Nu-l cunosc, strigă Charlotte.

Madeline îi adresează lui Laurel un zâmbet reținut.

— Îl știu de la orele de mate, spuse ea.

Tonul indiferent nu lăsa să se vadă dacă era sau nu de acord cu ideea.

Emma clipi.

— Fetelor, voi aveți parteneri?

Madeline scrumă afară.

— Vrei să spui că tu nu ai?

— Păi mergeam cu Garrett, își aminti Emma de biletul pe care i-l dăduse Garrett când se despărțiseră.

El și Sutton avuseseră probabil de gând să meargă împreună înainte ca ea să fi dispărut.

— Pe urmă am fost pedepsită. Așa că n-am mai vorbit cu nimeni.

Madeline dădu drumul unui colac de fum pe fereastră.

— Păi caută, Sutton. Tone de băieți ar fi bucuroși să meargă cu tine.

Emma se uita la revistele National Geographic și Motor Trend aliniate pe raft. Se întrebă dacă Ethan participa la balurile de la școală.

— Nu-rai vine nimeni în minte, spuse ea după o clipă.

Aș fi vrut să-i dau un ghiont. Sutton Mercer nu merge singură la baluri. Madeline descrie un arc mare cu țigara, ca și cum ar fi executat prima jumătate dintr-o figură de balet.

— Pe bune, Sutton, nu ți s-au aprins călcâiele după nimeni?

— Nu.

Charlotte aruncă o pernă spre Emma:

— Nu mai minți! Ne-a spus Laurel!

Emma o privi pe Laurel, dar aceasta ridică din umeri fără să se scuze.

— Știu că te-ai bălăcit cu cineva în piscină. V-am auzit.

— Scuipă tot! spuse Madeline cu ochi strălucitori.

Emma se înroși.

— Nu e nimeni, jur!

— Haide, Sutton! spuse Laurel, lipindu-și palmele. Nouă poți să ne spui!

Emma își trecu limba peste dinți. Să îndrăznească oare să le spună de Ethan? La urma urmei, erau prietenele lui Sutton, nu ucigașele ei. Și acum, că lămurise treaba asta, începuseră să devină și

prietenele ei.

Spune-le, aș fi vrut să-i pot zice. Prietenele mele ar fi în- curajat-o probabil să lase deoparte rușinea ah-atât-de-ati- pică-pentru-Sutton-Mercer și să-i ceară lui Ethan să iasă cu ea. Firește, Ethan era un singuratic, dar unul atrăgător.

Deodată, se auzi ușa din față trântindu-se.

— Hei! spuse o voce de bărbat.

Madeline sări ca arsă, stinse țigara pe pervaz și alungă fumul afară pe fereastră. Se auziră pași, apoi în salon apăru domnul Vega.

— A, bună, fetelor! Madeline nu mi-a spus că veniți astăzi!

— Au venit doar ca să facem planul pentru Balul foștilor absolvenți, tată, spuse Madeline, sărind de pe pervaz pe scaunul La-Z-Boy, mai palidă decât de obicei.

Domnul Vega se întoarse, privind-o lung și scrutător și adulmecând.

— A fumat cineva?

Figura de piatră a domnului Vega, acum brusc aprinsă, îi aminti Emmei de domnul Smythe, unul dintre mulții ei „tați”. Era un fel de Dr. Jekyll și Mr. Hyde: o clipă amabil, următoarea exact inversul. Singurul indiciu după care Emma își putea da seama că-l lasă nervii era faptul că începea să-și lingă febril buzele.

Madeline clătină din cap.

— Sigur că nu!

— E de-afară, spuse și Charlotte. A trecut un grup de puștani și fumau cu toții.

Pe fața domnului Vega apăru din nou o expresie neutră, dar ochii încă îi ardeau.

— Bun, dacă aveți nevoie de ceva, sunt la mine în birou.

Apoi, văzând că la televizor rula Jersey Shore, adăugă:

— N-ar trebui să vă uitați la gunoiul ăsta, Madeline.

Madeline apăsă pe telecomandă. Pe ecran apăru un leu care vâna o zebură disperată. După ce bărbatul plecă, Charlotte se apropie de Madeline și-o atinse pe braț.

Brusc, iPhone-ul lui Madeline, pus cu fața-n jos pe măsuța de cafea, scoase un bip. Toată lumea tresări. Fata îl luă și examinează ecranul.

— Surprize, surprize! Alt mesaj de la Lili și Gabby. Toată ziua s-au rugat de mine să le luăm pe Muntele Lemmon.

— Să-și pună pofta-n cui, spuse Charlotte.

Sună și telefonul lui Sutton, pe care doamna Mercer i-l înapoiase Emmei în caz de urgență. Emma îl scoase din geantă, bună, dulcețelor! scria Gabby, e clar că ți-ai dori să fii în locul nostru! așa că suntem trei - și noi ne iubim. pupi!

Citind pe ecranul BlackBerry-ului ei, Charlotte oftă.

— Dacă sunt așa de pline de ele, ar trebui să-și facă lipo- sucție de ego-uri.

Ecranele telefoanelor li se luminară încă o dată:

Bănuiesc că j din jocul minciunii vine DE LA JAVRĂ!

— Asta nu e-n regulă! spuse Laurel, ștergând mesajul. Dac-o țin tot așa, nimeni n-o să mai voteze pentru ele.

— Nici nu știu cum de-au căpătat voturi, spuse gânditoare Charlotte, jucându-se cu o statueta de ceramică în formă de maimuță, aflată pe măsuța de cafea. Am aruncat o privire la voturile online - Isabel Girard și Kaitlin Pierce erau și ele favorite, iar tipii le preferă mai mult decât pe Gabby și Lili.

— Votez să nu mai ieșim cu ele, spuse Madeline, întinzându-se să ia un pumn de pop-com.

— Te susțin, spuse repede Emma, amintindu-și de gestul sinistru al lui Gabby, de la cantina școlii, când se prefăcuse că apasă pe trăgaciul unei arme.

Trei cu mine, am gândit eu.

Telefoanele mai scoaseră un bip și fetele se uitară pe ecrane: două fete drăguțe merită o petrecere cu iarbă! ziceți ceva, afurisitelor!

— Știți ce cred că ar trebui să facem? spuse Madeline, lăsă ndu-se pe spate pe canapea, cu genunchii la piept. Ar Irebui să le dăm o lecție. Să le lovim unde le doare.

— O farsă? spuse Laurel, ridicând din sprâncene.

Emma își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu prea cred...

Se gândea la dosarul de la poliție - cum ajunsese Gabby la spital, și numai din vina lui Sutton. Încă nu aflase cum se rănise Gabby, dar o vizită la urgențe nu putea fi de bun augur.

— Ar însemna să depășim limitele. Mai ales după ce s-a întâmplat...

Lăsă fraza neterminată și se uită pe fereastră, închipuindu-și că prietenele lui Sutton știau mult mai multe despre incidentul cu trenul decât știa ea.

Dar prietenele lui Sutton rămaseră tăcute. Laurel își privi mâinile

și-și rupse o pieleț. Madeline căută ceva în mapa ei.

— Ei, hai, spuse într-un târziu Charlotte, acum, că sunteți amice bune, nu mai putem să le atingem?

Emma ridică o sprânceană. Amice? Nu asta văzuse ea la Gemene. Charlotte își întinse brațele pe spătarul canapelei.

— Au zis că au furat împreună cu tine de la Clique, spuse ea, dându-și ochii peste cap. Gabby și Lili se lăudau cu asta ca și cum ar fi fost cea mai tare chestie, de parcă noi toate n-am fi făcut-o de un milion de ori înainte.

Madeline deschise gura de uimire.

— Erau cu tine când ai fost arestată? întrebă ea.

— Nu, nu atunci, spuse repede Emma.

— A fost înainte de asta, sări și Charlotte.

Emma se întoarse, având nevoie de câteva clipe ca să proceseze toate informațiile. Potrivit extrasului de cont al lui Sutton, ultima dată fusese la Clique pe treizeci și unu august. Iar Samantha, vânzătoarea de acolo, declarase că Sutton furase ceva din magazin fiind cu încă cineva — sau, ca să fim mai preciși, cu mai multe persoane. Și chiar ultimul apel la care răspunsese Sutton pe treizeci și unu fusese de la Lili.

— Da, am fost la Clique cu ele chiar înainte să înceapă școala, spuse încet Emma.

Deodată, mi se ivi în minte un crâmpei de amintire: eu între Gabby și Lili, la Clique, în spatele unui raft cu lenjerie și cămășuțe de mătase. „Haide, Sutton”, șoptise Gabby, fă- cându-mă să-i simt respirația caldă, cu parfum de mentă, pe gât.

— Te rog, Sutton, spuse Laurel. Cățelele alea merită o farsă.

În cameră încă mai stăruia vag mirosul de țigară. La televizor, un leu se întindea la soare în iarbă, având încă pe bot urmele de sânge de la o pradă recentă. Emma își trecu degetele prin păr, simțind o apăsare fierbinte în piept. Piese de puzzle începeau să se așeze la locurile lor. Gemenele Twitter fuseseră mereu la locul potrivit în momentul potrivit - cu Sutton în noaptea în care murise, în mașina lui Madeline în noaptea în care Emma fusese răpită și luată drept Sutton, la petrecerea în pijamale de la Charlotte când Emma fusese strangulată.

— Tot nu știu ce să zic, fetelor, spuse Emma, cu o voce încordată. După ce s-a întâmplat ultima oară...

Lăsă fraza neterminată.

Charlotte pufni.

— Asta a fost acum câteva secole.

— Sunt doar..., făcu Emma, înghițind în sec. Eu doar...

— Nu mai fi așa de slabă, spuse Madeline, înhățând iPhone-ul lui Sutton și împingându-i-l Emmei în mână. Facem așa. Tu le suni.

Emma se uită lung la ecranul negru al telefonului.

— Și... și ce să le spun?

Madeline, Charlotte și Laurel se priviră. În câteva minute, se întocmi un plan, evenimentele ieșind complet de sub controlul Emmei. Apoi fetele se întoarseră spre ea, arătând cu bărbiile spre telefonul lui Sutton. Emma își legă părul negru într-o coadă de cal, căută numărul lui Gabby și apășă pe tasta de apel. Când se auzi sunând, puse telefonul pe speaker.

Răspunse Gabby:

— Sutton! Ai primit fweef-urile noastre?

Charlotte își dădu ochii peste cap. Madeline chicoti încet.

— Sigur, spuse Emma cu o voce veselă, ascunzându-și mâinile, care-i tremurau, sub fund. Sunt foarte tari!

Răspunsul le făcu pe prietenele lui Sutton să se scuture și mai tare de răs, pe tăcute.

— Ascultă, Gab, poți s-o chemi lângă tine și pe Lili?

Gabby o chemă repede și pe sora ei și curând Gemenele

Twitter erau amândouă pe fir.

— Am vești despre petrecerea Curții, spuse Emma, uitându-se la prietenele lui Sutton, care o încurajau dând din cap, adunate în jurul ei.

— Era și timpul ciripi Lili. Ar fi bine să fie ceva care să merite!

— E genial! o combinație între un Titanic morbid și Baywatch. Toată lumea o să poarte bikini.

— Baywatch, susură Laurel, îndoindu-se de răs.

— Bikini? întrebă Gabby cu o urmă de scepticism în glas. Or să ne lase profii să facem așa ceva?

— Sigur c-or să ne lase, îngăimă Emma. Am și obținut aprobarea.

Charlotte își înghiți un chicot zgomotos.

— O să fie o petrecere fabuloasă, fetelor, continuă Emma. Superstrălucitoare și elegantă, ca pe vremuri.

Pentru o secundă, se întrebă dacă Sutton ar fi fost mândră de ea. Dacă Sutton ar fi fost aici, ar fi răs și ea, strângându-i mâna și îndemnând-o să continue?

Așa aș fi făcut... și nu prea. Nu după ce aflasem acum despre Gemenele Twitter. Situația era periculoasă și Emma trebuia să acționeze prudent.

— Tare! spuseră Gabby și Lili într-un glas.

— O să le anunțăm curând și pe celelalte nominalizate, dar am vrut ca voi, fetelor, să aflați primele, ca să aveți un avans asupra lor și să fiți cele mai grozave la petrecere, spuse Emma. Mergeți în weekendul ăsta și cumpărați-vă cele mai fenomenale costume. Cu cât lasă să se vadă mai mult, cu atât mai bine!

— Suntem pe țevă! se auzi vocea lui Lili în receptor. Sutton, ești atât de bună la chestia asta! Ține-o tot așa!

Imediat ce închiseră, fetele izbucniră în râs. Laurel se rostogoli de pe canapea pe podea. Charlotte chicotea cu capul în pernă.

Madeline zvârlea din picioare în fața ecranului TV, unde acum se vedeau două hiene cocoțate pe o stâncă.

— Sunt atât de proaste! croncăni ea. O să arate precum cele mai mari tembele!

Emma încerca și ea să ia parte la veselia generală, dar cuvintele lui Lili îi răsunau în minte: Ești atât de bună la chestia asta! Ține-o tot așa! Era aproape sigură că vocea lui

Lili avusese o nuanță sinistă, vrând să spună de fapt: Ține-o tot așa... și prefă-te că ești Sutton!

Emma se uită pe rând la fețele surâzătoare și vesele ale prietenelor lui Sutton. Chiar dacă acum se simțea în siguranță alături de ele, afară exista o lume mare - o lume în care cineva îi urmărea fiecare mișcare, așteptând să greșească.

Eram pe deplin de acord. Nu te încrede în nimeni, surioară!

15

O DESCHIDERE... ȘI O ÎNCHIDERE

Poți să te furișezi afară?

Emma se întoarse pe spate ca să citească mesajul pe care Hthan tocmai i-l trimisese. Trăgându-și peste picioarele goale una dintre păturile albastre și moi ale lui Sutton, scrisese răspunsul: DOMNUL ȘI DOAMNA MERCER IAU CINA ÎN ORAȘ. AR TREBUI SĂ IIU ÎNAPOI PÂNĂ LA 10.

VIN SĂ TE IAU ÎN 15 MIN., răspunse Ethan. PUNE-ȚI O

ROCHIE.

o rochie? Emma se încruntă, PĂI... BINE, scrise ea. POT SĂ TEN TREB CE-O SĂ FACEM?

NU. E SURPRIZĂ.

Emma țâșni din patul lui Sutton și se repezi la dulap. Dădu la o parte umerășele cu tricouri din bumbac și pe cele cu jeanși skinny și examinează rochiile lui Sutton, multe și scumpe. Atinse o rochie lungă, neagră, cu dungi aurii. Părea prea elegantă pentru o zi de marți. Își trecu degetele peste gulerul cu pene al unei rochii scurte, argintii, de ocazie. Poate că era prea scurtă. Își plimbă mâinile peste marginea unui mini roșu ca focul. Prea de zeița sexului.

Eu, una, nu puteam decât să oftez. De ce-ar fi fost rochia aia prea de zeița sexului? După părerea mea, Emma ar fi trebuit să-și lase deoparte inhibițiile dacă voia să fie sexy. Asta trebuia să fie seara când aveau să se sărute în sfârșit, nu?

Apoi Emma își așeză palmele pe o rochie cu un umăr, subțire și gri. Mătasea transparentă îi aluneca moale printre degete. Și-o trase pe cap și se privi în oglinda înaltă cu ramă aurie, prinsă pe spatele ușii. Era perfectă.

Își dădu cu rimei, cu gloss, își puse pantofi negri cu toc și cercei lungi care mergeau cu medalionul lui Sutton, și se declară mulțumită. Telefonul mai scoase un bip, și Emma alergă la pat, crezând că era Ethan. Dar era un mesaj de la prietena ei Alex. ar trebui neapărat să vezi locul ăsta! Urma linkul către site-ul unui magazin vintage de lângă Universitatea din Arizona, știi cât de mult îți plac magazinele second-hand, adăuga Alex, cu un emoticon zâmbăreț. Emma îi răspunse repede mulțumindu-i și înșirând o serie de X-uri și O-uri. Apoi se privi în oglindă, strălucitoare în rochia elegantă a lui Sutton, cu bijuteriile ei și în pantofii ei scumpi. Ar mai fi recunoscut-o Alex acum?

Rămase pe ultima treaptă a scării casei Mercer, înconjurată de tăcere. Laurel plecase să vadă Mizerabilii cu o prietenă - fiind pedepsită, Emma nu-și putuse folosi biletul pe care Laurel i-l cumpărase de ziua ei. Doar Drake o urmărea, tolănit pe podeaua din sufragerie, prea leneș să se ridice.

Pe alee străluciră niște faruri. Emma se ridică, deschise precaută ușa din față și coborî de pe verandă uitându-se când într-o parte, când într-alta. În casa vecină erau aprinse câteva lumini; spera să n-o pârască părinților lui Sutton vreun vecin cu gura mare. Ce drăguț

era îmbrăcată fiica dumneavoastră! Și cine era tânărul arătos care-o însoțea?

Ethan coborâse din mașină ca să-i deschidă portiera din dreptul pasagerului. Purta un sacou închis la culoare, pantaloni kaki și pantofi negri, strălucitori, o schimbare uriașă față de șortul și tricourile lui șleampete obișnuite.

— Uau! făcu Emma, oprindu-se o clipă înainte să urce în mașină. Arăți atât de... chipeș.

— Chipeș, ai? zâmbi Ethan.

Emma se înroși.

— Da, chipeș ca o păpușă Ken.

Ethan o măsură și el din ochi.

— Iar tu ești foarte drăguță, spuse el, ușor stânjenit. Dar nu ca o Barbie.

Emma își uni buzele într-un zâmbet timid. Apoi se așeză repede pe scaunul pasagerului. Ethan alergă spre portiera șoferului și pomi motorul. Emma își puse mâna pe consola dintre ei, întrebându-se dacă Ethan va încerca să-și împletească degetele cu ale ei. Dar el scoase o batistă din buzunarul sacoului și se întoarse cu fața spre ea.

— Va trebui să porți asta, spuse, cu un surâs poznaș pe față. Destinația noastră e secretă.

Emma izbucni în râs.

— Doar nu vorbești serios?

— Chiar foarte serios!

Îi făcu semn să se întoarcă și îi legă batista peste ochi. În câteva clipe, Emma nu mai văzu nimic. Simți cum Ethan dă cu spatele, apoi cum întoarce la dreapta, pe stradă. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, probabil că s-ar fi îngrozit de situația asta - la urma urmei, Madeline și Gemenele Twitter o răpiseră la Sabino Canyon într-un mod asemănător. Dar alături de Ethan se simțea în siguranță. Și entuziasmată.

— N-o să dureze prea mult, o asigură el.

Emma auzi sunetul slab al semnalizatorului.

— Nu trage cu ochiul! îi spuse Ethan.

La radio era un cântec nou al celor de la The Strokes. Emma se lăsă pe spate și închise ochii, întrebându-se încotro se îndreptau. Cu o zi în urmă, la școală, îi vorbise lui Ethan despre alibiurile lui Madeline, Charlotte și Laurel, iar el dăduse impasibil din cap - se purtase cordial, dar distant de la acel aproape-sărut. Iar înainte să

apuce să-i spună despre noile ei suspecte, Gemenele Twitter, sunase clopoțelul. Nu aduseseră vorba despre nimic de ordin personal. Sau despre ce se întâmplase la piscină. Poate că Ethan voia pur și simplu să uite ce se petrecuse acolo. Dar acum totul aducea cu o întâlnire adevărată.

Emma simți o zdruncinătură ușoară când mașina opri la un semafor. În apropiere bubuia radioul unei alte mașini.

Am încercat să-mi dau seama încotro mergeau, dar mă confruntam aici cu unul dintre ciudatele efecte colaterale ale legăturii dintre mine, o moartă, și Emma — ori de câte ori avea ea ochii închiși sau acoperiți, la fel erau și ai mei. Mă întrebam cine sau ce se afla în spatele acestei situații — nu ucigașul meu, ci eu, aici, urmând-o pe Emma de dincolo de mormânt. Credeți-mă, când eram vie, n-am fost o fată de genul ce-înseamnă-toate-astea, care să citească filozofie, să se roage la Buddha și să facă alte chestii din astea. Dar situația asta cu Emma, așa înspăimântătoare cum era, mă făcea să mă simt într-un fel... binecuvântată. Și fără să merit. Era clar că, în viață, fusesem o afurisită - de ce mi se dăduse darul ăsta special? Sau același lucru se întâmplă cu toată lumea după moarte, sau măcar cu cei care nu-și rezolvă toate treburile în timpul vieții?

În cele din urmă, Emma simți că Ethan oprește mașina și o parchează.

— Bun, spuse el încet, acum poți să te uiți.

Emma își dădu jos batista și clipi. Se aflau în centru, în apropierea liceului. În față se vedea o clădire mare, de culoarea nisipului. Aleea care ducea la ea era străjuită de lămâi cu miros dulceag. Marea scară din față era luminată de be- culețe aurii. Pe fațada clădirii se găsea un banner negru pe care se putea citi: institutul de fotografie din tucson.

— Oh! strigă Emma, simțindu-se mai confuză ca niciodată.

— Astă-seară e vernisajul unei expoziții a trei fotografi din Londra, explică Ethan. Știu că-ți place fotografia, așa că...

— Fantastic! șopti Emma, apoi se uită în jos la rochia ei. Dar de ce ne-am îmbrăcat așa?

— Pentru că e și o petrecere de deschidere!

— Și suntem... invitați?

Ethan îi aruncă un zâmbet poznaș.

— Nu. Dar o să ne strecurăm.

Emma își lăsă mâinile în poală.

— Ethan, nu-mi permit să intru în alt necaz. Mercerii or să măucidă dacă află că am ieșit. Acum trebuia să fiu în dormitorul lui Sutton, căindu-mă pentru viața mea de infractoare.

Ethan arată spre doi invitați care urcau scara largă. Un bărbat îmbrăcat în smoching, aflat în capul scării, le zâmbi și le deschise ușa, fără să le ceară invitațiile.

— Trăiește puțin, îți promit că n-o să ne prindă nimeni.

— Dar ce-are asta de-a face cu Sutton?

Ethan se lăsă pe spate în scaun, părând un pic surprins de întrebare.

— Păi, nimic. M-am gândit doar că o să ne distrăm.

Emma își mută privirea de la coloanele elegante ale institutului înapoi la chipul lui Ethan. La o petrecere simandicoasă cu el? Asta înseamnă distracție! Poate că merita să se relaxeze și să fie ea însăși.

— Bine! Deschise portiera și aruncă un surâs peste umăr. Dar la primul semn de necaz, am șters-o!

Bravo, am gândit eu. Pentru o clipă, fusesem sigură că Emma o să-i ceară lui Ethan s-o ducă acasă. Problema cu pedeapsa Emmei era că stăteam și eu închisă de câteva zile, urmărind-o cum se plimbă de colo-colo prin dormitorul meu.

Să te streкори la o petrecere e exact ceea ce recomandă doctorul împotriva plictiselii.

Urcară amândoi scările de piatră. Arșița puternică a zilei se domolise, iar obrajii le erau mângâiați de o briză răcoroasă. În aer plutea un miros de lămâi, amestecat cu moscul de la parfumurile femeilor și bărbaților. Bărbatul în smoching îi privi apropiindu-se, iar Emma își supse stomacul. Oare verifica în minte lista cu invitați? își dăduse seama că sunt elevi de liceu?

— Poartă-te natural, îi șopti Ethan, părând să observe că era încordată. Invers decât te-ai purtat când ai furat geanta aia.

— Foarte nostim!

Ajunsă în dreptul domnului Smoching, îi aruncă cel mai nonșalant surâs pe care putea să-l afișeze.

— Bună seara, spuse bărbatul, deschizându-le ușa.

— Vezi? șopti ea când ajunseră în siguranță în hol. Am jucat perfect. Nu sunt chiar așa de ratată cum crezi tu.

Ethan o privi pieziș:

— În niciun caz nu cred că ești o ratată!

Apoi o luă de braț, conducând-o spre expoziție. Pentru o clipă, nu se mai auzi și nu se mai văzu nimic, iar Emma se simți ca și cum ea și Ethan erau singuri în tot universul. Când îi dădu drumul la braț, în capătul holului, ea își aranjă breteaua de la rochia lui Sutton și încercă să respire normal.

Muzeul era întunecat și mirosea a flori proaspete. Invitații se plimbau încolo și-ncoace prin încăperea mare, cu podeaua cu dale de teracotă, unii uitându-se la fotografiile alb-negru de pe pereți, alții discutând între ei, alții scrutând mulțimea. Purtau cu toții haine de seară strălucitoare, rochii șic de ocazie și costume elegante. Trei bărbați la vreo douăzeci și ceva de ani, probabil artiștii, erau copleșiți de vizitatori strânși ciorchine în jurul lor. O formație de jazz interpreta o melodie a Ellei Fitzgerald, iar chelnerițele îmbrăcate în jachete negre simple se foiau de colo-colo ducând tăvi cu mici tartine și băuturi. Un cuplu îi privi curios pe Ethan și Emma, dar Emma se strădui să rămână cât de țațoșă și încrezătoare în sine putea.

— Crevete umplut? întrebă o chelneriță care trecea pe lângă ei. Emma și Ethan luară câte o bucată.

Apăru o a doua chelneriță, care le oferă cupe cu șampanie.

— Sigur, spuse Ethan, luând două cupe și întinzându-i una Emmei.

Cristalul licărea, iar bulele se ridicau la suprafața băuturii.

Șampanie! Aș fi dat orice să gust și eu puțin de-din- colo-de-mormânt!

— Noroc! spuse Ethan, ridicând paharul.

Emma ciocni paharul cu al lui.

— Cum ai aflat de asta?

Ethan se înroși puțin pe gât.

— Păi... am dat de ea pe internet.

Închipuindu-și-l pe Ethan în fața computerului, căutând evenimente la care ar fi putut merge împreună, Emma simți cum i se împrăstie o căldură în piept.

Se apropiară de fotografii. Fiecare era încadrată de o ramă pătrată, lată și neagră, luminată de mici fascicule de lumină venite din tavan. Prima fotografie înfățișa un drum lung, drept, văzut din interiorul unei mașini. Era tipărită cu cerneală veche, pigment, pe hârtie din fibre de bumbac, iar copacii întunecați și cerul luminat sinistru aveau ceva obsedant. Emma se uită pe plăcuța de lângă

fotografie. În afară de numele artistului, era afișat și prețul. Trei mii de dolari! Oho!

— Nu ți-am spus noutățile, șopti Emma în vreme ce se îndreptau spre următoarea fotografie, un triptic cu peisaje deșertice.

Șampania o gădila în gât, și realiza din ce în ce mai clar cât de aproape stătea Ethan de ea când privea fiecare fotografie. Pentru cineva din afară, păreau probabil doi iubiți. Sorbi din nou din șampanie.

— Sunt aproape sigură că Sutton a fost cu Gemenele Twitter la Clique în seara când a murit.

Ethan își coborî paharul din dreptul gurii.

— Ce te face să spui asta?

Emma îi reproduse conversația care avusese loc sâmbătă acasă la Madeline.

— E prea mult să fie doar o coincidență. Trebuie că ele erau cu ea când a furat din magazin. Și dacă...

Se uită într-o parte, spre un extingtor prins pe peretele de vizavi.

— Gabby și Lili ucigașe? spuse Ethan, înclinându-și capul și mijindu-și ochii ca și cum ar fi încercat să-și imagineze scena. E sigur că amândouă sunt cam ciudate. Și asta de ani buni.

Emma ocoli o plantă decorativă enormă, cu frunze agățătoare, pentru a ajunge la următoarea fotografie.

— O parte din mine îmi spune că sunt prea insipide ca să facă asta.

— Sunt exemple tipice de insipide, o aprobă Ethan. Dar ceea ce s-a întâmplat cu Gabby în noaptea farsei cu trenul le-a oferit motivul.

— Și poate că purtarea aia de față nătângă nu înseamnă nimic mai mult - e doar un fel de-a se purta, spuse Emma.

Cunoscuse desigur și alte fete care-o făceau pe proastele, cum era una din „surorile” ei, Sela, care în fața părinților se purta precum cea mai tipică blondă tembelă, dar vindea iarbă într-o casă abandonată din cartier.

— Înseamnă că sunt actrițe bune, spuse Ethan, trecând la o altă fotografie. Ți-a spus cineva că, anul trecut, Gabby a trecut cu BMW-ul tatălui ei peste piciorul lui Lili?

— Nu...

— Iar când Lili s-a întors acasă cu piciorul în ghips, Gabby a făcut o față de genul: „O, Doamnei Ce-ai pățit?”

Emma chicoti.

— Nu cred!

— Mai există o poveste despre Gabby, cum că în clasa a noua s-a închis singură în dulapul ei din vestiarul sălii de sport. Ethan se opri să mai ia o tartină de pe tavă, apoi continuă. Nici nu știam că cineva ar putea încăpea în așa ceva. Și când eram în gimnaziu? Cineva le-a surprins pe Gabby și Lili vorbind cu accent britanic în recreație, numindu-se între ele „Domnișoara Lili Cocoșel” și „Gabby Cuculeț”. Nici n-aveau habar că sunt sinonime pentru penis, credeau că sună haios. Și au ținut-o așa mult timp.

Emma aproape că se înecă luând o gură de șampanie.

— O, Doamne!

— Dar, dincolo de toate astea, ceva îmi spune că n-ar trebui să le ștergi așa ușor de pe listă, spuse Ethan. Trebuie să fii precaută cu ele, să încerci să afli ce știi.

Emma dădu din cap.

— Madeline și celelalte fete vor să le facă o farsă. Dar eu, una, cred că e o idee groaznică.

— Eu aș sta deoparte. Dacă ele sunt ucigașele, ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci e să le întărâți și mai mult.

Aparatul de aer condiționat făcu un clic și dintr-odată aerul se răcori. Formația cânta ceva mai potrivit pentru un liier clandestin din anii 1920, și câțiva invitați amețiți începură ..» danseze. Ethan își făcu vânt cu mâna pentru a îndepărta un nor de fum de țigară.

Se apropiară de următorul set de fotografii și rămaseră i.lcuți. Era un colaj de poze polaroid, fiecare reprezentând «liferite părți ale corpului: ochi, nasuri, picioare, urechi.

— Îmi plac mult polaroidele, spuse Ethan.

— Și mie, răspuse Emma, simțindu-se ușurată că schimbau subiectul. Când eram mică, înainte să dispară, mama mi-a cumpărat un aparat Polaroid.

— Ți-e dor de ea? o întrebă Ethan.

Emma își plimbă degetul pe piciorul paharului ei de șampanie.

— A trecut atâta timp, spuse ea evaziv. Mi-e greu să-mi aduc aminte cui ar trebui să-i duc dorul.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Păi nu știu, spuse Emma oftând și trecând pe lângă un grup de invitați care sporovăiau gălăgioși despre cum au fost ei prieteni cu Andy Warhol, în trecutele zile glorioase ale Pop Art-ului. Când eram mai mică, obișnuiam să cred că e prin preajmă, urmărindu-mă.

Venind după mine de la o familie la alta, rămânând prin apropiere ca să se asigure că sunt bine. Dar acum știu ce prostituată eram.

— Nu e o prostie.

Emma se holba la prețul afișat pe perete ca și cum s-ar fi gândit să facă o achiziție.

— Ba este. Becky m-a părăsit. A făcut o alegere, eu nu pot schimba asta.

— Hei!

Ethan o întoarse cu fața la el. Pentru o clipă, se mărgini s-o privească, ceea ce o făcu pe Emma să simtă sute de fluturi în stomac. Apoi întinse mâna și-i netezi o şuviță de păr dată după ureche.

— A făcut o alegere greșită. Și tu știi asta. Nu?

Emma se simți inundată de un val de emoție.

— Mulțumesc, spuse încet, uitându-se în ochii lui albaștri și rotunzi.

„Sărută-l”, am șoptit eu, simțindu-mă precum crabul Sebastian din Mica sirenă. Fiindcă eu nu mai puteam să sărut pe nimeni, trebuia să am grijă de Emma.

O femeie îmbrăcată într-o rochie purpuriu-închis dădu peste ea.

— Pardon, bolborosi femeia, cu ochii strălucitori și obraji roșii de la băutură.

Emma se îndepărtă chicotind.

— Cum de știi atât de multe despre cum să te strecuri la vernisaje? întrebă Emma, netezind rochia lui Sutton. Credeam că ești anti-petreckeri!

Ethan se îndreptă spre fereastra din fundul galeriei, care dădea spre o terasă de piatră împodobită cu luminițe de Crăciun.

— Nu sunt. Sunt doar împotriva acelor petreckeri cu multă băutură și trupuri dezgolate. Sunt atât de...

— Infantile? îl completează Emma. Dar uneori fac parte din viața socială. Uneori trebuie să le înghiți și să le accepți dacă vrei să ai prieteni.

Ethan goli cupa de șampanie și o lăsă pe o măsuță din apropiere.

— Dacă ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătesc, atunci mai bine rămân singur.

— Dar iubitele? întrebă ea emoționată.

Își muncise creierul zile întregi, gândindu-se cum să-l întrebe asta.

Pe buzele lui Ethan apăru un mic zâmbet.

— Mda, am avut câteva.

— Vreuna pe care s-o cunosc și eu?

Ethan se mărgini să ridice din umeri, aruncându-se într-unul dintre scaunele acelea colțuroase de piele care ar fi putut ele însele să fie opere de artă.

— A fost ceva serios cu vreuna dintre ele? insistă Emma, așezându-se lângă el și luând în brațe o pernă moale și bombată.

— O dată. Dar s-a terminat. Tu? O fixă cu privirea, cer- cetându-i chipul. Ai lăsat pe cineva în Vegas?

— Nu tocmai, spuse Emma, coborându-și ochii. Am avut câțiva prieteni, dar nimic serios. Apoi a fost un băiat, dar...

— Dar ce?

Emma simți un nod în gât.

— Până la urmă n-a mai fost nimic.

Ura să mintă, dar nu voia să mai scormonească în eșecul ei penibil cu Russ Brewer, pe care făcuse greșeala să-l placă. După ce o invitasese la o întâlnire, ea începuse să se pregătească, împrumutase o rochie de la Alex, se încălțase cu pantofi ultimul răcnet de la Kate Spade, primiți de la o organizație de caritate, își coafase părul de trei ori la rând ca să-l facă să stea bine. Dar când ajunsese la intrarea în mall, Russ nu era acolo. În schimb, o aștepta fosta lui iubită,

Addison Westerberg, împreună cu gașca ei, chicotind și râzând ca niște idioți. Chiar crezi că Russ ar ieși cu o fată dată în plasament? o necăjiseră ei. Exact ca o farsă din Jocul Minciunii.

Ethan deschise gura, probabil ca să adauge ceva, dar deodată făcu ochii mari la ceva aflat în spatele lor.

— Drace!

Se aplecă și o prinse pe Emma de braț.

Emma se întoarse și ea și se holbă. Nisha Banerjee, îmbrăcată într-o rochie neagră cu guler înalt și cu pantofi din piele de șarpe, cu toc cui, stătea lângă o fotografie uriașă înfățișând un bărbat aproape gol. Lângă ea se afla tatăl ei, uitându-se plictisit înjur.

— O, Doamne! șopti Emma.

Exact în acel moment, Nisha se întoarse și se uită direct la ei doi, învârtind absentă între degete o frigăruie de pui.

— Haide!

Înainte să se poată gândi la ceva, Emma îl luă pe Ethan de mână și pomi prin mulțime. Își aruncă paharul de șampanie într-un coș de

gunoi mare și făcu slalom printre invitați, cât pe ce să dea peste o chelneriță care ducea o tavă cu lartine cu brânză. Un bărbat îmbrăcat într-un costum albastru șifonat și cu o pălărie de cowboy turcoaz rânji la ei peste pahaml cu martini, ca și cum ar fi fost doi copii care se îndepărtau de scena unei încăierări în curtea școlii. Dar domnul Smoching le deschise calm ușa, ca și cum ar fi văzut tot timpul oameni ștergând-o la repezeală de la un vernisaj.

Coborâra repede scările, pierzându-se în noaptea sclipitoare a Tucsonului.

Abia când ajunseră pe stradă, în siguranță, Emma se întoarse să vadă dacă Nisha venise după ei. La intrare nu se afla nimeni.

Ethan își trase în jos sacoul și-și îndepărtă un strop de transpirație de pe frunte. Dintr-odată, Emma începu să chicotească. La fel și Ethan.

După o clipă, ea redeveni serioasă.

— Nisha ne-a văzut cu siguranță, spuse Emma, aruncându-se pe o bancă verde și dând drumul unui oftat.

— Cui îi pasă? spuse Ethan, așezându-se lângă ea.

— Mie, răspunse Emma. O să le spună părinților mei că am ieșit din casă.

— Ești sigură că asta-i tot ce te deranjează? spuse Ethan, privind-o cu coada ochiului. Nu-ți pasă că ne-a văzut... Împreună?

Emma simți din nou fluturi în stomac.

— Nu, bineînțeles. Ție?

Ethan o privi fără să clipească.

— Tu ce crezi?

Dinspre clădire se auzea muzică de jazz. Vizavi, o pisică țâșni dintre cauciucurile uneia dintre mașinile parcate. Ethan se apropie mai mult, până când picioarele li se atinseră. Emma murea să-l sărute, dar trupul îi tremura de emoție.

— Ethan..., spuse ea, întorcându-se într-o parte.

Ethan își lăsă mâinile în poală.

— Bun, am interpretat eu greșit lucrurile? Părea rușinat și iritat deopotrivă. Pentru că uneori mi se pare că tu chiar vrei să... știi tu. Și-apoi dai mereu înapoi.

— E... complicat, spuse Emma, încercând să-și păstreze vocea fermă.

— Cum așa?

Emma își mușcă unghia. Își dorise dintotdeauna un prieten

serios. În Vegas, chiar botezase o stea de pe cer Steaua Iubitului, sperând să fie un semn că, în cele din urmă, va întâlni persoana care-i era sortită. Dar acum era tulburată.

— Din cauza vieții pe care-o duc acum, începu ea șovăitor, simțind un nod în gât. Îmi place să fiu cu tine. Mă faci să râd și ești singura persoană în compania căreia pot să fiu eu însămi - eu cea reală. Pentru toți ceilalți sunt Sutton.

Ethan își ridică privirea ca să se uite la Emma. Ochii lui erau mari și rugători, dar așteptă ca ea să continue.

— Mă prefac că sunt o fată moartă, Ethan, spuse ea. Și am fost amenințată, iar tu ești singura persoană care știe despre asta. Acum nu am propria mea viață, ceea ce face ca... momentul să nu fie bine ales.

Gândise mereu că scuze de genul „moment prost ales” erau forțate, la fel și cele de genul „Nu tu ești de vină, ci eu”. Dar acum avea dreptate. Ținea la Ethan, foarte mult, dar nu știa cum putea fi cu el cât timp ducea o viață atât de ciudată.

— Și dacă începem ceva și se termină rău? Dacă ne certăm? N-o să mai am pe nimeni. Își frământa mâinile în poală. Poate că, atunci când o să scap de toate astea, o să putem și noi să...

Lăsă fraza neterminată.

În cele din urmă, Ethan răsufleă zgomotos. Buzele îi erau încă încordate.

— Vrei să spui că dacă ne certăm, dacă ne despărțim, te-aș abandona? Chiar crezi că aș face asta?

Emma își ridică palmele în aer.

— Despărțirile pot fi urâte. Apoi oftă: îmi placi foarte mult. Dar sunt foarte puțini oameni în care pot avea încredere — iar tu ești singurul pe care pot să contez. N-aș putea să suport să pierd asta. Nu acum.

Ethan își întoarse privirea, fără să spună nimic. Emma se uita la mașinile parcate peste drum. Sub ștergătoarele fiecăreia se găsea câte un fluturaș care făcea reclamă unei spălătorii — Clean Machine. Prin apropiere trecu o decapotabilă care aruncă în urmă de la radio acordurile unei piese hip-hop.

— Cred că trebuie să rămânem prieteni, șopti Emma în întuneric, temându-se să-l privească în față pe Ethan. Măcar până reușesc să clarific nebunia asta și să-mi recapăt viața.

Emma simți lângă ea trupul lui Ethan apăsător de greutatea

cuvintelor ei.

— Dacă tu crezi că așa e cel mai bine..., spuse el încet.

— Cred, insistă Emma, cât de hotărât putu.

Fără un cuvânt, Ethan se ridică și-și caută în buzunar cheile mașinii. Emma pomi în urma lui spre Honda, simțindu-se ca și cum cineva ar fi scormonit înăuntrul ei cu un polonic imens. Oare tocmai distrusese totul?

În timp ce se așeza pe scaunul pasagerului, un trosnet o făcu să se întoarcă. Scrută drumul întunecat. Apoi zări ceva mișcându-se în tufișurile de peste drum, lângă banca pe care stătuseră ei. Capătul roșu ca o cireasă al unei țigări aprinse luci în întuneric. Se mișca, deși nu se vedea nicio siluetă, de parcă țigara ar fi fost ținută de o stafie.

— Ethan, șopti Emma, prinzându-l de braț.

Dar de îndată ce Ethan se întoarse să se uite și el, înspăimântătoarea țigară aprinsă dispăru.

16

O NOTĂ MAXIMĂ PENTRU EFORT

După antrenamentul de tenis din ziua următoare, Emma își aruncă echipamentul în portbagajul Volkswagenului lui Laurel.

— Hm, făcu încet Laurel, înghiontind-o. Se pare că ai parte de un club de anti-fani!

Emma se întoarse și simți cum i se strânge stomacul. Din ușa sălii de sport se holbau la ea două chipuri, cu gurile strânse furios ca două tăieturi roșii. Erau Nisha și... Garrett.

— Crezi că mai e supărată că te-ai strecurat în camera ei? o întrebă Laurel.

— Mă-ndoiesc, spuse încet Emma.

Avea mai degrabă legătură cu faptul că Nisha îi văzuse pe Emma și pe Ethan la vernisajul din seara precedentă. Din fericire, nu-i sunase pe domnul și doamna Mercer s-o pâ-rască, dar părea să-i fi împărtășit secretul lui Garrett. Altfel, de ce ar fi privit-o pe Emma așa furioși?

— Să plecăm de-aici, murmură Emma, trântind portiera.

Când Laurel se așeză pe scaunul șoferului, ecranul telefonului ei se aprinse.

— E Madi, spuse ea, verificând mesajul. Se pare că operațiunea Titanic e pe țevă. Le-am spus celorlalte fete din Curte despre adevăratele costumații. Le-am mai spus să nu discute cu nimeni despre costumele lor — pentru că plănuim o farsă pentru două dintre membre.

Amintindu-și de discuția ei cu Ethan din seara precedentă, Emmei i se puse un nod în gât.

— Ești sigură că e o idee bună? Poate că ar trebui să le lăsăm în pace un timp pe Gemenele Twitter.

Sprâncenele lui Laurel făcură un V.

— Sigur că e o idee bună. Acum nu mai putem să dăm înapoi. Și-apoi, continuă Laurel, îți garantez că nu va turna nimeni. De-abia așteaptă să vadă cum o ia pe coajă altcineva. Oricui îi place un dezastru social penibil.

Tot înainte, membre ale Curții, legate prin solidaritate, gândi Emma. Se înfioră amintindu-și că pe vremuri fusese fata care înghițea farsele. Când se terminau toate astea, avea să iasă din Jocul Minciunii cât de repede posibil.

Mașina viră brusc peste bordură și pătrunse pe aleea casei Mercer.

— E... tata? întrebă Laurel, uitându-se la ușa deschisă a garajului.

Într-adevăr, era domnul Mercer, stând lângă motocicletă lui. Când le văzu, le făcu semn cu mâna.

— Ce-i cu el acasă? murmură Emma.

În mod obișnuit, domnul Mercer nu se întorcea de la spital decât abia spre seară - iar dacă era de gardă, abia spre miezul nopții.

Laurel opri motorul și coborî din mașină împreună cu Emma.

— Sutton, trebuie să vorbim, spuse domnul Mercer, ștergându-și mâinile pe un prosop verde murdar.

Emma se încordă brusc. Poate că totuși Nisha o pârâse.

— Îmi pare rău, spuse ea preventiv.

— Nici măcar nu știi ce-am de gând să-ți spun, chicoti domnul Mercer. Mama ta a primit un telefon de la Josephine Fenstermacher. Spunea că ai obținut nouăzeci și nouă de puncte la testul de săptămâna trecută. Cel mai mare punctaj din clasă.

Emma se îmbujoră. Laurel se răsuci și o privi neîncrezătoare.

— Tu?

Domnul Mercer zâmbi.

— Spunea că, față de anul trecut, ți-ai îmbunătățit remarcabil

rezultatele. Știu că germana e o materie grea pentru tine. Mama ta și cu mine suntem foarte mândri.

Emma își trecu o mână prin păr. De fapt, testul de germană i se păruse destul de ușor, dar își compuse o expresie de modestie.

— Mulțumesc!

Domnul Mercer se sprijini de bara de protecție a Volks- wagenului lui Laurel.

— Am convins-o pe mama ta să facem o înțelegere. Ca răsplată pentru treaba asta bună, îți ridicăm pedeapsa pentru seara balului și te lăsăm să mergi. Și îți dăm înapoi și telefonul, adăugă el, întinzându-i iPhone-ul lui Sutton.

— Pe bune? spuse Laurel, cu luminițe în ochi. Tată, e super!

Emma o strânse pe Laurel de braț și scoase un chițăit, știind de-acum cum ar fi reacționat Sutton. Dar balul era ultimul lucru la care se gândea.

Domnul Mercer ridică o sprânceană:

— Acolo ai voie să mergi, dar de ziua următoare pedeapsa se reia. Ai înțeles?

— Și excursia de după bal? ciripi Laurel. Poate să vină și Sutton? Pe fața domnului Mercer se ivi o expresie confuză.

— Păi cred că da.

— Da! țipă Laurel. Se uită la Emma: Poate, în semn de recunoștință, o să mă lași să mă încălț cu pantofii tăi Miu Miu la bal. Apoi se întoarse și plecă țopăind către casă.

Emma porni după ea, dar domnul Mercer își dresă glasul.

— Sutton, îmi dai o mână de ajutor? Se întoarse spre motocicletă. Poți s-o ții fix ca să mă uit la anvelope?

— Sigur!

Emma îl urmă în garaj și prinse ghidonul.

Domnul Mercer se aplecă și examinează cauciucul din față.

— Ei, ești fericită că mergi la bal?

— Păi sigur, răspunse Emma, încercând să pară entuziasmată. Mulțumesc foarte mult! Dar... nu cred că meritam.

Numără în gând de câte ori se strecurase afară din casă, deși era pedepsită.

— Ți-ai câștigat acest drept, Sutton. Mulțumește-ți ție pentru rezultatul de la test. Și surorii tale, care ne-a rugat să te lăsăm. Domnul Mercer se ridică și-și încrucișă brațele la piept: Ar trebui să-l suni pe Garrett să-i spui vestea bună.

Emma scoase un râset scurt și sarcastic, privindu-și reflexia deformată în cadrul strălucitor al motocicletei.

— Nu cred că lui Garrett o să-i pese.

Domnul Mercer se încruntă.

— De ce nu?

Emma se întoarse spre etajerele cu tricouri, cârpe și sticle cu ulei de motor și lichid de frână.

— Ne-am despărțit, zise ea încet. Și mie îmi place altcineva, adăugă, surprinsă de propriile ei cuvinte.

Credea că acest lucru trebuia adăugat la lista cu „lucruri jenante”, dar de fapt se simțea ușurată să recunoască adevărul cu voce tare. Înainte nu se pricepea deloc să vorbească deschis cu adulții și, după expresia prudentă de pe chipul domnului Mercer, nici pentru Sutton nu era ceva obișnuit.

— Și acest altcineva știe? spuse domnul Mercer, intrigat.

— Cam așa ceva, răspunse Emma, apoi vocea i se stinse și se înfioră la amintirea întâlnirii de la institutul de fotografie.

Fusese atât de... perfect. Apoi își aminti expresia de pe chipul lui Ethan când îi spusese ce simțea pentru ea și dezamăgirea adâncă din ochii lui când ea îi răspunsese că ar trebui să rămână doar prieteni. Strângerea de inimă pe care-o simțise în piept în clipa când rostise acele cuvinte încă nu dispăruse.

— Și tu și... tipul ăsta nou ieșiți împreună?

Domnul Mercer rosti ultimele cuvinte oarecum șovăind, pentru că nu știa dacă erau potrivite.

Emma se întinse după o cârpă curată de pe etajera de metal din garaj și o răsuci într-un nod. După ce îl desfăcu și întinse din nou cârpa, distinse imprimeul șters, cu un crab și o scoică dansând tangou. Era o reclamă a unui restaurant sau a unui magazin de pește, dar literele erau prea șterse ca să-și dea seama cu precizie.

— Nu, spuse ea cu o voce obosită. Lucrurile sunt... complicate.

— În ce sens?

Emma închise ochii.

— Cred că trec printr-o perioadă în care mă încred mai greu în oameni.

Pe chipul domnului Mercer apărură o expresie de durere pe care Emma n-o putu desluși clar.

— Ar trebui să ai încredere în oameni, Sutton. Nu e bine să lași...

Emma așteptă să termine, dar domnul Mercer închise gura și se

uită în altă parte.

— Să las ce? întrebă ea, într-un târziu.

— Voiam să spun...

Domnul Mercer răscoli prin unelte, care scoaseră un zgomot metalic când se lovira una de alta.

— Vreau doar ce e mai bun pentru tine. Dacă e să fie, scumpo, atunci o să fie!

— Poate, spuse Emma gânditoare.

Vorbele lui o făcură să-și amintească de Steaua Iubitului, care strălucea pe cer. Soarta.

Apoi, punând cârpa la loc pe etajeră, se apropie de domnul Mercer și-și trecu brațele pe după umerii lui. Domnul Mercer o luă în brațe ezitând pentru o clipă, ca și cum nu ar fi fost sigur că era un gest sincer. După care, încet, o strânse din ce în ce mai tare. Mirosea a colonie, a piper negru și a ulei de motor.

Un miros pe care eu îl cunoșteam atât de bine! Un val de durere îmi străbătu trupul, aproape făcându-mă să simt că mă evapor. Ce n-aș fi dat să-l mai pot îmbrățișa pe tata încă o dată! Uitându-mă la îmbrățișarea lor, îmi apăru în minte o imagine întunecată. Tata întorcându-se spre mine cu ochii mari. Sentimentul de trădare copleșindu-mă, ca și cum mi-ar fi înfipt un țăruș în inimă. Dar înainte să apuc să scormonesc mai adânc în memorie, imaginea dispăru.

17

LOCUL MARCAT CU X

Joi după-amiază, spre sfârșitul orelor, Emma, Charlotte și Madeline stăteau în culisele sălii de spectacole, îmbrăcate în rochii negre de ocazie și cu pantofi cu toc înalt. În spațiul strâmt erau îngrămădite vechi piese de recuzită și bucăți de decor, scenariii abandonate de la producția din anul precedent, Oklahoma!, și mai multe oglinzi mari, dar situația de dincolo de cortină era cu totul alta. În acea dimineață, cu ajutorul comitetului pentru organizarea petrecerii, fetele transformaseră scena într-o replică elegantă, fantomatică a Titanicului, completată cu niște candelabre, o scară în spirală falsă, multă poleială și măsuțe cu porțelanuri fine.

Emma clătină uimită din cap.

— E chiar frumos!

Ce păcat că nu putea fi decorul pentru seara de dans de vineri. Dar balul se ținea în sala de sport, nu în cea de spectacole.

Charlotte se-nvârtea de colo-colo cu un blocnotes în mână. Personalitatea ei de tip A o facea să stăpânească perfect organizarea detaliilor.

— Bine, spuse ea. Așadar, după ce intră toată lumea în sală, anunțăm numele celor nominalizate pentru Curte. Vor intra și vor dansa un vals împreună cu partenerii lor. Petrecerea va dura până la ora când trece ultimul autobuz.

Madeline arată spre cei de la firma de catering, în uniforme albe, care trebăluiau în jurul culiselor, aranjând castroane, platouri, boluri și pahare pe o masă pliantă lungă.

— Avem cidru acidulat, aperitive, brânzeturi. Mâncare fără lactate pentru Norah și fără gluten pentru Madison.

— Și nu uitați de Alicia Young, spuse Laurel, netezindu-și o cută imaginară de pe rochia de ocazie. Ea-i cu dieta aia de detoxifiere, cu grep și ardei iute roșu!

Charlotte arăta ca și cum ar fi fost pe cale să explodeze.

— Dieta asta e oribilă. N-are decât să sufere.

Uitându-mă la toate acele pregătiri, m-am înfiorat iar.

Îmi aminteam vag de pregătirile pentru petrecerea Curții de anul trecut. Tema și decorurile erau estompate, dar mi-am amintit de momentul în care am anunțat câștigătoarele, știind că eu străluceam mai tare decât toate la un loc. Și mi-am mai amintit de un tip fără chip — partenerul meu - care mă lua de braț la sfârșit și îmi spunea că fusesem cea mai super fată de pe scenă. „Știam”, îi răspunsesem eu, aruncându-i unul dintre zâmbetele mele marca Sutton Mercer.

Țăcăniturile ascuțite, staccato ale pantofilor cu toc cui umplură încăperea odată cu intrarea nominalizateelor. Fiecare ducea pe braț câte o husă de haine neagră, aveau părul frumos aranjat în cocuri sau lăsat pe umeri în bucle moi. Scoaseră o serie de „ah”-uri și „oh”-uri la vederea decorului, și chițăiră admirativ. Gabby și Lili intrară ultimele, mândre, cu niște coafuri mai extravagante decât ale tuturor celorlalte fete. Emma se întoarse repede, prefăcându-se că așază o fundă care se mototolise pe una dintre mese, dar le simțea ochii ațintiți asupra ei.

— Gabby! Lili! spuse Laurel, traversând încăperea și prin- zându-le pe Gemene de coate. Să vă arăt cabinele voastre. Aici nu mai e loc,

așa că trebuie să vă schimbați sus, în cabina tehnică.

Gabby se eliberă din strânsoarea lui Laurel.

— Măcar lasă-mă să-mi termin tweet-ul, bine?

Laurel își dădu ochii peste cap și așteaptă până când Gabby își mișcă în viteză degetele mari pe tastatura telefonului. Când termină, Gabby scoase un oftat de satisfacție.

— Acum suntem pregătite să fim conduse la cabinele noastre, spuse ea cu voce ca de regină.

În timp ce o urmau pe Laurel pe scară, amândouă gemenele se uitară spre Emma. Se întoarse și Laurel, ridicând pe ascuns degetul mare spre Madeline și Charlotte.

— E-n regulă, fetelor! spuse Charlotte, bătând din palme și adunându-le pe fetele nominalizate în cerc. Trebuie să vă schimbați toate pentru intrarea triumfală! în zece minute, sala va fi plină de oameni. Nu uitați pantofii cu toc și să vă mai dați o dată cu gloss pe buze. Nu uitați că or să vină niște machiori care or să vă adauge sânge fals în păr și or să vă picteze cercuri albastre în jurul ochilor.

Fetele se îmbufnară.

— Chiar trebuie să facem asta? se smiorcăi Tinsley Zimmerman.

— Da, răspunse ferm Charlotte, zâmbetul ei ușor răutăcios dovedind cât de mult îi plăcea s-o facă pe șefa.

Tinsley se uită la rochia elegantă a lui Charlotte.

— Tu nu te deghizezi în cadavru. O să părem mai urâte decât tine! Asta e și ideea, am gândit eu.

— O să vă facă să arătați șic și avangardist, spuse Madeline, păstrând un ton de critic de modă. Sunteți frumusețile moarte de pe Titanic. V-ați înecat în ocean. Cum credeți că ar trebui să arătați? Ca la o prezentare de primăvară Bobbi Brown? Arată spre niște cabine din fund. Acum mergeți și vă schimbați!

Fetele se întoarseră, zâmbindu-și enigmatic una alteia, de parcă ar fi spus eu știu ceva ce tu nu știi, și făcând-o pe Emma să-și aducă aminte că niciuna dintre ele nu știa exact cine va fi victima farsei. Tinsley trânti ușa unei cabine înainte să mai poată intra și altcineva. Alicia Young — cea cu dieta oribilă — se strecură să se schimbe într-o nișă mică din spatele cortinei. Madison Cates se uită în jur, apoi se strecură în umbră și-și trase peste părul dat cu fixativ o rochie neagră lungă, cu paiete. Celelalte fete dispărură și ele. Când își făcură apariția din camerele unde se schimbaseră în rochiile lor negre, fețele lor afișară expresii de surpriză.

— Speram că tu ești ținta farsei, îi spuse Tinsley, care purta o rochie lungă, fără bretele, lui Norah Alvarez.

— Iar eu speram că tu ești! îi răspunse Norah, netezindu-și gulerul de pene al rochiei ei stil 1920.

Machiorii roiau peste tot, vopsindu-le fetelor buzele într-un albastru cadaveric. Emma se aplecă spre Charlotte.

— Suntem sigure că Gabby și Lili nu bănuiesc nimic? Charlotte aruncă o privire spre cabina de la etajul doi.

Ușa era bine închisă.

— Ultima oară când am verificat, habar n-aveau. Scoțând o stație de la șold, apăasă butonul vorbește:

— Cum merge treaba, Laurel?

— Minunat! se auzi vocea lui Laurel bâzâind în stație. Le ajut pe Gabby și Lili să se îmbrace. Arată nemaipomenit!

Pe buzele lui Charlotte apăru un surâs viclean.

— Bun! Avem nevoie de ele aici, jos, în cinci minute, e-n regulă? Stai cu ele până atunci. O să trimitem sus machiorii.

— S-a-nțele!

După ce Laurel închise, Charlotte își frecă mâinile.

— Trebuie să le ținem acolo, sus, până în secunda în care trebuie să intre pe scenă. Ca să nu mai aibă timp să se schimbe.

Madeline li se alătură, chicotind.

— O să fie atât de tare!

— Sper, spuse Charlotte, uitându-se la cortina de catifea care împărțea în două scena.

Dintr-odată, pe față îi apăru o expresie gravă:

— Atâta timp cât n-o băgăm din nou pe Gabby în spital, adăugă. Madeline se crispă.

— Nu noi am băgat-o pe Gabby în spital, spuse ea. Sutton a băgat-o.

Se întoarseră amândouă, fixând-o cu privirea pe Emma. Emma simți ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Probabil că vorbeau despre farsa cu trenul. Așteptă ca una dintre ele să dezvolte tema, dar Madeline își făcea de lucru cu blocnotesul, iar Charlotte se îndepărtă.

Sună clopoțelul și ușile care dădeau în hol se deschiseră. Emma începu să tragă cu ochiul din spatele cortinei. Elevii înaintau pe culoarul din centru, ocupând scaunele de pluș roșu. Fetele din anii mai mici se minunau văzând decorul de pe Titanic, chițâind cât de

nerăbdătoare erau să aibă și e/e vârsta la care să poată fi nominalizate. Un grup de fete pe care Madeline și celelalte le numeau Virginele Vegetariene — din motive pe care Emma doar le bănuia - se trântiră lângă câteva cadavre și țipară. Membrii echipei de fotbal se așezară grupați, dându-și coate și încercând să atragă atenția. Aproape fiecare dintre spectatori își scoase telefonul din geantă, uitându-se pe furiș la ecran.

Emmei i se învârteau în cap cuvintele lui Charlotte: Atâta timp cât n-o băgăm iar pe Gabby în spital. Ce se întâmplase oare în seara aceea? Sutton o rănise pe Gabby? își aduse aminte și de bilețelul din cutia cu amuleta în formă de locomotivă: MIE MI-A RĂMAS PENTRU TOTDEAUNA ÎN MINTE.

— E timpul să înceapă spectacolul!

Charlotte se precipită spre fetele nominalizate, care-și verificau în oglinzi machiajul de înecate. Emma lăsă cortina trasă și se uită în sus, ca și cum ar fi putut vedea direct în cabina Gemenelor Twitter.

— Alinierea toată lumea! în câteva minute, o să vă anunț intrarea!

Cele șase fete care nu faceau obiectul farsei se apropiară de partenerii lor, șase tipi drăguți pentru care părea că e o tortură să poarte smochinguri.

Charlotte privi peste umăr, făcând semne cu mâna ca un agent de circulație.

— Madi, tu le urezi bun venit spectatorilor. Sutton, tu intri din stânga - ai un X mare marcat pe podea — cu toate eșarfele pentru câștigătoare și partenerii lor. Eu intru din dreapta. Sutton, vrei tu să deschizi cutia cu eșarfe? E lângă oglinzi. Sutton!

Emma clipi, trezindu-se din visare. Merse spre cutia cu eșarfe aflată în stânga scenei.

În stație pârâi vocea lui Laurel:

— Madi, acum putem coborî?

Madeline își verifică ceasul.

— Nu! Mai stai acolo încă puțin.

— Păi..., pârâi iarăși stația. Sincer? Nu cred că e posibil.

Ușa de la cabina tehnică se deschise și Gemenele Twitter apărură pe palier. Purtau bikini și tocuri înalte, argintii. Pielea lor bronzată strălucea. Aveau picioare kilometrice. Și păreau goale în comparație cu fetele îmbrăcate în rochii de seară strălucitoare. Laurel stătea în spatele lor, aruncând priviri neajutorate către Charlotte, Madeline și Emma, aflate jos. „Am încercat”, părea ea să

mimeze din buze.

În vreme ce Gabby și Lili începură să coboare mândre scările, cu zâmbete ceremonioase de regine, Emma prinse exact momentul în care Gemenele le văzură pe celelalte fete nominalizate, îmbrăcate în rochii de seară. Se opriră locului, negre la față. Norah o înghionti pe Madison. Alicia începu să chicotească. Toate se înveseliră deodată.

— Nemaipomenit, murmură încântată Charlotte.

— Drăguț! șopti Madeline, ridicându-se pe vârfuri, pregătită să tragă cortina.

Emma era încordată, așteptând reacția Gemenelor. Dar cele două fete îmbrăcate atât de sumar schimbară o privire între ele, după care Lili se retrase într-o nișă întunecată din fundul încăperii.

— Nu te speria, Gab!

Lili trase dintr-un colț o pungă de la Saks mototolită, lăsată acolo, în mod clar, cu mai multe ore — dacă nu zile - înainte. Apoi își vârî mâinile înăuntru, făcând hârtiile de ambalaj să foșnească, și scoase două rochii negre strâmte.

Charlotte și Madeline se priviră uluite, în vreme ce Laurel părea stânjenită.

— De unde au mai apărut și rochiile astea neșifonabile Yigal Azrouel? întrebă Gabby cu o mirare jucată. Și, ce chestie! Sunt chiar pe măsura noastră!

Gemenele Twitter își traseră rochiile pe cap, se întoarseră și se uitară la Charlotte, Madeline, Laurel și Emma.

— Bună încercare, spuse cu răceală Lili, în vreme ce un machior se apropie de ea ca să-i picteze cercuri albastre în jurul ochilor. V-am mirosit farsa asta jalnică de la un kilometru.

Gabby se întoarse spre Emma.

— Nu suntem chiar atât de proaste pe cât părem, Sutton! Tu ar fi trebuit să știi asta mai bine decât oricine.

Emma își apăsă o mână pe piept.

— N-am spus niciodată că ați fi proaste.

Gabby pufni sarcastic.

— Vezi să nu!

Fără să-și întoarcă privirea de la Emma, băgă mâna în punga Saks și scoase un flacon de medicamente cu același capac roz pe care Emma îl remarcase cu o zi în urmă. Numele medicamentului, scris cu litere groase și negre, îi fulgeră prin fața ochilor, topamax. Emma tresări. Era sigură că Gabby lua Ritalin sau Valium sau alt drog

pentru petreceri. Dar Topamax părea ceva serios.

Gabby deschise flaconul și-și turnă în palmă două pilule. Le aruncă pe gât fără apă. După ce le înghiți, clătină flaconul ca pe o castanietă, fixând-o din nou pe Emma.

— Nu crezi că e timpul să ne dai eșarfele și să te așezi la locul tău, Sutton? spuse ea cu o voce ironică. Intri prin stânga, da?

Pentru câteva momente, Emma nu putu să facă nicio mișcare. Ca și cum Gabby ar fi aruncat o vrajă asupra ei, paralizându-i membrele. Charlotte o înghionti.

— E nasol, dar are dreptate! E timpul să începem! La locuri, fetelor!

— O secundă! strigă Lili, îndreptându-se din nou spre scările care duceau la cabina tehnică. Mi-am uitat iPhone-ul.

— N-ai nevoie de iPhone! gemu Madeline. O să ai de lucru pe scenă!

Dar Lili nu se opri, țâcănind cu tocurile pe treptele de metal.

— Durează doar o secundă.

Ușa cabinei tehnice se trânti. Emma se întoarse, luă șaisprezece eșarfe portocalii de mătase pentru Curtea Balului foștilor absolvenți și găsi X-ul de pe scenă unde trebuia să stea, lângă cortină, complet izolată de restul fetelor.

— Trageți cortina! comandă Charlotte.

Murmurele din public crescuseră în intensitate. Fetele nominalizate, cu excepția lui Lili, care era încă sus, făcură rapid ultimele retoșuri la coafuri și rochii. Când se uită spre scenă, Emma o văzu pe Gabby fixând-o cu o umbră de zâmbet pe față. Cu machiajul ei de cadavru - cercuri albastre în jurul ochilor, cicatrice pe obraji, răni sângerânde pe gât - arăta amenințătoare. Diabolică.

Emma făcu un pas înapoi. Apoi observă altceva, ceva ce nu văzuse mai înainte: Gabby avea la mână o brățară de argint pe care zăngăneau câteva obiecte în miniatură - un iPhone, un tub de ruj, un terrier. Erau făcute din același argint ca și locomotiva în miniatură pe care Emma o ținea ascunsă în poșetă.

Și eu, și Emma ne-am înfiorat. Gemenele Twitter mă uci- seseră. Simțeam asta.

— Bine ați venit, elevi ai Liceului Hollier! bubui Madeline în microfon, atât de tare, încât o făcu pe Emma să tresară violent. Sunteți gata de bal?

Se auzi un cor de urale și din difuzoare izbucni „Paparazzi” a lui

Lady Gaga. Zgomotul era atât de puternic, încât Emma abia auzi zbâmbâitul funiilor rupte deasupra capului ei. Când își ridică ochii, văzu un reflector greu prăvălindu-se cu iuțeală spre ea. Strigă și se aruncă într-o parte, exact în momentul în care aparatul se zdrobea de podea cu un trosnet asurzitor.

Cioburile de la reflector se împrăștiară peste tot. Cineva țipă - poate chiar Emma. Își simți trupul lipsit de vlagă și căzu pe scândura tare, scăpând din mâini eșarfele portocalii. Chiar înainte să închidă ochii, o văzu pe Lili alăturându-i-se lui Gabby în culise. Emma încercă să strige, să nu-și piardă cunoștința, dar simți că leșină. Gabby clătina flaconul cu medicamente în sus și-n jos... în sus și-n jos... Făcea un zgomot ca un clănțănit din dinți.

Un zgomot care-mi aminti de cu totul altceva. În minte mi se deschise un fel de punct luminos care se mărea din ce în ce mai mult. Lumea începu să se învârtă ca și cum m-aș fi găsit într-un carusel scăpat de sub control. Nu mai auzeam pastilele zăngănind în flacon. Auzeam, tot mai clar și mai precis, un tren de navetiști zăngănind pe șine...

18

CONVULSII ȘI TRĂDARE ȘI AMENINȚĂRI, VA!

— Unde e Gabby? țipă Lili în vreme ce trenul trece pe lângă noi.

Mă întorc și mă uit disperată spre șine. Am planificat totul cu atâta grijă! Gabby nu avea cum să ajungă sub roțile trenului... nu-i așa?

Apoi Laurel se îndepărtează puțin și arată cu degetul, tremurând, spre o siluetă chircită lângă peretele curbat al pasajului subteran. E Gabby. Părul blond îi acoperă cea mai mare parte a feței. Mâna ei albă e întinsă, inertă, iar iPho- ne-ul ei acoperit de cristale zace cufăța-n jos pe un petic de pietriș.

— Ce naiba! strigă Madeline.

— Gabby! țipă Lili, alergând spre ea.

— Gabby! spun și eu, aplecată peste trupul ei nemișcat. Gabby!

Mâinile și umerii lui Gabby încep dintr-odată să tremure. Pe buze îi apar mici bobite de scuipat, apoi întregul corp i

se zbate în convulsii. Trenul se năpustește mai departe, făcându-mă să-mi clănțăne dinții de frică și ciufulindu-mi părul. Gabby

tremură tot mai tare și mai repede. Brațele și picioarele se mișcă parcă singure, necontrolat. Ochii i se dau peste cap, ca și cum ar fi un fel de zombi.

— Gabby! strig eu. Gabby! Nu-i deloc amuzant!

Deodată, un negru cu un cioc tuns cu grijă și cu un cercel în ureche mă împinge la o parte. Mai apuc să văd o salopetă albastră cu un ecuson reflectorizant, serviciul local de urgență. Nici măcar nu am auzit sirena ambulanței, dar e aici, un vehicul mare și alb, cu girofaruri roșii deasupra.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă medicul, ghemuindu-se lângă Gabby.

— Habar n-am, spune Lili, aflată în fața mea, cu gura ca un triunghi și cu ochii holbați și sperați. Ce-a pățit?

— Are un atac.

Medicul îndreaptă o lumină spre ochii lui Gabby, dar aceștia sunt lipsiți de culoare, doar orbitele strălucesc ca marmura albă.

— I s-a mai întâmplat vreodată?

— Nu, spune Lili uitându-se disperată în jur, de parcă n-ar crede că e adevărat ce se petrece.

Medicul o întoarce pe Gabby pe o parte și-și apropie urechea de gura ei ca să-și dea seama dacă respiră, dar o lasă acolo, pradă convulsiilor. Seamănă cu un personaj din desenele animate care atinge un fir electric și se aprinde ca un pom de Crăciun, arătându-și scheletul alb prin piele. Vreau să mă uit în altă parte, dar nu sunt în stare.

— Nu puteți să faceți nimic pentru ea? țipă Lili, trăgându-l pe medic de mânecă. Orice! Dacă moare?

— Fetelor, dați-vă la o parte, se răstește medicul. Am nevoie de spațiu ca s-o tratez.

Se aude fâsâitul mașinilor care trec pe autostrada din apropiere. Unele încetinesc și pasagerii se holbează, atrași de luminile ambulanței și de fata care zace în pasaj, dar niciuna nu oprește. Obrajii lui Lili sunt înecați în lacrimi. Se întoarce spre mine, cu ochii în flăcări.

— Nu-mi vine să cred că i-ai făcut așa ceva!

— N-am făcut nimic! strig eu cu gura încleștată.

— Ba da! E numai vina ta!

Șuieratul pierdut al trenului acoperă cuvintele lui Lili. Refuz să mă simt vinovată. Nu eu am vrut ca Gemenele Twitter să vină cu noi în seara asta. De unde era să știu că Gabby o să se sperie așa de rău

încât să aibă un atac? Dintr-odată, simt o asemenea ură pentru Gemenele Twitter, că mi se taie respirația.

— Nu eu am vrut să veniți cu noi, spun printre dinți. Știam că n-o să rezistați.

Fața lui Lili este luminată de girofarurile roș-albastre ale ambulanței.

— Puteai să ne omori pe toate!

— Ah, te rog! zic, strângându-mi pumnii. Am avut tot timpul controlul!

— Și noi de unde era să știm asta? urlă Lili. Am crezut că o să murim! Nu-ți pasă de ce simt ceilalți! Tu... tu ne tratezi ca pe niște jucării, făcând ce vrei tu și când vrei tu!

— Fii atentă la ce spui, o avertizez eu, gândindu-mă la medicii din jur.

— Sau ce? întreabă Lili, întorcându-se spre Madeline, care stă deoparte cu o față inexpresivă. Ești de-acord cu mine, nu-i așa, Madeline? spune Lili. Sutton se folosește de noi. Crezi că-i pasă cumva de ce simțim noi — de ce simte oricine altcineva? Uite cum s-a jucat cu fratele tău! Din cauza ei a plecat.

— Nu-i adevărat! țip eu, repezindu-mă la Lili.

Cum îndrăznește să amintească de Thayer? Ca și cum ar ști cu adevărat ce s-a petrecut între noi!

Charlotte mă trage înapoi înainte să pot pune mâna pe Lili. În jurul lui Gabby s-au adunat mai mulți medici care au început să discute dacă s-o mute de-acolo sau s-o lase pe loc. Lili ne întoarce spatele și se uită peste umărul medicilor la sora ei. Bate un vânt fierbinte, puternic, măturând gunoaiile de pe pământ. Un ambalaj de Skittles se lipește de picioarele lui Gabby, care continuă să se zbată. Un muc de țigară încă aprins se rostogolește periculos până aproape de mâinile ei.

În depărtare se aude un sunet ascuțit, tânguitor: sirenele altei mașini. Când vedem că este o mașină de poliție, ne ridicăm toate. Inima începe să-mi bubuie și sunt lac de transpirație.

Îmi dreg glasul și le spun prietenelor mele eu o voce joasă și fermă:

— Nu putem să le spunem polițiștilor adevărul. Mașina chiar s-a blocat, da? A fost doar un accident.

Madeline, Charlotte și Laurel par puțin dezgustate, dar starea lui Gabby le-a înmuiat. Nu mai au de gând să mă sfideze. Și chiar dacă

am călcat un cod sacru al Jocului Minciunii, există un alt principiu bătut în cuie după care ne conducem: Dacă suntem prinse asupra faptei, rămânem unite. Atunci când Laurel era cât pe ce să fie arestată pentru ce făcuse cu pomul de Crăciun de patru metri de la La Encantada, am jurat toate cu cerul și cu pământul că fusese acasă, cu noi. Când Madeline și-a sucit încheietura în timp ce fugea de bodyguarzi în weekendul când am aruncat mesele de la bibliotecă într-o râpă, i-am spus tatălui ei că se accidentase în excursie. Or să mă ierte că am folosit în mod mincinos codul nostru de siguranță. O să trecem cu bine și de asta. Întotdeauna se întâmplă așa.

Dar Lili mă privește înnebunită:

— Chiar te-aștepți să mint pentru tine? își pune mâinile în șolduri. O să le spun polițiștilor ce-ai făcut!

— E alegerea ta, spun eu calmă. Dar orice s-a întâmplat cu ciudata de soră-ta n-are legătură cu mine, și știi asta! Dacă le spui polițiștilor - dacă spui cuiva - o să regreti.

Lili face ochii și mai mari.

— E o amenințare?

Mă încrunt la ea.

— Spune-i cum vrei. Dacă vorbești, nu mai avem de ce să rămânem prietene. Lucrurile or să se schimbe în ce te privește, în mod semnificativ, la fel și pentru sora ta. Mă apropii atât de mult de Lili, încât îi simt răsuflarea caldă pe față. Lili, îi spun, vorbind rar, în așa fel încât să înțeleagă fiecare cuvânt, când Gabby o să se trezească și o să-și revină complet, și o să afle că ai făcut din voi două cele mai mari ratate de la Hollier, crezi că o să-ți mulțumească pentru că ai făcut ce trebuia? Crezi că o să te considere o eroină?

Toată lumea tace. În spatele nostru, Gabby e legată pe o targă. Prietenele mele se foiesc de colo-colo, dar știu că nu sunt surprinse. Am mai făcut asta și înainte. Lui Lili îi freamătă nările. Ochii i se aprind de furie. O privesc și eu. În niciun caz n-o să cedez eu prima.

Rămânem uitându-ne una la alta până când mașina poliției se oprește într-un nor de praf. Doi polițai, unul mic și îndesat, cu mustață subțire, iar celălalt roșcat și pistruiat, coboară și se apropie de noi.

— Fetelor, spune roșcatul, scoțând un carnetel din buzunar - stația îi bipăie la fiecare secundă. Ce s-a-ntâmplat aici?

Lili se întoarce spre el și, pentru o clipă, am impresia că o să spună totul. Dar apoi începe să-i tremure buza de jos. Medicii trec

pe lângă ea, ducând-o pe Gabby la ambulanță.

— Unde o duceți? strigă Lili.

— Spitalul Oro Valley, răspunde unul dintre ei.

— O să... o să-și revină? întreabă Lili, cu o voce tremurătoare care se pierde în vânt.

Nu-i răspunde nimeni. Lili se apropie de ei, înainte să se închidă ușile din spate.

— Pot să merg cu ea? E sora mea.

Politiștii își drege vocea.

— Încă nu poți pleca, domnișoară. Avem nevoie de tine să dai o declarație.

Lili tace, cu fața spre ambulanță, dar cu trupul întors spre noi. Un val de emoții îi traversează fața în câteva secunde, și îi văd practic creierul calculând repede opțiunile, în cele din urmă, ridică din umeri, un steag alb în semn că se predă.

— Să vorbească ele și pentru mine. Ni s-a întâmplat tuturor. Eram împreună.

Respir adânc.

Politiștii dă din cap, se întoarce spre Madeline, Charlotte și Laurel și începe cu întrebările. Imediat după ce Lili se urcă în ambulanță și dispare, simt un bâzâit în buzunar, îmi scot telefonul și văd pe ecran un mesaj de la Lili:

dacă se Întâmplă ceva rău cu sora mea,

DACĂ NU-ȘI REVINE, TE OMOR!

Cum vrei, gândesc eu. După care apăs delete.

19

MESAJUL DE PE PERETE

La început, Emma nu văzu decât umbre încetoșate. Auzea țipete, dar era ca și cum ar fi venit din capătul îndepărtat al unui tunel. Sub spate simțea podeaua tare de lemn. Iar mirosul de aer închis îi înțepa nările. Pe față i se prelingea ceva umed — se întrebă nesigură dacă era sânge.

O țesătură moale o atinse ușor pe brațul gol. Simți o respirație încălzindu-i pielea.

— Hei! se strădui ea să spună. Trebui să facă un efort uriaș ca să scoată cuvintele pe gură. Hei! spuse din nou. Cine-i acolo?

O siluetă dispăru din peisaj, făcând scândurile podelei să scârțâie. Emma se gândi că era ceva în neregulă cu ochii ei. Cineva bântuia prin preajmă, dar ea nu vedea decât o peliculă neagră. Auzea chițâieli, simțea mirosul de praf de cretă. Dar ce se petrecea?

Câteva secunde mai târziu, reuși din nou să-și focalizeze privirea. Pelicula dispăru. În fața ei se găsea o tablă mare de scris, dintr-un decor vechi. Trecuse pe lângă ea de nenumărate ori în cursul pregătirilor din acea zi, observând că cineva scrisese cu cretă un citat din Menajeria de sticlă, „Lucrurile ies uneori atât de prost.” Cuvintele acelea erau șterse acum și un nou mesaj le luase locul. Emma citi scrisul de mână aplecat, simțind că îi îngheață sângele în vine:

Oprește căutările, sau data viitoare o să te rănesc pe bune.

Emma icni.

— Cine-i acolo? strigă ea. Ieși afară!

„Spune ceva”, am țipat și eu, la fel de oarbă ca ea. „Știm că ești acolo!”

Dar oricine scrisese mesajul nu răspunse. Apoi Emma simți cum o învăluie din nou întunericul călduț, care pulsa în jurul ei. Clipi de mai multe ori, luptându-se să-și țină ochii deschiși. Chiar înainte să leșine din nou, văzu aceeași siluetă cețoasă - sau poate două siluete cețoase - mișcându-și mâinile în fața tablei și ștergând mesajul.

Când deschise din nou ochii, Emma era așezată într-un pat dintr-o cameră mică și albă. Pe peretele opus se afla un afiș cu reguli pentru spălatul pe mâini corect. Un alt afiș, despre cum să administrezi manevra Heimlich, era agățat deasupra unei măsuțe pe care se găseau borcane cu tampoane de vată și cutii cu mănuși de latex.

1 The Glass Menagerie, piesă a dramaturgului american Tennessee Williams.

— Sutton?

Emma se întoarse în direcția de unde venea vocea. Chiar lângă pat se găsea Madeline, așezată pe un scaun de birou, cu genunchii lipiți și cu mâinile împletite în poală. Când văzu că Emma se trezește, pe chip i se citi ușurarea.

— Slavă Domnului! Ești bine?

Emma își ridică mâna și și-o duse la frunte. Își simțea din nou

membrele normale, nu mai păreau pline cu nisip, ca atunci când zăcea pe podeaua scenei.

— Ce s-a-ntâmpat? zise ea cu o voce răgușită. Unde sunt?

— E-n regulă, scumpo, spuse o altă voce.

Apăru o femeie deșirată cu părul blond spălăcit tăiat în dreptul bărbiei și cu o pereche de ochelari cu ramă de baga. Purta un halat alb de laborator, care avea cusute pe piept cuvintele T. Grove și asistentă.

— Se pare că ai leșinat. Probabil o cădere de glicemie. Ai mâncat ceva astăzi?

— A căzut un reflector de pe stativ și aproape că te-a lovit, spuse Madeline cu o voce tremurătoare. A fost o nebunie - aproape că ți-a aterizat în cap!

Emma se cutremură, amintindu-și de silueta cețoasă aplecată deasupra ei. Avertismentul scris cu cretă albă. Inima începu să-i bată cu repeziciune, bubuindu-i așa de tare în piept, încât se temea că Madeline și asistenta ar putea s-o audă.

— Ai văzut pe cineva aplecat peste mine în vreme ce zăceam pe podea? Pe cineva care a scris ceva pe tablă?

Madeline făcu ochii mari:

— Care tablă?

— Cineva a scris ceva, insistă Emma. Ești sigură că nu era Gabby? Sau Lili?

Pe fața lui Madeline apăru o expresie pe care Emma nu o putu desluși.

— Cred că ai nevoie de odihnă. Gabby și Lili erau pe scenă când a căzut reflectorul. Paznicul a spus că a fost doar un accident ciudat — reflectoarele alea sunt foarte vechi. Apoi o bătu pe Emma pe umăr. Îmi pare sincer rău, dar trebuie să mă întorc în sala de spectacole, Charlotte mă omoară dacă nu mă duc să ajut la servire, zise ea ridicându-se. Ia-o ușurel, trec pe la tine după ce se termină petrecerea, bine?

Madeline închise ușa în urma ei, făcând panoul agățat de ușă să se clatine. Asistenta îngână că se întoarce imediat și ieși pe o altă ușă. În tăcerea din mica încăpere, Emma închise ochii, se lăsă pe spate pe perna tare ca piatra și respiră adânc.

Nu crezi că ar trebui să te așezi la locul tău acum, Sutton? îi spusese Gabby chiar înainte de începerea ceremoniei. Intri prin stânga, da? Apoi Lili urcase în grabă scările după iPhone-ul ei,

trecând chiar pe lângă locul unde era legat reflectorul. După care... troscl Reflectorul căzuse exact unde ar fi trebuit să stea ea.

— Emma!

Emma deschise ochii și-l văzu pe Ethan aplecat deasupra ei, cu sprâncenele lui negre încruntate de îngrijorare. Era îmbrăcat într-un tricou vechi galben-verzui, cu jeanși negri și pantofi negri Vans care arătau de parcă ar fi trecut prin- tr-o mașină de tocat lemn. Când se apropie și mai mult, Emma îi simți căldura trupului. Ethan îi luă mâna, ferindu-și privirea, ca și cum nu știa dacă făcuse bine atingând-o. Emma nu mai fusese singură cu el de la vernisaj - atunci când îl respinsese.

Ea se ridică repede în capul oaselor și-și netezi părul.

— Bună, zise cu o voce răgușită.

Ethan îi dădu drumul la mână și se așeză pe scaunul negru de birou pe care stătuse și Madeline.

— Am auzit un trosnet în culise. Apoi toată lumea îți striga numele. Ce naiba s-a-ntâmplat?

Emma îi povesti, înfiorându-se, despre reflector și despre avertismentul de pe tablă. Când termină, Ethan se ridică brusc, încordat:

— Mesajul mai e acolo?

— Nu, cineva l-a șters.

El se așeză din nou pe scaun.

— Au intrat o mulțime de oameni în culise, după accident. Cineva ar fi trebuit să vadă, nu crezi?

— Știu că nu prea are sens. Dar a fost cineva acolo. Cineva a scris mesajul.

Ethan o privi în același fel în care-o privise și Madeline:

— Ai fost stresată rău. Ești sigură că n-ai visat?

— Nu l-am simțit ca pe un vis! spuse Emma, acoperindu-se mai bine cu pătura pe care i-o dăduse asistenta și simțind cum umezește țesătura aspră cu palmele transpirate. Cred că au fost Gemenele, adăugă ea.

Îi povesti lui Ethan, în șoaptă, ce spusese Charlotte și Madeline despre Sutton, cum că o băgase pe Gabby în spital. Apoi îi povesti despre flaconul cu pilule pe care-l scosese Gabby din geantă.

— Era ceva numit Topamax. Am mai văzut-o pe Gabby luând pastile de-astea, dar am crezut că e un drog pentru petreceri. Ai telefonul la tine? Trebuie să-l caut pe Google.

— Emma, rosti Ethan repede. Cineva tocmai ți-a spus să oprești căutările.

Emma pufni.

— Parcă nu m-ai crezut când ți-am spus de tablă.

— Sigur că te-am crezut, dar speram să nu fie adevărat. La lumina neonului, ochii Emmei erau de un albastru închis.

— Cred că e timpul să terminăm cu asta.

Emma își acoperi fața cu palmele.

— Dacă ne oprim, înseamnă că cel care i-a făcut asta lui Sutton o să scape de pedeapsa pentru crimă.

Își dădu jos picioarele de pe patul micuț. Când se ridică, simți furnicături în tot corpul.

— Ce faci? exclamă Ethan, urmărind-o cum pornește spre fișierul de lângă perete.

— În fișa medicală a lui Gabby trebuie să fie trecută orice problemă, șopti Emma.

Deschise sertarul etichetat cu literele E-F și-și plimbă degetele peste dosarele uzate până când găsi numele FIORELLO, GABRIELLA.

Pe hol se auzi țăcănit de tocuri, iar Emma îngheță. Zgomotul crescuse, după care deveni tot mai îndepărtat, trecând de biroul asistentei. Emma scoase dosarul lui Gabby, care părea mai nou decât celelalte, de parcă nu fusese întocmit cu tot atâta timp în urmă. Frunzări prin el și scoase un fluierat ușor:

— Topamax, medicamentul lui Gabby! Indicat în tratamentul pentru epilepsiei

— Suferă de epilepsie? spuse Ethan, făcând ochii mari. Ar fi trebuit să aud de chestia asta.

Emma continuă să citească.

— Scrie că boala a fost latentă până în iulie și că un incident a declanșat primul atac! Se uită la Ethan. Farsa cu trenul a fost în iulie. Dacă Sutton i-a declanșat atacul de epilepsie?

— Doamne!

Ethan se albi la față.

Emma puse dosarul înapoi în sertar și-l închise cu șoldul.

— Probabil că Gemenele Twitter erau peste măsură de furioase și înnebunite, de-au plănuit moartea lui Sutton.

Ochii lui Ethan se rotunjiră:

— Crezi că Gemenele...?

— Sunt mai sigură ca oricând, șopti Emma, procesând repede în minte noile informații. Și mai cred că Lili a tăiat legăturile reflectorului — a urcat scările după telefonul ei exact înainte să cadă reflectorul. Și ar fi trebuit să vezi cum s-au uitat la mine cele două, înainte să leșin, își aminti ea din nou, înfiorându-se. Păreau în stare de orice!

În minte mi-au apărut privirea ucigătoare din ochii lui Lili din seara cu farsa de pe calea ferată și mesajul pe care mi-l trimisese din ambulanță, promițând răzbunare dacă ceva rău avea să se întâmple cu Gabby. Slavă Domnului că Emma se dăduse la o parte înainte ca reflectorul să-i cadă în cap. A fost la câțiva centimetri să ajungă aici, lângă mine, în purgatoriu.

Afară, un stol de păsări își luă zborul dintr-un tufiș din fața ferestrei. Emma începu să se plimbe prin încăpere.

— Acum lucrurile au și mai mult sens, șopti ea. Gabby și Lili sunt experte pe Twitter și Facebook, puteau foarte ușor să spargă pagina lui Sutton, să citească acel prim mesaj de la mine și să-mi trimită un răspuns cerându-mi să vin în Tucson și să aștept la Sabino Canyon. Erau cu Madeline în noaptea în care m-a săltat de la Sabino și m-a târât la petrecerea Nishei. Cine poate să spună că nu Gabby și Lili au fost cele care au gândit tot planul ăsta cu răpirea?

Ethan împingea scaunul înapoi și-ncoace, făcând roțițele să scârțâie, fără să scoată un cuvânt.

— Și le place așa de mult să spioneze ca să aibă ce bârfi! continuă Emma, oprindu-se lângă un poster mare pe care scria ce să faci dacă ești victima unui atac. Nu ar fi arătat suspect dacă s-ar fi furișat prin apropiere, spionând și trăgând cu urechea. Și amândouă au fost la petrecerea în pijamale de la Charlotte, de săptămâna trecută. S-ar fi putut furișa jos să mă stranguleze, fără să pornească alarma.

Emma își simțea fiecare nerv întins la maximum. Descoperise ceva important — și înspăimântător.

— Lili și Gabby erau cu Sutton în noaptea în care a murit. Ele trebuie să fi fost!

Ethan înghiți în sec, cu un plescăit.

— Și cum o s-o dovedim? Cum o să le demascăm?

— Cu telefonul tău!

Emma întinse mâna. Uimit, Ethan i-l puse în palmă. Emma intră pe pagina de Twitter și citi din nou postările lui Gabby și ale lui Lili.

Cele de pe 28 august erau inofensive și obișnuite: îmi place la nebunie noul meu demachiant Chanel! Și: Cu ce te îmbraci la petrecerea Nishei? Mă gândesc să-mi înnoiesc hainele pentru anul ăsta școlar. Și: Delicios burgerul cu avocado de la California Cookin'!

Uneori, postau și treizeci de prostii pe oră. Dar pe 31, niciuna din ele nu postase nimic.

— Asta e ciudat! spuse Emma, așezându-se înapoi în pat. M-am gândit că ar fi putut să se laude cum au furat ele din magazin împreună cu Sutton!

Ethan se așază lângă ea, în vreme ce Emma căuta cele mai recente postări. La ora 10 în dimineața aceea, Gabby scrisese că făcuse treabă bună la testul de mate, pentru care nu învățase deloc.

— Modestă, nu? bombăni Ethan, citind peste umărul Emmei.

— Nu prea are sens, spuse ea, bătând cu arătătorul în telefonul lui Ethan. În după-amiaza asta, chiar înainte de ceremonie, Gabby a făcut-o pe Laurel să aștepte până a postat ceva. De ce nu apare postarea pe pagina ei? Apoi Emma făcu ochii mari. Ia stai! Dacă au conturi secrete pe Twitter?

Ethan o privi ca și cum nu ar fi fost prea sigur la ce se referă.

— E ca atunci când cineva are un cont public, despre care le spune tuturor, și un altul sub pseudonim, îi explică Emma.

— De ce-ar face asta? întrebă Ethan.

— Ca să vorbească numai între ele, fără ca altcineva să poată citi.

— Sună logic, spuse Ethan agitat. Și tipele astea două par în stare de așa ceva.

— Dar cum să ghicim sub ce nume se ascund? Să fie o glumă între ele două?

— Probabil, răspunse Ethan. Sau pot să fie pur și simplu la întâmplare.

— Să încercăm cu designerii de modă, sugeră Emma. Sau mărci preferate de pantofi, sau filme favorite.

Intră pe pagina de start Twitter și tastă @rodarte, marca de îmbrăcăminte preferată a Gemenelor. Dar acest profil aparținea cuiva din Australia. Încercă alte variante — rodarteGirl, rodarteFan - și alte preferințe ale Gemenelor Twitter, filmul favorit al lui Gabby, Diavolul se îmbracă de la Prada, sau formația favorită a lui Lili, My Chemical Romance.

Verificară și pagina Gemenelor de pe Facebook, ca să caute alte

idei.

— Au câini gemeni, Googoo și Gaga, zise Ethan.

— Pe bune? oftă Emma și le tastă, dar nu apăru nimic — doar o mulțime de pagini cu fanii lui Lady Gaga.

Mai încercară mărci de farduri, variațiuni de la Gucci și Marc Jacobs, celebrități admirate de cele două. Nimic din toate astea nu se potrivea. Emma se lăsă pe spate și-și masă tâmplele. Ce cont secret pe Twitter și-ar face ea? Un nume pe care să nu-l ghicească nimeni? Nu-i veni în minte decât că Lou, mecanicul de la garaj, o numea Micuța Mai- muțică Unsueroasă. Și faptul că, pe când lucra la marele montagne-russe New York-New York, tipii care vindeau băuturi alcoolice prin apropiere o numeau „bunăciunea de la învârtitoare”.

— Dar dacă numele secrete de pe Twitter ale lui Gabby și Lili sunt legate de niște lucruri jenante? întrebă Emma. De exemplu, faptul că Gabby a trecut cu mașina peste piciorul lui Lili.

— Sau că Gabby a rămas încuiată în dulapul din vestiar, adăugă Ethan.

Deodată, se priviră în ochi și Emma tastă @ GabbyCocoșel. Apăru un profil, iar în poza micuță era cât se poate de sigur chiar Gabby. Nu avea decât o prietenă: @DomnișoaraLili Cuculeț.

— Nu-mi vine să cred, șopti Emma.

Derulă în jos pagina, cu degetele tremurându-i. Tweef-urile de aici nu mai erau deloc niște prostii. Cu fiecare postare pe care-o citea, camera părea să se învârtă și mai repede în jurul ei. Mai întâi citi postările din 31 august:

@GabbyCocoșel: Crezi că ar trebui?

@ DomnișoaraLiliCuculeț: Bineînțeles. Nu mai e cale de întors. Totul o să se întâmple diseară.

Și chiar cu o săptămână în urmă, în noaptea cu petrecerea de la Charlotte, când cineva se furișase și o strangulase pe Emma:

@DomnișoaraLiliCuculeț: Ea ne crede atât de proaste.

@GabbyCocoșel: O să afle adevărul cât de curând.

@DomnișoaraLiliCuculeț: Ar face bine să fie cu ochii-n patru...

Și în noaptea petrecerii aniversare a lui Sutton:

@ GabbyCocoșel: Habar n-are ce i se pregătește. Abia aștept să-i văd mutra!

@DomnișoaraLiliCuculeț: Să sperăm c-o să meargă!

Și postarea trimisă de Gabby chiar în acea după-amiază:

@GabbyCocoșel: Mai puțin de o oră. Cățeaua aia e distrusă.

De pe hol se auzi zgomotul făcut de ușa unui dulap. Pereții din cabinetul asistentelor vibrară și o sticlă cu sirop de tuse verde și vâscos se bălăngăni înainte și-napoi pe raft. Cățeaua aia e distrusă. Emmei îi veni în minte imaginea reflectorului care se prăvălise. Se uită la Ethan:

— Vorbeau despre mine.

Eu mi-am amintit de discuția pe care-o avusesem cu Lili după accidentul lui Gabby. Îi spusese că era mai bine să-și țină gura, ca să nu-i distrug viața. Dar poate că, în loc de asta, îmi distruseseră ele două viața.

— Te rog, trimite-mi astea pe mail, îi spuse Emma lui Ethan. Pe toate. Nu pot risca să le pierd, cum am pierdut filmulețul cu strangularea.

— S-a făcut, spuse Ethan luându-și telefonul înapoi și începând să copieze toate tweet-urile.

Prin pereți se auzeau înăbușit acorduri de muzică clasică, de la repetițiile orchestrei din încăperea alăturată. Deodată, Emma își simți trupul încordat ca și cum ar fi alergat într-un șir de maratoane.

— Ce coșmar, spuse ea, prăbușindu-se pe salteaua subțire a patului. Știind că sunt două, o să-mi fie și mai greu. Au încercat să mă sperie? Sau să mă omoare? Și dacă au încercat să mă omoare, de câte ori au mai încercat până acum?

Ethan bombăni un fel de încurajare, dar nu-i răspunse nimic.

— Ce n-aș da să trăiesc măcar o zi fără să mă gândesc la toate astea! murmură Emma. Măcar câteva ore.

Se gândi la vineri seara. Era greu să le suporti pe Gemenele Twitter și ziua în amiaza mare. Dar să mai ai de-a face cu ele și în seara balului, în încăperea aceea întunecată, singură-singurică? Furișă o privire spre Ethan:

— Am o idee.

Ethan își puse telefonul în buzunar.

— S-o auzim.

— Ce-ar fi să vii cu mine la bal? spuse ea, arătând spre afișul cu Balul de Halloween care atârna pe unul dintre pereții infirmeriei. Reprezenta un schelet și o vrăjitoare dansând tangou.

Ethan făcu un pas înapoi.

— Emma...

Emma i-o tăie înainte ca el să-i ofere o scuză de genul urăsc-dansul.

— Așa, putem să le urmărim împreună pe Gemene. Și n-o să trebuiască să am doar eu grijă de toate. Și ar putea fi chiar distractiv. Ne deghizăm în stafii, ne umflăm burțile cu prăji- turelele de acolo, dansăm - sau nu, dacă nu-ți place. Putem să râdem de toți cei care se iau în serios.

Ethan își împreună mâinile în poală.

— Nu e că nu vreau să merg. Doar că... ăăă... am invitat pe altcineva.

Emma clipi nedumerită. Arăta ca și cum i-ar fi vărsat cineva o găleată cu apă rece în cap, iar pentru un moment creierul ei refuză să mai lucreze.

— Aha! făcu ea, într-un târziu. Păi, minunat! Bravo ție!

Expresia de pe fața lui Ethan deveni morocănoasă, aproape iritată, într-un fel comic.

— Dar tocmai ce-ai zis că vrei să fim doar prieteni. Că nu ești interesată.

— Știu! spuse Emma cu o voce supărător de pițigăiată pe care-o folosea ori de câte ori încerca din răspuțeri să pară veselă. Vreau să spun că am fi mers ca prieteni. Dar așa e mult mai bine. Mă bucur mult pentru tine! O să te distrezi pe cinste!

Dintr-odată, încăperea păru prea mică încât să încapă amândoi înăuntru. Emma se ridică în picioare.

— Ăăă... ar trebui să plec.

Ethan se ridică și el.

— Ce? Unde?

— Tre... trebuie să mă întorc în sala de spectacole, spuse ea, înaintând încet spre ușă. Petrecerea continuă. Și e nevoie de ajutorul meu. Plus că am toate lucrurile acolo.

— Dar...

Ethan își aruncă geanta pe umăr și o urmă, dar Emma nu mai avea chef să continue discuția. Îi făcu semn cu mâna, cât de dezinvolt putu.

— Te sun mai târziu, promise ea, deși nu se imagina făcând asta. Ieși repede pe hol, coti, apoi se lovi de niște dulăpioare.

Holul era tăcut, ultimul clopoțel al zilei încă nu sunase, își auzea propria respirație neregulată. Simți cum urcă în ea plânsul, dar înghiți repede nodul din gât.

— Ai avut o șansă! șopti ea furioasă. Ai făcut o alegere. Chiar este spre binele tuturor.

De pe hol se auzi un chicot. Emma îngheță, cu urechile ciulite. De după colț se auzi din nou cineva răsuflând puternic și încă un pufnet care suna a triumf. Pe podea se lungi o umbră. O urmărise cineva? O ascultase?

Se repezi din nou pe hol, dar când coti nu văzu pe nimeni. Trase aer în piept și simți o urmă de miros de nucă de cocos. Iar când se uită în jos, văzu pe podea câteva cioburi mici, strălucitoare, de sticlă.

Se ghemui ca să atingă unul dintre ele. Sticla de culoarea ambrei semăna perfect cu sticla reflectorului care aproape că se prăvălise în cap.

20

VAMPIRII ÎNSPĂIMÂNTĂTORI LA STÂNGA, VÂNĂTORII LA DREAPTA

— Bine-ați venit! spuse un adolescent cu fața plină de coșuri, îmbrăcat într-o capă de satin â la Dracula, cu doi canini de plastic și cu o linie a părului în V pictată pe frunte, sărind în pragul ușii de la Scare-O-Rama, magazinul cu cele mai multe accesorii pentru Halloween din Tucson. Pot să vă ajut? Arătați îndeajuns de bine ca să fiți mușcate, fetelor!

Râsul lui aducea cu râsul Contelui din Sesame Street.

— Ei, nici chiar așa! spuse Laurel, trecând pe lângă el.

Dracula își acoperi pe jumătate fața cu capa, se trase într-o parte în stil vampiresc și se postă în spatele tejghelei.

Era joi după ore, iar Emma și Laurel porniseră în căutarea hainelor pentru Balul foștilor absolvenți. De fapt, Emma și-ar fi dorit mai degrabă ca tot restul serii să zacă în patul lui Sutton, ghemuită în siguranță, și să mulțumească stelei ei norocoase că reflectorul nu căzuse câțiva centimetri mai la stânga. Dar până la urmă cedase rugămintilor insistente ale lui Laurel. La urma urmei, balul avea loc a doua zi - timpul trecea repede. Și chiar dacă nu avea partener, trebuia să facă față cu brio. Însă i se părea periculos chiar și faptul că ieșea din casă, pentru că Lili și Gabby puteau fi oriunde și erau în stare de orice.

Emma continua să le verifice conturile secrete de pe Twitter, dar nu mai postaseră nimic nou după mesajul lui Gabby din după-amiaza aceea. Trebuia să afle ceva mai mult despre ele - ceva concret, fără echivoc. Dar scotocise deja dormitorul lui Sutton, casa, iPhone-ul, site-urile de socializare, două dulăpioare și peste tot pe unde-i trecuse prin minte.

Laurel o luă pe Emma de braț și o conduse spre interiorul magazinului, ticsit de rafturi cu o mulțime de costume. Pe pereți erau agățate tridente, pălării înalte cu sclipici, măști hidoase și păianjeni de cauciuc. Oglinzile deformate o faceau pe Emma să arate fie bondoacă, fie alungită. Așa cum era de așteptat, din difuzor se auzea „Monster Mash”, iar Dracula și asistenta lui — o fată înaltă, într-o bustieră de piele strânsă pe corp — se mișcau în ritmul muzicii. Laurel se apropie de un raft cu fuste clopot cum se purtau în Sud și atinse taftaua artificială.

— Mă gândesc la ceva retro. Își legă o bonetă sub bărbie, întorcându-și capul într-o parte și-ntr-alta. Ce zici? Mă reprezintă?

În ciuda oboselii, Emma zâmbi.

— Cu siguranță!

Izbucniră amândouă în chicote. De data asta, Emma chiar se simți apropiată de Laurel, ca și cum i-ar fi fost o soră adevărată. Singura care lipsea era Sutton însăși.

Ce n-aș fi dat ca Emma, Laurel și cu mine să mergem la cumpărături, să probăm pălăriile alea prostești de vrăjitoare și nasurile false. Era cu totul altceva să ieși în oraș cu o soră de sânge. Emma și cu mine am fi devenit imediat apropiate, o legătură diferită față de tot ce trăisem până atunci. N-ar mai fi existat invidia că părinții ar fi iubit-o mai mult pe ea decât pe mine. Am fi fost împreună mereu, iar eu aș fi încercat din răspuțeri să mă înțeleg cât mai bine cu ea.

Emma și Laurel răscoliră corsetele cu sutien conic â la Madonna, hainele de menajeră franțuzoaică și o stivă de tutuuri roz — cum o implorase Emma pe Becky să-i cumpere când avea patru ani. După câteva minute, Laurel trase afară un costum de leopard și, examinându-l, clătină din cap.

— Nici ăsta nu e potrivit. Trebuie ceva perfecți

— E doar un bal, murmură Emma. De ce e chiar așa de important?

Laurel împinse la stânga un mănunchi de umerase, cu un scrâșnet

metalic.

— Lui Caleb chiar îi place Halloweenul, așa că vreau să fie totul perfect.

Își mușcă buza.

Emma nu reuși să-și stăpânească zâmbetul.

— Îți place de el?

Laurel păru puțin jenată.

— Știu că spune bancuri tâmpite. Și mai știu că nu e mare lucru că e doar în echipa de juniori la tenis. Dar e atât de drăguț! Și ne distrăm împreună.

Emmei îi luă câteva clipe să-și dea seama că Laurel aștepta aprobarea ei, cerându-și scuze că alesese un tip care s-ar fi putut să nu se ridice la standardele grupului lor.

— Dacă vă simțiți bine împreună, asta contează, spuse Emma, zâmbindu-i sincer. Și cred că e super-drăguț.

Laurel se luminează la față.

— Pe bune?

Emma dădu din cap.

— Pe bune!

Colțurile gurii lui Laurel se ridicară într-un zâmbet ușurat, îmi dădeam seama cât de mult însemnau cuvintele Emmei pentru ea. Era genul de încurajare pe care eu nu i-aș fi dat-o niciodată.

Următorul raft conținea sutiene, aripi de înger, pantalonași sexy și cizme înalte până la coapse.

— Și lui Caleb îi place la fel de mult de tine? întrebă Emma.

Laurel dădu un bobârnac unei pene prinse de o bentiță gen anii '20.

— Dacă e să mă iau după ce spun Gabby și Lili, pare interesat.

Emma încercă să-și păstreze o expresie neutră. Nu voia ca Laurel să-i surprindă tresărirea la menționarea numelui Gemenelor.

Apoi, Laurel râse precaut:

— Să sperăm că nu mă mint drept răzbunare că am încercat să le aducem pe scenă dezbrăcate.

Cel puțin n-au încercat să-ți azvârle un reflector uriaș în cap!

— Crezi că ne-au iertat pentru farsă? întrebă Emma, încercând să pară indiferentă.

Laurel își puse pe piept o rochie de mireasă pătată cu sânge și dădu din cap.

— După ce petrecerea s-a încins, au spus că farsa a fost chiar

bună. Nu-mi vine să cred că au mirosit că le coceam ceva. Eram convinsă că ne-am acoperit urmele. Poate că le-am subestimat.

— Asta e un eufemism, am gândit eu.

Emma își plimbă degetele pe un melon cu paiete.

— Gabby și Lili au fost în sala de spectacole tot timpul cât am stat eu la infirmerie?

— Își aduse aminte de zgomotele înăbușite pe care le auzise pe hol. Cioburile acelea de sticlă de pe podea. Senzația sinistră că o asculta cineva, că era urmărită.

— Da, răspunse Laurel, mijindu-și ochii. De ce?

Emma se uita la un teanc de costume cu teme culinare: un morcov portocaliu uriaș, o gogoasă rotundă cu stelute roz de fetru ca niște lipitori și o bomboană de ciocolată Hershey's Kiss.

— Mi s-a părut că am văzut-o pe Gabby pe hol, asta-i tot.

Laurel rânji.

— Poate a fost o stafie! spuse cu o voce macabră, în tremolo, arătând spre o mască de fantomă din *Scream*.

— Îmi venea să izbucnesc în hohote: cât de puține știa Laurel! Dar stafia pe care o auzise Emma pe hol nu fusesem în niciun caz eu!

Laurel mai probă o dată rochia de mireasă însângerată și și-o azvârli pe braț.

— Asta ar putea să meargă. Tu ai vreun partener? Poate cineva cu numele de Allex?

Lungise numele, înghiontind-o jucăuș pe Emma.

— Alex e doar o prietenă, spuse repede Emma, întor- cându-se.

— Da, vezi să nu!

— Pe bune! Ți-am mai spus, am cunoscut-o la terenul de tenis. Și efată! Prescurtare de la Alexandra.

Laurel îi aruncă Emmei o privire plină de îndoială.

— O fată care se gândește la tine și abia așteaptă să vorbești? întrebă ea, reproducând mesajul lui Alex.

Se auziră clinchetele clopoștelor de la ușa magazinului și intră un bărbat într-un costum cu dungi subțiri, însoțit de doi băieți blonzi. Băieții alergară spre raftul cu uniforme militare, începând să tragă unul în celălalt cu puștile de plastic. Emma îi privi cum se furișau pe după rafturi, știind foarte bine că expresia de așteptare de pe chipul lui Laurel nu dispăruse. Mai știa că dacă nu-i dădea mai multe amănunte cât de repede, avea s-o piseze în continuare. Cu cât punea mai multe întrebări, cu atât mai multe răspunsuri inventa ea și cu

atât mai multe prilejuri avea Laurel s-o prindă cu minciuna.

Emma respiră adânc și se întoarse.

— Bine. Chiar ies cu un tip.

Ochii lui Laurel se aprinseră.

— Cine e?

— Ethan.

— Ethan... și mai cum?

— Landry.

Părea ciudat și supărător să-i rostească numele cu voce tare.

Zâmbetul de pe fața lui Laurel era nesigur, ușor amuzat.

— Pe bune?

Emma se încordă, simțindu-se vulnerabilă. Era ca și cum și-ar fi scos masca lui Sutton, iar Laurel o privea dintr-odată pe ea!

— Suntem doar prieteni, spuse ea cât de indiferent putu. Mai ieșim împreună uneori.

— Dar Ethan Landry nu e prieten cu oamenii, spuse Laurel cu o voce încă neîncrezătoare. E domnul Eu-wfreau-să- fîu-singur!

Cei doi puști transformaseră magazinul cu articole de Halloween într-o zonă de război. Tatăl lor aruncă un card pe teighea și se scuză din priviri față de fata îmbrăcată în bustieră de piele.

— Păi cred că s-a schimbat, spuse Emma.

— Presupun că tu ești persoana indicată ca să-l schimbi, Sutton, spuse Laurel, așezându-se la rând ca să plătească pentru rochia de mireasă. Ar trebui să spui tuturor că ești cu el! Ar face minuni pentru popularitatea lui!

— Nu cred că lui Ethan îi pasă de asta! sublinie Emma.

Dar Laurel nu păru s-o fi auzit.

— Ar trebui să-l inviți la bal!

Seriozitatea din vocea lui Laurel o întristă pe Emma. Dacă i-ar fi spus lui Ethan cu doar câteva zile mai înainte, poate că ar fi mers împreună.

— Ethan are deja o parteneră, spuse Emma cu o voce fermă.

— Atunci fă-l s-o termine cu ea! spuse Laurel, întinzându-i un card lui Dracula.

Acesta împachetă rochia într-o pungă galbenă de plastic, fără să-și ia ochii de la Laurel.

— Ai mai făcut asta și înainte, continuă Laurel. Uite ce e, Sutton, l-am văzut cum te privea la școală. Și când a apărut cu florile la petrecerea ta... e clar că s-a îndrăgostit de tine.

— Crezi? întrebă Emma, jucându-se cu un fir desprins din tivul cămășii.

— Da, spuse ferm Laurel.

Emma se întinse și o luă de mână, simțind dintr-odată căldură și afecțiune pentru ea. Probabil că Gabby și Lili, două prietene de care Laurel era foarte apropiată, o uciseseră pe sora ei. Era bine să-i ascundă asta?

Laurel se uită în jos la mâna Emmei, care-o ținea pe a ei.

— Ce e? întrebă ea încet.

— Laurel, eu..., începu Emma.

Poate că ar trebui să-i spună. Poate că Laurel merită să afle.

Sora lui Sutton înșfăcă rochia de mireasă de pe tejghea.

— Da?

Pe față avea un surâs încrezător. Ochii ei mari, albaștri, clipeau încet. Cuvintele se buluciră în gâttejul Emmei, gata să iasă, dar deodată iPhone-ul lui Sutton scoase un bip, rupând tăcerea. Emma se uită pe ecran. Era un alt mesaj de la Alex. mă duc să mănânc un burrito de pui. ești invidioasă? scria ea. Atașase o poză cu ea în față la Loco Mexico, un restaurant de care ea și Emma deveniseră obsedate - făceau cel mai bun guacamole din oraș! Emma se pregătea să bage repede telefonul înapoi în geantă, când observă o firmă ruginită de lângă Loco Mexico, serviciu rapid de ridicare mașini. În spatele unui gard de sârmă erau înșiruite mai multe mașini.

Emmei îi sună în minte semnalul de alarmă. Parcarea cu mașini sechestrare. Mașina lui Sutton era acolo. Și Emma nu apucase să scotocească și înăuntrul ei — dacă acolo se găsea dovada că Gemenele Twitter erau vinovate de uciderea lui Sutton?

— Laurel, spuse din nou Emma, întorcându-se spre sora lui Sutton, în timp ce ieșeau din magazin. Poți să mă duci la mașinile sechestrare? Cred că e vremea să-mi recuperez mașina.

Laurel ridică surprinsă din sprâncene, ca și cum nu s-ar fi așteptat la așa ceva. După care clătină din cap, uitându-se la ceas.

— Nu pot astăzi. Peste douăzeci de minute încep meditațiile la mate. Mâine?

— Nu-i nevoie, se auzi o voce în spatele Emmei. Te ducem noi chiar acum!

Emma se întoarse și rămase fără glas. Pe trotuar, în apusul orbitor din Tucson, stăteau Gemenele Twitter!

Rânjind la Emma, am constatat eu, ca două leoaice care tocmai și-au încolțit prada!

21

SERVITĂ CU UN CHICOT

— Bună, fetelor! spuse Laurel, luminându-se la față și uitându-se la Gabby și Lili. Ar fi nemaipomenit!

— Nicio problemă! spuse Gabby, cu ochii sclipindu-i șerpește, uitându-se când la Laurel, când la Emma.

Pe buzele ei se vedea o umbră de zâmbet, ca și cum ar fi încercat să nu izbucnească în râs.

— Doar știm toate cât de mult își dorește Sutton să-și recupereze mașina.

— Da, ca să i-o poată ridica din nou, adăugă Lili în șoaptă.

Am simțit un fior sinistru în tot corpul.

Lili încercă s-o împingă pe Emma spre SUV-ul lor alb, tras în parcare.

— Hai! O păsărică mi-a șoptit că la sechestrări închide la șase.

— Dar..., protestă Emma, rămânând nemișcată. Nu țin neapărat să merg astăzi...

— Nu-i nicio problemă! spuse Lili grăbită. Nu ne deranjează. Pentru asta există prieteni, nu?

— Sunteți grozave! spuse Laurel, căutând-și în poșetă cheile de la mașină. Sper să te bucuri de reîntâlnirea cu Floyd, Sutton!

Emma se uită peste umăr la Laurel, sigură că ar fi putut să vadă clar pe chipul ei teama și neputința, dar Laurel se mărgini să-i facă un semn nepăsător cu mâna. Își aruncă peste umăr punga galbenă de la Scare-O-Rama și porni spre mașina ei.

Lili deschise cu un gest teatral portiera din spate a SUV-ului.

— Doamnele mai întâi, spuse ea cu o voce dulceagă, ară-tându-i Emmei unul din scaunele negre din spate.

Emma ezită, întrebându-se cât de departe ar ajunge dacă ar rupe-o la fugă.

— Ce ai, Sutton? o necăji Gabby, observându-i șovăiala. Ai rămas speriată de la magazinul de Halloween? Sau ți-e teamă că o să-ți cadă alt reflector în cap?

Emma înghiți în sec, lovită de cuvintele lui Gabby ca de niște

pumnale. Inima nu-i bătuse niciodată mai repede și mai puternic. Dar își spuse în sinea ei că Gemenele nu-i puteau face nimic în ziua aceea - pentru că Laurel știa că e cu ele. Îndreptându-și umerii, își aruncă părul negru peste umăr și apelă la cele mai adânci rezerve de Sutton:

— Nu, dar sunt speriată de alegerile voastre vestimentare, aruncă ea, uitându-se la bluza cu buline și la fusta ecosez complet nepotrivite ale lui Lili. Cineva s-a îmbrăcat azi-di- mineață sub influența alcoolului?

Lili pufni.

— Luna asta Vogue susține că se poartă imprimeuri amestecate.

— Mă așteptam să știi chestiile astea elementare, o ironiză Gabby.

— Ce-aveți astăzi, fetelor? încercă Emma să pară exasperată. Încă n-ați trecut peste farsa de la petrecerea Curții?

— Te rog, Sutton! spuse Lili, deschizând portiera pasagerului. Am depășit-o încă înainte să-nceapă.

Gabby o împinse pe Emma pe scaunul din spate, care mirosea puternic a Skittles. Gemenele Twitter se urcară în față, iar Gabby pomi motorul. Ochii ei albaștri îi întâlniră pe ai Emmei în oglinda retrovizoare.

— La parcare pentru mașini sechestrare, da?

Emma dădu din cap, iar Gemenele se priviră și schimbă un chicot misterios care-i întoarse Emmei stomacul pe dos. Apoi Gabby scoase mașina din parcare și la semafor o luă la stânga. Lili tastă ceva la iPhone-ul ei. Emma abia reuși să distingă iconul Twitter de pe micul ecran. Se aplecă în față, încercând să arunce o privire. Oare Lili scria sub numele ei secret? îi trimitea lui Gabby un mesaj?

Lili își ridică privirea și o surprinse pe Emma. Emma întoarse capul, prefăcându-se că nu se uită la ea. Lili acoperi ecranul cu mâna și se strâmbă. Emma își scoase telefonul ca să verifice, dar nu era postat nimic nou.

Gabby intră pe autostradă, strecurându-se pe lângă mașini și aproape lovind un camion cu lapte care circula în viteză.

— Ia zi, Sutton, ai emoții pentru mâine-seară?

Se întoarse și se uită la Emma, luându-și ochii de la drum.

— Gabby! țipă Emma, arătând în față cu telefonul.

Oare Gabby avea voie să conducă? Bolnavii de epilepsie puteau să-și ia carnet de conducere?

Gabby zâmbi în colțul gurii, dar nu se întoarse.

— Sutton, eu credeam că-ți place să trăiești periculos!

— Oho-ho! spuse Lili cu voce ascuțită, mișcându-și degetele pe tastatura iPhone-ului.

Mai multe mașini claxonară SUV-ul. Emma simțea deja o transpirație rece pe ceafă. Puse o mână pe umărul lui Gabby, atunci când o camionetă viră brusc din calea lor.

— Gabby, te rog!

În cele din urmă, exact când era să dea peste un jeep Cherokee care venea din față, Gabby se întoarse nepăsătoare spre volan și smuci SUV-ul din nou pe prima bandă, ca și cum n-ar fi fost în pericol.

— Noi chiar avem emoții pentru seara balului, Sutton, spuse ea, revenind la conversația anterioară ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru noi e o seară măreață! O să mori când o să ne vezi!

Emma tresări.

— Poftim?

Se prinse de mânerul portierei, dorindu-și să poată sări din mașină.

Lili chicoti.

— Costumele noastre sunt uluitoare!

— Doamne, ce-ai crezut că vreau să spun? întrebă Gabby, chicotind răutăcios.

Fetele schimbă altă privire, de parcă ar fi știut c-o îngroziseră pe Emma.

În același moment, Gabby o luă pe prima ieșire și intră într-o parcare sordidă. Pe o pancartă agățată pe gardul de sârmă scria: sechestrări poliția tucson. Când intrară, un bărbat musculos, ras în cap, ieși dintr-o baracă mică, cenușie, și-i făcu semn lui Gabby să coboare geamul.

Imediat ce mașina încetini, Emma își scoase centura de siguranță și sări afară.

— Sutton! strigă Gabby. Ce naiba?

— De aici mă descurc, îi strigă Emma, ușurată că putea să stea lângă funcționarul cu bicepsi cât o pulpă și un tatuaj amenințător care ieșea la iveală de sub guler.

— Dar mulțumesc, fetelor! Mi-a plăcut plimbarea!

Pentru o clipă, Gemenele Twitter rămaseră la poartă, strâmbând din nas. Apoi Lili ridică din umeri și-i spuse lui Gabby ceva ce Emma nu reuși să audă. Cele două zâmbiră, iar Gabby porni în

marșarier. Îi făcură amândouă un semn cu trei degete ridicate și dispărură.

Emma așteptă un pic să se liniștească. Apoi se întoarse spre funcționar:

— Am venit să-mi recuperez mașina, spuse ea cu o voce răgușită.

— Vino cu mine, zise funcționarul, conducând-o pe Emma în baraca din parcare. Îmi trebuie carnetul tău de conducere și cârdul de credit.

Emma scoase din portofel carnetul lui Sutton. Funcționarul tastă ceva pe tastatura prăfuită și se holbă la ecran. Sprâncenele i se încruntară.

— Sutton Mercer? repetă el. Volvo 1965?

— Exact, spuse Emma, amintindu-și amănuntele din dosarul lui Sutton de la poliție.

Bărbatul îi aruncă o privire lungă, bănuitoare.

— Aici scrie că ți-ai recuperat mașina acum o lună!

Emma clipi surprinsă.

— Ce?

— Uite aici! Ai semnat pentru ea în dimineața zilei de 31. Amenda a fost plătită în întregime.

Întoarse monitorul ca să-i arate Emmei ecranul. Fata se holbă la un formular de eliberare a mașinii. În josul formularului, lângă un X, era semnătura lui Sutton.

Îmi explodează o amintire în minte: mai fusesem aici o dată! Mi-am amintit de un pix Bic care curgea, pe care l-am folosit ca să semnez formularele de eliberare. Mi-am amintit cum am auzit telefonul sunând și cum am simțit un fior de fericire. Dar înainte să-mi pot aminti ce apăruse pe ecran, viziunea se întunecă și dispăru.

Emma se holbă la semnătura lui Sutton, S-ul acela aplecat, cocoșele M-ului. Era un alt indiciu clar despre ce făcuse Sutton în acea zi în care murise, dar simți că cercetările ei suferiseră o cotitură uriașă. De ce nu spusese Sutton nimănui că semnase pentru mașina ei în ziua aceea? Și unde se afla mașina lui Sutton acum?

Bărbatul își dresese glasul, trezind-o pe Emma din gândurile ei.

— E semnătura ta, nu-i așa?

Emma își simți limba de parcă ar fi fost făcută din plumb. Nu era sigură ce să răspundă. Să spună că nu era semnătura ei și să declare mașina furată? Dar dacă facea asta și apoi poliția găsea cadavrul lui Sutton în portbagaj? Orice s-ar fi întâmplat, ea ar fi fost arestată —

fără nicio altă dovadă în plus, ea era cea mai probabilă suspectă în legătură cu moartea surorii ei: geamăna năpăstuită de soartă care a încercat să scape de viața ei de mizerie.

— Ăăă... cred că am făcut o greșeală, bolborosi ea.

Apoi ieși din baracă în asfințitul orbitor.

Funcționarul se uită în urma ei, clătinând din cap și bombănind despre efectele drogurilor asupra copiilor din ziua de astăzi. Emma ieși din parcare, intenționând să ia un taxi până acasă, când zări undeva în dreapta, de partea cealaltă a gardului de sârmă, o siluetă ascunsă în spatele unui chioșc Burger King abandonat. Deși văzuse doar o străfulgerare, era aproape sigură că silueta avea părul blond-murdar, ca al Gemenelor Twitter.

Cu siguranță că ele o urmăreau pe sora mea. Singurul lucru pe care nu-l știam era ce plănuiau să facă mai departe.

22

SĂ POSTEZ, SĂ NU POSTEZ

Cu doar câteva ore înainte de bal, acasă la Charlotte se auzi soneria. Emma își lăsa cola dietetică pe blatul de la bucătărie și străbătu holul spre ușă. O deschise și văzu o femeie mai în vârstă, cu o tunsoare cu țepi, tatuată, într-un tutu negru, cu un tricou CBGB rupt și cu niște bocanci de motociclist uzați. Arăta a ceva între Mireasa lui Frankenstein și o Courtney Love drogată.

— Bună, scumpete! țipă femeia din ușă, întrerupând-o pe Emma din gândurile ei.

O luă în brațe și o sărută pe amândoi obraji, lăsându-i urme de ruj roșu aprins, de vampă. Emma nu era sigură dacă trebuia să presupună că femeia o cunoaște pe Sutton, sau doar că așa saluta ea pe toată lumea. Rămase precaută, afișând un zâmbet rece.

Ne mai întâlnerăm și înainte — eram sigură de asta. Mi se strecură în minte o amintire: femeia și mama lui Charlotte sporovăind în șoaptă în bucătărie. Să știi că-l omor dacă-i adevărat! spusese mama lui Charlotte. Dar când intrasem în bucătărie, amândouă se îndreptaseră de spate și-mi zâmbiseră, grăbindu-se să-mi spună ce elegantă eram și să mă întrebe dacă ar fi putut să poarte și ele leggings din denim. (Răspunsul pentru amândouă fusese un „nu” scrâșnit.)

Femeia intră agale în bucătărie și aruncă două cutii uriașe de machiaj pe masa de lemn.

— Perfect, doamnelor! croncăni ea cu o voce de fumătoare înrăită. Hai să vă însângerăm și să vă facem fabuloase pentru Balul de Halloween!

Madeline, Charlotte și Laurel ovaționară. Era ora două după-amiază. Ideea era să se dichisească acasă la Charlotte, să facă zeci de poze sexy, tocmai bune pentru Facebook, în rochiile lor de Halloween, după care partenerii lor să vină să le ia într-o limuzină lungă, cu o jumătate de oră înainte de începerea petrecerii. Bine, partenerii celorlalte fete — după Ethan, Emma nu se mai obosise să caute pe altcineva. Încercase să sugereze că a merge singură la petrecere era o chestie tare, gândindu-se că probabil Sutton ar fi procedat la fel.

Emma mai avea o mulțime de lucruri de aflat despre mine. Singurul loc unde mergeam neînsoțită era la baie. Mama lui Charlotte dădu buzna în bucătărie, în papuci, și-i trimise o bezea femeii. Cu sânii ei obraznici, cu ochelari de soare Chanel și o rochiță mini Juicy Couture de culoarea ierbii, mama lui Charlotte nu arăta asemenea celorlalte mame din suburbie, nici măcar din zona de lux a Tucsonului de unde era Sutton.

— Fetelor, vă amintiți de Helene, maestrul meu în machiaj, spuse ea, mestecând gumă între dinții ei strălucitori. Sunteți pe mâini bune.

Își aruncă o geantă bine îndesată pe umăr și înhăță cheile Mercedesului de pe măsura de telefon.

Helene se îmbufnă:

— Nu stai să vezi magia la lucru?

Doamna Chamberlain se uită la ceasul ei roz bătut în diamante.

— Nu pot. Am o programare la epilare braziliană peste zece minute.

— Mamă! strigă Charlotte, acoperindu-și urechile. Nu vrem să știm!

Doamna Chamberlain îi făcu fiicei sale un semn indiferent cu mâna, de parcă i-ar fi spus „nu mai face pe mironosița”. Emma nu era sigură ce e mai ciudat — că mama lui Charlotte tocmai anunțase că-și face o epilare braziliană, sau că pentru machiaj se lăsa pe mâna Stăpânei Noptii Helene.

După ce doamna Chamberlain închise ușa în urma ei, Charlotte se

întoarse spre Helene.

— Poți să mă iei pe mine prima? O să fiu o zeitățe egipteană, așa că o să am nevoie de un machiaj dramatic, cu ochi ca ai Cleopatrei.

Emma se întrebă dacă Sutton ar fi stat la rând după Charlotte, în loc să pretindă să fie ea prima, dar nu avu inima să facă asta.

— Acușica, spuse Helene, deschizând cutiile ei uriașe de machiaj și dând la iveală o grămadă de periute, pensule, pudre, rimeluri și bigudiuri.

Rămasă la rând, Emma scoase telefonul lui Sutton din buzunar și verifică repede conturile secrete de pe Twitter. Apăruse o postare nouă:

@DomnișoaraLiliCuculeț: Seara pe care am așteptat-o...

Emma spera că Lili vorbea doar despre marea seară a balului, pentru ea și Gabby.

Dar amândouă știam că însemna mai mult de-atât.

Madeline se duse la frigider.

— E timpul pentru niște răcoritoare, spuse ea, făcându-i cu ochiul Emmei. Sutton, aduci tu niște pahare?

Emma o urmă pe Madeline, ocolind insula uriașă și plimându-și degetele peste suprafața ciudat de familiară. Ultima oară când fusese în această bucătărie, cineva o strangulase din spate, aproape sufocând-o. Dacă-și concentra privirea, putea să vadă conturul vag al zgârieturii pe care o făcuse pantoful atacatorului pe plinta peretelui de care o izbise. În atmosfera apăsătoare, aproape că-i putea auzi cuvintele plutind în aer: Ți-am zis să cooperezi. Ți-am zis să nu pleci.

Emma puse pe blat patru pahare, iar Madeline scoase din frigiderul familiei Chamberlain o sticlă de doi litri de cola dietetică și umplu paharele pe trei sferturi. Apoi, ducându-și un deget la buze, își scoase sticluța argintie din buzunar și turnă rom în pahare. Emma strâmbă din nas la mirosul respingător.

— Doar nu faci eocktailuri acolo, nu? cotcodăci Helene cu un pământuf uriaș de fard în mână. Dar dacă da, poți să-mi faci și mie unul, scumpete!

Madeline rânji.

— Sigur!

Soneria se auzi din nou.

— Sutton, deschizi tu? strigă Charlotte, cu ochii închiși, în vreme ce Helene îi dădea cu sclipici argintiu pe pleoape.

Emma străbătu holul lung, împodobit cu fotografii moderniste înfățișând cactuși, umbre și ceruri fără nori, și trase de mânerul în formă de inel al ușii. Când le văzu pe cele două fete de pe verandă, simți în stomac un junghi fierbinte, usturător.

— Bună, Sutton, spuse Gabby, trecând pe lângă ea.

Avea o husă de haine pe braț, iar peste tricou purta eșarfa de mătase portocalie de membră a Curții.

— Ce s-a-ntâmplat cu mașina ta? N-o văd pe alee, ciripi Lili, intrând în hol.

Și ea purta eșarfa.

Nu cumva știi deja? vru Emma s-o întrebe, aducându-și aminte de silueta — sau siluetele — ascunse în spatele chioșcului părăsit. S-ar putea ca tot Gemenele Twitter s-o fi dus și pe Sutton să-și recupereze mașina, pe treizeci și unu. Poate că știa și unde se găsea.

Dar în loc de asta, Emma le turnă aceeași minciună pe care le-o spusese și celorlalte fete.

— A fost o confuzie. Idioții de la garaj au dat mașina altei persoane. Dar polițaii o caută.

— Salut, afurisitelor! strigă Charlotte din bucătărie, continuând înainte ca vreuna dintre ele să apuce să răspundă. Intrați și tumați-vă ceva de băut. Suntem în zona fără părinți!

— Pe mine nu mă puneți la socoteală! chicoti Helene, sfârșind cu o tuse urâtă.

Emma rămase în urma Gemenelor Twitter, care înaintau pe hol.

— Ce caută astea aici? șopti ea către Madeline, intrând în bucătărie.

Madeline luă o gură zdravănă de cocktail.

— Măcar atâta să facem și noi după farsa aia eșuată.

— Ar trebui să plece, îi scăpă Emmei.

Madeline își șterse paharul ud cu un șervețel roz și scoase un oftat.

— Sutton, nu mai fi așa. Nu e ca și cum le-am fi primit în Jocul Minciunii. Relaxează-te!

— Vorbești despre noi, Sutton? strigă Gabby de la masa din bucătărie, jucându-se cu telefonul.

Vocea ei o călca pe nervi pe Emma, care-și încleștă pumnii.

— Doar de bine! ciripi Madeline drept răspuns și o strânse pe Emma de mână. Fii și tu drăguță, bine?

Charlotte se ridică de pe scaun. Toată lumea se extazie văzându-i ochii de Cleopatră, pomeții perfect fardați și pielea de alabastru. Madeline se trânti pe scaun, tumându-și peste băutura încă o porție din sticluta argintie.

— Fetelor, spuse ea, uitându-se la Gemenele Twitter, aveți parteneri pentru diseară?

— Mergem singure, spuse Gabby, mișcându-și degetele mari pe tastatura telefonului cu o viteză supersonică. Dar am pus ochii pe cineva.

— Nu mi-ai spus asta, zise Lili, ridicând o sprânceană. Și eu la fel! Cine e?

Gabby înălță din umeri.

— E secret! Nu vreau să spun nimic până nu sunt sigură că o să fie cu mine.

Lili se strâmbă la ea.

— Bine, atunci nu-ți spun nici eu despre tipul meu.

Emma le urmărea curioasă. Nu fusese martoră la niciun conflict între cele două până atunci.

— Și Sutton merge singură, fredonă Laurel, încercând în mod clar să detensioneze situația.

— Chiar așa? exclamă Lili, săgetând-o pe Emma cu ochii ei ca două mărgele. Foarte interesant!

— Cred că o să petrecem mult timp împreună dacă mergem singure, spuse Gabby, și cuvintele sunară ca o amenințare. Numai noi și cu Sutton. Ce norocoase suntem!

— Ce norocoase, se auzi și vocea Emmei ca un ecou, cuprinsă de spaimă.

Lili își înșfăcă telefonul, tastând ceva cu degete încordate. Se auzi un bip și Gabby se uită și ea pe ecran. Pentru o secundă, Gemenele o fixară pe Emma, apoi își mutară privirile în altă parte.

Emma simți că-i arde stomacul de la cele câteva înghițituri de alcool pe care le băuse. Scoțând telefonul lui Sutton, se logă la site-urile publice de pe Twitter ale lui Gabby și Lili. Nu apăruse niciun mesaj nou. Dar degetele lor încă dansau pe tastaturi. Zâmbeau când și când, ca și cum una dintre ele ar fi spus ceva amuzant.

Degetele Emmei prinseră viteză, intrând în conturile lor secrete. Dar nu apăru decât un mesaj de eroare: Această pagină nu există.

Încercă din nou, crezând că greșise vreo literă, dar apăru același mesaj. Și văzuse pagina aceea cu zece minute în urmă...

Își ridică privirea la cele două perechi de ochi albaștri.

— Cauți ceva? o tachină Gabby.

— Credeai că n-am observat că ți-ai băgat nasul? adăugă Lili.

— Ce vorbești acolo, ciudatelor? murmură Madeline, în vreme ce Helene îi întindea luciul pe buze.

— Ni... mic, fredonă Lili.

Dar Emma știa exact despre ce vorbeau. Gemenele Twitter descoperiseră că le citise mesajele. Ceva extrem de important avea să se întâmple în seara aceea.

Nu-mi mai rămânea decât să sper că Emma va reuși să le păcălească pe Gemenele Twitter, înainte ca ele s-o păcălească pe ea!

23

TERIBILUL ADEVĂR

Parcarea Liceului Hollier era plină cu limuzine, mașini de oraș, SUV-uri și chiar și cu două mașini sport împrumutate de la părinți. Deasupra ușii de la intrare era agățat un banner pe care scria balul de halloween, iar cineva așezase pe capul statuii lui Edmund Hollier, întemeietorul liceului, un felinar făcut dintr-un dovleac mare. Cuplurile îmbrăcate în costume sofisticate mergeau mână-n mână spre sala de sport. Începuse balul.

Emma rămase în spatele celorlalți și-i trimise un scurt mesaj lui Ethan: gemenele și-au șters conturile secrete, au AFLAT.

Telefonul îi bâzâi aproape imediat, cu răspunsul lui Ethan: nu te duce nicăieri singură în seara asta.

— La poze! strigă Charlotte, trăgând-o pe Emma spre un covor roșu din fața sălii de sport.

Un șir de fotografi le strigau pe nume, iar fetele se roteau încolo și-ncoace, etalându-și zâmbetele cele mai seducătoare. Emma încercă să-și relaxeze umerii și afișă și ea un zâmbet. Paparazzii pe covorul roșu fuseseră ideea ei, se gândise că ar fi putut să fie o sugestie de-a lui Sutton. Stătea alături de Charlotte, care purta o cască egipteană strălucitoare, o togă lungă de mătase și pantofi cu tocuri ca niște săbii, de Madeline, care era îmbrăcată în Regina

Inimilor, cu o rochie roșu cu alb și cu o coroană aurită pe cap, și de Laurel, care-și pusese rochia de mireasă însângerată de la magazinul cu articole de Halloween. Gemenele Twitter purtau costume care le scoteau în evidență eșarfele de prințese: Lili era Statuia Libertății, într-o rochie în stil antic grecesc, sandale și o coroană cu țepi, ținând în mână o torță cu leduri care luminau în roșu când apăsa pe un buton. Gabby era un soi de zeiță cu aripi, îmbrăcată cu o rochie asemănătoare, sandale ca de nimfă și coroană de flori. Amândouă purtau albul inocenței, dar Emma știa mai bine.

Ea alesese să fie o versiune sexy a lui Sherlock Holmes, purtând un sacou de tweed în carouri, un mini de tweed, pantofi Manolo cu tocuri înalte, o șapcă de detectiv și o pipă. Acasă la Charlotte, Gemenele se strâmbaseră semnificativ, întrebând-o, ca s-o provoace, de ce alesese costumația aceea. Dar Emma le susținuse privirile, spunând:

— Pentru că Holmes descoperă întotdeauna criminalul.

Apăruseră și partenerii fetelor. Obiectul pasiunii lui Laurel, Caleb - care chiar era foarte drăguț - purta un costum cu dungi fine, de gangster al anilor '20. Noah, partenerul lui Charlotte, purta pletele lui Wolverine, ținând-o doar în citate din X-Men. Partenerul lui Madeline, Davin, se îmbrăcase ca

Freddy Krueger, completând ținuta cu o față plină de cicatrice și cu nasul spart. De fapt, reușise să arate mai înspăimântător decât Freddy Krueger. Nimeni nu avea chef să-i stea prin preajmă.

Gabby refuză un fotograf, fiind prea adâncită în discuția cu Kevin Torres, un tip de la orele de mate ale Emmei, care-și dădea ochii peste cap ori de câte ori cineva dădea un răspuns greșit. Își pusese brațul pe după umerii lui strâmți și chicotea la orice scotea el pe gură. Lângă ei stătea Lili, arătând de parcă ar fi mâncat lămâie. Încercase în mai multe rânduri să-i atragă atenția lui Kevin, dar acesta nu-și mai lua ochii de la Gabby. Emma le urmărea atentă, concentrată să audă vreo șoaptă, să vadă vreun semn sau vreo dispariție bruscă. Se simțea ca și cum pentru ea se declanșase numărătoarea inversă. Acum, că Gemenele știau că le descoperise intențiile, oare mai voiau s-o lase să se dea drept Sutton? Sau devenise o piedică?

— Gata, oameni buni, să ne mișcăm! spuse Madeline, go- nindu-i pe toți de pe covorul roșu în sala de bal.

Datorită decoratorului extraordinar al lui Charlotte, sala de sport,

care de obicei mirosea a teniși vechi și a ceară de parchet, fusese transformată într-o combinație de casă bântuită și club de noapte decorat corespunzător.

Emma și celelalte fete dăduseră o mână de ajutor la stivuirea băncilor de exerciții, înlocuindu-le cu platforme pe care se găseau banchete rotunde, de catifea neagră, pietre de mormânt aplecate care serveau drept mese înalte, ceaune de vrăjitoare care bolboroseau, pline cu cidru de mere cu mirodenii și cu ciocolată fierbinte aburindă, și siluete de zombi, mumii, extraterestri și vârcolaci din ceară. Pe fiecare masă puseseră felinare din dovleci scobiți, pe pereți fixaseră copaci contorsionați și de scaune agățaseră păianjeni. Printre mese se plimbau chelnerițe cu platouri pline cu fiole care conțineau un lichid roșu, sinistru — de fapt, era suc de fructe - și pe care erau lipite etichete ca elixirul dansului și leacul sârutului. În fundul încăperii se găsea un conac bântuit. Prin ferestre se vedeau lumini verzui, iar dinăuntru răzbăteau vaietele unui grup de fete.

Pe neașteptate, Madeline o luă pe Emma de braț.

— O, Doamne!

încercă s-o facă să privească în altă direcție, dar era prea târziu. Emma văzuse deja care era problema. Pe o banchetă, la doar un metru și ceva distanță, stătea Garrett. Purta o tunică de catifea, o cămașă cu jabou pe dedesubt și un coif cu coarne de viking. Pe masă se odihnea o spadă cu vârful tocit.

Și nu era singur.

— Bună, fetelor! ciripi Nisha, ridicându-se de lângă Garrett și dând veselă din mână.

Își strânsese părul negru în două cozi, purta o rochie mulată, iar pe cap avea și ea un coif cu coarne. Ea și Garrett se potriveau.

— Ce nai..., începu Charlotte în șoaptă. Nu-mi spune că el a adus-o pe asta.

Îmi venea să vomit. Nisha? După mine, asta era un mare pas înapoi. Sau după Charlotte, în ceea ce mă privea.

Garrett își ridică ochii și o văzu și el pe Emma. Se întunecă la față. Deschise gura, dar nu scoase niciun cuvânt. Vorbi Nisha pentru amândoi, invitându-le să stea și complimentându-le costumația, dar fetele nu se mișcară. Apoi o privi pe Emma.

— Sutton, ai venit singură? întrebă ea cu o voce afectată care îi exprima perfect încântarea.

— Haide, făcu Madeline, trăgând-o pe Emma de braț.

Se strecurară pe ringul de dans, care deja devenise lipicios de la sucul vărsat, trecură de cabina DJ-ului, unde câțiva fani stăteau aplecați deasupra unei mese, și intrară în vestiarul fetelor. În tavan strălucea un neon puternic. În aer plutea un miros slab de șosete transpirate și de șampon vărsat.

Madeline se așeză pe una dintre bănci și o luă pe Emma de mână.

— Ești bine? Vrei să pleci?

Afară bubuia muzica. Emma cercetă fața lui Madeline, realizând că ea credea că e supărată. Nu era — mai degrabă era nelămurită. Oare Nishei chiar îi plăcea de Garrett? De-asta o ura pe Sutton?

Își dădu părul din ochi:

— Sunt bine, spuse ea. Doar că e... ciudat.

Madeline își împleti degetele cu ale Emmei.

— Ți-e mai bine fără el. Sincer? Nu voiam să-ți spun asta, când voi doi încă ieșeați împreună, dar eu cred că Garrett te trăgea în jos. E cam fad, ca pâinea albă. Și tu ești Sutton Mercer - opusul banalului.

Mișcată, Emma o privi pe Madeline în ochii ei albaștri, strălucitori. Poate că prietenele lui Sutton nu erau perfecte, dar erau loiale.

— Iar Charlotte mi-a spus că, atunci când ea ieșea cu Garrett, era ciudat de obsedat de Jocurile Olimpice de Vară, continuă Madeline, chicotind. În special de gimnastica feminină. Îți imaginezi? Piticele alea din linia a doua!

Mersi că mi-ați spus asta când eram vie, fetelor!

Dar Emma chicoti.

— Da, poate că tipul nu merită.

— Hotărât!

Madeline își aranjă coroana pe cap. Mâneca îi alunecă în jos, dezvelindu-i brațul gol. Pe interiorul antebrațului ei, Emma văzu patru urme învinețite de degete.

Scoase un geamăt:

— Madi, ce s-a-ntâmplat?

Madeline urmări privirea Emmei și se albi la față.

— Păi... nimic!

Își trase mâneca în jos, cu mâna tremurându-i. Mâneca se prinse de brățară, și trase de ea până îi acoperi încheietura. Apoi Emma îi văzu arsura roz de pe mână. Și vânătăia de pe gambă. Și încă una pe o parte a gâtului.

Toate făcură să-i sune în minte clopoțelul de alarmă. Întâlnise o mulțime de copii în plasament care nu voiau să vorbească despre ochii lor vineți, despre șuvițe de păr lipsă sau despre arsurile de pe brațe.

— Madi, șopti ea, mie poți să-mi spui. E-n regulă!

Gura lui Madeline deveni o linie dreaptă. Își împinse degetul într-o curbura a băncii.

— N-are importanță.

— Ba da, are!

De dincolo de ușa vestiarului răzbiră glasurile fetelor. Din casa bântuită se auzi un alt țipăt. Minutarul ceasului de deasupra biroului profesorului de sport facu o jumătate de rotație înainte ca Madeline să vorbească din nou.

— A fost din cauza țigării.

— A țigării?

— A țigării pe care am fumat-o la geam sâmbăta trecută. Am încălcat o regulă. Am meritat-o.

— Ai meritat-o? repetă Emma și în minte îi apăru fața înfuriată a domnului Vega. Ah, Madil

Dintr-odată am avut și eu o viziune: domnul Vega dând buzna în dormitorul lui Madeline, cu fața roșie și lucioasă, cu vocea bubuitoare. Jur pe Dumnezeu, Madeline, dacă mai încălci regulile încă o dată, o să-ți rup gâtul! Madeline coborâse în grabă scările după el și după câteva clipe auzisem țipete ascuțite, dar înăbușite. Apoi se auzise un bang, ca și cum un raft plin cu oale și cratițe s-ar fi prăbușit pe podea. Rămăsesem pe loc, fără să fac nimic. Prea înfricoșată să acționez.

Madeline se întorsese câteva minute mai târziu, cu obrajii înecați în lacrimi și cu ochii înroșiți. Dar zâmbise și ridicase din umeri, pretinzând că nu se întâmplase nimic, iar eu n-o mai întrebasesem altceva.

Emma îi strânse mâinile lui Madeline.

— Asta voiai să-mi spui acum câtva timp? în seara când ai sunat și eu n-am răspuns?

Madeline dădu din cap, strângând atât de tare din buze, încât aproape că i se albiră.

— Îmi pare așa de rău, spuse Emma, înghițind în sec. Ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine.

Se întreba cât de mult știa Sutton cu adevărat despre toate astea,

sau dacă Madeline păstrase un secret foarte bine ascuns.

„Și mie îmi pare rău”, am adăugat eu, chiar dacă nu mă putea auzi. Am simțit că Madeline și cu mine nu mai discutaserăm niciodată despre asta, nici măcar în seara aceea. Telefonul sunase în seara în care am murit, era chiar prima oară când voia să mi se destăinuie. Dacă aș fi putut, aș fi răspuns, dar deja murisem.

— E-n regulă, îi spuse Madeline Emmei, cu o voce nesigură. Am sunat-o pe Charlotte. S-a arătat destul de uimită de toată tevatura. Voiam să-ți spun mai încolo, dar... Madeline scoase un răs amar și și aranjă rochia. Poți să mă crezi sau nu, nici măcar nu se compară cu ce obișnuia tata să-i facă lui Thayer, continuă ea, privind-o. Dar bănuiesc că Thayer ți-a spus despre asta, nu?

La auzul numelui lui Thayer, Emmei i se făcu pielea de găină. Oare să-i fi spus Thayer lui Sutton ceva atât de intim? Fuseseră chiar atât de apropiați?

Prin minte mi-a trecut un nou flash. Același moment pe care-l întrevăzusem mai înainte, cu Thayer luându-mi mâinile și spunându-mi ceva, încercând să mă facă să înțeleg. Oare-mi vorbise despre tatăl lui?

— Trebuie să spui cuiva despre asta, Madi, insistă Emma. Felul în care se poartă cu tine e greșit. Și periculos.

— Glumești? Madeline clătină din cap și coroana îi alunecă pe frunte. Ar găsi el calea să răstoarne lucrurile și să demonstreze că a fost vina mea. Iar mama i-ar ține partea. Și este vina mea. Dacă n-aș da-o mereu în bară, totul ar fi perfect.

— Madeline, nu este normal, spuse Emma, cu un glas ferm. Promite-mi c-o să te hotărăști să vorbești. Te rog!

Madeline își privi mâinile.

— Poate.

— Dacă o faci, o să găsești foarte mulți oameni înjur dispuși să te ajute. Char, eu, Freddy Krueger...

Madeline își ridică fruntea și schiță un zâmbet.

— Doamne, costumul ăla e înfricoșător!

— Mă înspăimântă și pe mine, o aprobă Emma. O să am coșmaruri.

— Pe toată lumea înspăimântă. El crede că e nemaipomenit.

— Nu dansa slow-uri cu el, o preveni Emma. Poți să-ți imaginezi mâinile alea tăiate pe fundul tău?

Fetele izbucniră în chicote, aproape să cadă de pe bancă. Intrară

mai multe fete dintr-a X-a, îmbrăcate în costume de majorete susținătoare ale echipei Arizona Cardinals, se opriră brusc când le văzură pe Madeline și pe Emma, după care se retraseră în grabă. În urma lor cele două începură să râdă cu și mai multă poftă.

Când în cele din urmă se opriră, Emma își dresese glasul și simți cum îi dispărea surâsul de pe față.

— Mădi, sunt alături de tine. Îmi pare rău dacă... a părut că nu am fost și până acum.

Madeline se ridică și o luă de mână.

— Mă bucur că ți-am spus.

— Și eu mă bucur, spuse Emma, îmbrățișând-o pe prietena lui Sutton - și a ei. O să găsim noi o cale să rezolvăm chestia asta, spuse ea. Îți promit!

Intrară înapoi în sala de bal. Luminile se învârteau în jurul lor. Madeline pomi spre ringul de dans, iar Emma îi spuse că o să vină și ea imediat, după ce-și toarnă puțin puncti. Scrută încăperea în căutarea Gemenelor Twitter, dar cum nu le văzu imediat, simți că-i sare inima din piept. În timp ce se apropia de masa cu băuturi, o mână o prinse de umăr și o învârti. O priviră doi ochi întunecați. În lumina portocalie, confuză, Emma desluși două coame de viking pe capul siluetei.

— Trebuie să vorbim, mârâi Garrett.

Apoi o trase într-o debara, înainte ca să observe cineva dispariția ei.

24

RĂZBUNAREA VIKINGULUI

Garrett trânti ușa debaralei. Emmei îi trebui un minut să-și obișnuiască ochii cu lumina slabă. Deasupra capului ei se găsea un coș cu mingi roșii de cauciuc. La stânga se aflau plasa de la porțile de fotbal, apărătoare pentru hochei pe iarbă și câteva crose. Mica încăpere mirosea a aer stătut, ca și cum n-ar mai fi fost deschisă de mult timp. Cele mai strălucitoare lucruri de acolo erau coamele de viking ale lui Garrett, care luceau sinistru.

— Ce vrei? întrebă Emma, încercând să nu pară prea înspăimântată.

La urma urmei, era doar Garrett. Era inofensiv... nu?

Pe neașteptate, înghesuită într-o debara întunecoasă și uitându-mă la dinții dezgoliți ai lui Garrett, nu mai eram nici eu chiar așa de sigură.

— Trebuie doar să te întreb ceva, bine? spuse Garrett cu o voce încordată. Mai făcu un pas spre Emma, aproape lipind-o de rafturile din spatele ei. Ce-am auzit, că deja ieși cu alt tip?

— C... cum? se bâlbâi Emma.

— Nu mă minți, spuse Garrett, apucând-o de încheietură. Am auzit totul. Cine e?

Părea foarte sigur pe el. Cineva îi spusese despre Ethan.

— De la cine ai auzit? De la Nisha?

— Deci e-adevărat? spuse Garrett, cu respirația mirosin- du-i a bere.

Emma își întoarse fața.

— Nu e treaba ta.

Garrett oftă. O slăbi puțin din strânsoare, începând să-i mângâie palma.

— Sutton, ce-am făcut să merit asta? Vara asta a fost super - știu că și tu ai simțit la fel. Toată vara n-ai făcut altceva decât să mă rogi, mereu și mereu, să mă culc cu tine, iar în ziua în care am vrut s-o fac, te-ai speriat. Am așteptat prea mult? Ai trecut la altul? De-asta m-ai părăsit?

— Poftim?! spuse Emma, încordându-se. Cred că tu ai fost cel care m-a părăsit! Tu ai fost cel care a spus c-am terminat-o, ți-aduci aminte?

Garrett râse batjocoritor:

— Să nu mă suni trei zile la rând după ce m-ai respins când m-am dezbrăcat înseamnă un mesaj destul de limpede, Sutton. Ca și faptul că ieși cu alt băiat.

Emma își pocni șoldul cu palma.

— Bine, dar tu și Nisha? Apropo, îmi place costumația voastră identică de vikingi. Voi doi formați un cuplu reușit.

— Te rog! Am adus-o aici doar ca să te fac geloasă pe tine!

— Cu atât mai rău, pufni Emma. E limpede că Nisha e nebună după tine.

— Așa cum tu nu ești? spuse Garrett, luându-i fața între mâinile lui aspre și reci.

Emma i le dădu deoparte.

— Termină, Garrett!

— Nu simți nimic pentru mine? Trebuie să simți ceva, Sutton! Își lăsă o mână pe umărul ei. Nu-ți lipsește ce aveam împreună?

Emma respiră adânc:

— Îmi pare rău! Nu mai simt nimic!

Garrett făcu un pas înapoi și o măsură pe Emma din priviri, clătinând ușor din cap ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Așadar, totul e un joc pentru tine? M-ai dus de nas tot timpul? Din cauza lui Charlotte? Pentru că trebuia să ai tot ce avea ea?

— Nu! Mă crezi chiar atât de afurisită?

— Atunci ai făcut-o doar pentru că puteai? continuă Garrett, apropiindu-și fața de a Emmei. La fel cum i-ai făcut lui Thayer.

Numele lui Thayer o străbătu pe Emma ca un cuțit.

— Nu știu ce vrei să spui..., începu ea, alegându-și cu grijă cuvintele. Ce crezi tu mai exact că i-am făcut lui Thayer?

Garrett chicoti.

— Nu-nțeleg de ce refuzi atâta să recunoști, Sutton! Toată lumea a văzut cearta dintre voi doi înainte ca el să dispară. Te iubea. Ar fi făcut orice pentru tine. Dar tu i-ai călcat inima în picioare. Așa cum mi-ai făcut și mie. Tu l-ai determinat să fugă. Totuși, e norocos, pentru că, spre deosebire de mine, măcar nu mai e silit să te vadă.

Emma rămase cu gura căscată. Dar înainte să pună vreo întrebare, Garrett deschise ușa de la debara, lăsând-o singură printre saltelele de gimnastică și butoiul plin cu bâte de baseball. Cuvintele lui rămăseseră suspendate în aer, aproape palpabile. Ar fi făcut orice pentru tine. Dar tu i-ai călcat inima în picioare. Tu l-ai determinat să fugă.

L-am văzut din nou în minte pe Thayer urlând la mine, cu ochii plini de nedumerire și emoție. Din vina mea plecase? Ce-i făcusem? Exista cineva căruia să nu-i fi făcut rău?

Emma își trecu mâna prin păr și-și netezi cutele costumului de tweed. După o clipă, se întoarse în sala de sport, cât pe ce să dea peste un tip costumat în Robin Hood. Un Robin Hood înalt, cu umeri largi și care i se părea cunoscut, ținând de mână o fată care purta o perucă cu bucle castanii și o rochie elisabetană.

Emma făcu un pas înapoi și clipi de câteva ori.

— Ethan!

— Sutton... bună, spuse Ethan, dându-i drumul fetei.

Emma observă ochii ei cenușii ca oțelul, buzele subțiri și pomeții proeminenți. Și ea i se părea cunoscută... foarte cunoscută. Ultima

oară când Emma o văzuse pe fata asta, le zâmbea mulțumită polițiștilor care o împingeau pe Emma în mașina de patrulare, în față la Clique.

— Bună, Sutton, ciripi Samantha, arătând spre Ethan. Îți plac costumele noastre? Eu sunt Maid Marian, iar Ethan e Robin Hood, ne stă bine, nu?

Samantha era partenera misterioasă a lui Ethan.

25

APROAPE, DAR NU CHIAR

Emma se întoarce și pomi prin mulțime, căutând cu disperare să iasă cât mai repede din sala de sport. În fața ochilor îi plutea o ceață roșie. La naiba cu supravegherea Gemenelor Twitter! Avea nevoie de aer curat.

Abia-și simți mâinile împingând ușile duble, sau aerul răcoros de noapte pe piele. Era înconjurată de cerul roz, nemilos de frumos, al Arizonei. Aleea era înțesată de cotoare de bilete rupte. O mască de pisică, abandonată de cineva, zăcea proptită de un copac. Dinăuntru răzbăteau bașii puternici și, din când în când, se auzea bubuitul unui tunet artificial.

Lăsându-se pe o bancă din apropierea curții, Emma își luă capul în mâini. La urma urmei, ea fusese cea care provocase situația asta. Dar... Samantha? Fata care pusese să fie arestată? Era ca o palmă primită peste față.

Ușile se deschiseră cu un scârțâit, iar muzica se revărsă afară. Când se întoarce și-l văzu pe Ethan, Emma se prefăcu imediat că scoțoește după ceva în geantă.

— Unde ți-e partenera? se răsti ea fără să vrea.

— E... Înăuntru, răspunse Ethan, rămânând în picioare lângă ea.

Emma se așezase chiar pe mijlocul băncii, dar nu dădu niciun semn că ar fi avut intenția să-i facă și lui Ioc.

— Ești bine?

Emma dădu bătoasă din cap.

— Da. Foarte bine.

— M-am uitat după tine, dar nu te-am văzut cu Madeline și cu fetele, spuse Ethan, scoțându-și pălărioara de Robin Hood de pe cap.

Era cam urâtă, observă Emma cu satisfacție. Îl făcea să arate ca un

elf.

— Bine, să ai o seară plăcută, spuse ea, știind cât de urât suna, dar nu putea să găsească niciun strop de amabilitate.

Ethan își coborî umerii.

— Uite, cred că știu ce te supără.

Emma se uită în zare.

— Nu contează.

N-avea chef să discute despre asta.

— Sam e chiar drăguță, după ce ajungi s-o cunoști.

Emma ar fi vrut să-i arunce în cap pipa lui Sherlock

Holmes. Acum o numea Sam?

— Și am vorbit cu ea despre tine, adăugă el. E gata să renunțe la toate acuzațiile de furt. Nu tu școală de corecție, nu tu ore în slujba comunității, nu tu cazier.

Emma pufni.

— Țsta a fost schimbul? Tu o duci la dans, ea renunță la acuzații? Ce frumos din partea ta! Martirule!

Ethan clătină din cap:

— Așa faci când ești geloasă?

Pe chip îi apăru o expresie pe care Emma n-o prea putea descifra.

— Semenii cu Sutton mai mult decât crezi, spuse el.

— Ce mai înseamnă și asta?

Ethan își încrucișă mâinile la piept.

— Mi-ai spus că nu vrei să fim decât prieteni. Asta vrei să fim?

Înăuntru, DJ-ul puse un cântec cu Black Eyed Peas. Muzica suna înfundat, fără vlagă. Emma își băgă mâna sub bluză și strânse în palmă medalionul lui Sutton.

— Nu știu, murmură ea.

Ethan se lăsă în jos până când ajunse cu fața în dreptul feței ei. Ochii lui erau blânzi și rotunzi. Soarele care apunea îi arunca umbre adânci pe pomeți. Emma îi simțea mirosul, un amestec de deodorant, rufe proaspăt spălate și mentă. Se strădui din greu să-și păstreze o expresie impasibilă. Nu voia ca el să știe ce simțea.

— Credeam că asta vreau, spuse în cele din urmă Emma, respirând adânc. Părea... mai ușor. Mai sigur. Dar acum nu mai sunt sigură de nimic.

Ethan își privi dosul palmelor.

Spune ceva, orice, îl rugă Emma în tăcere, închizând ochii.

— Aici erai!

Emma deschise ochii. Ușile duble se deschiseseră larg și o fată cu o perucă lungă, întunecată stătea în prag. Ethan se îndepărtă de Emma ca un glonț scăpat dintr-o armă.

— Sam, spuse el.

— Te căutam.

Ochii cenușii ai Samanthei erau reci. Sâni ei arătau ciudat, striviți de corset. Văzând-o pe Emma, se încruntă și trăsăturile drăguțe i se transformară într-o mască urâtă.

— Schimbam o vorbă, bâigui Ethan, apropiindu-se de Samantha și luând-o de braț. Tocmai mă pregăteam să intru să te caut.

Samantha se întoarse spre ușă.

— Hai să dansăm!

Îi făcu Emmei un semn rece cu mâna și-l trase pe Ethan în sală.

Uitându-se peste umăr, Ethan întâlni privirea Emmei.

Ea încercă să îngaime ceva, dar când vru să spună mai mult, nu mai reuși să scoată niciun sunet. După ce Ethan și Samantha dispărură, își dădu jos de pe cap cascheta de detectiv și o mototoli în mâini.

Cling! Telefonul lui Sutton bipăi în geantă. Dacă era un mesaj de la Ethan, avea să arunce telefonul în fântâna din curte. Dar mesajul era de la Madeline, unde ești, nesuferito? ne lipsești! doar n-ai evadat în secret fără

NOI, NU?

Se auzi un alt bubuit de tunet fals din sală. Emma se ridică, decisă. Faptul că Ethan nu-i răspunsese nu avea să-i distrugă seara.

Apăsă pe reply, vin imediat înăuntru. După ce adăugă un smiley cu limba scoasă, apăsă pe send. Trebuia să-l uite pe Ethan. Să uite de dragoste. Avea de supravegheat două gemene.

26

UNA JOS, UNA RĂMÂNE

Următoarele patruzeci și cinci de minute trecură repede, cu un tur prin casa bântuită, cu o mulțime de comentarii sarcastice despre costumații și cu supravegherea lui Gabby și Lili, care se-nvârteau peste tot cu eșarfele lor portocalii și petreceau o mulțime de timp pe ringul de dans, ca și cum n-ar fi fost nimic în neregulă. Nenumărați elevi se apropiaseră de Emma și de prietenele ei să le

complimenteze pentru un dans reușit, deși câțiva stăteau deoparte: Garrett, pe care Emma nu-l mai văzuse de la incidentul din debara, și Ethan, pe care nu avea, din nefericire, cum să nu-l vadă sporovăind cu Samantha — Sam — la una dintre măsuțele joase. Ori de câte ori se uita la ea, Emma se prefăcea că se distrează de minune.

În cele din urmă, Emma, Charlotte și Madeline ieșiră în noapte, ținându-se de mână și râzând de cele mai frumoase și cele mai nereușite costumații ale serii - nătânga de Amanda Donovan, care se îmbrăcase în alună, John Pierce, un tip gay nemaipomenit care-i făcea mereu pe toți să râdă și care venise deghizat în Lady Gaga, și, desigur, Davin ca Freddy Krueger, care-o torturase întreaga seară pe Madeline scoțându-și și retrăgându-și unghiile-cuțite în fața ei.

— Ar fi trebuit să vin singură, ca tine, Sutton, gemu ea.

În urma lor apăru și Laurel, ținându-se nepăsătoare de mână cu Caleb. Se priviră și chicotiră ușor. Când Caleb se aplecă să o sărute pe Laurel pe buze, Madeline strigă:

— Ura!

— Zeița sexului! o completă Charlotte.

Laurel se depărtă de Caleb și le aruncă fetelor o privire fals furioasă. Emma îi zâmbi în timp ce se apropia de grup, bucuroasă că găsisse o persoană pe care s-o placă într-adevăr.

Madeline își lăsase mașina în parcare a școlii mai devreme în ziua aceea, pregătind-o pentru excursia care urma. În vreme ce fetele se îndreptau spre mașină, Gabby ieși valvârtej pe ușă, cocoțată în cârca lui Kevin Torres. Aripile de zeiță îi căzuseră, coroana de flori era strivită, dar eșarfa de membră a Curții rămăsese mândră la locul ei. Kevin o lăsă ușor pe bancă, și gânguriră dezgustător unul la celălalt.

Imediat apăru și Lili, purtându-și și ea țanțoșă eșarfa. Când îi văzu pe Gabby și Kevin, fața i se crispă, buzele i se țuguiară și-și strânse tare pumnii, aprinzându-și fără să vrea torța de Statuie a Libertății. Îi ocoli.

Madeline deblocă ușile SUV-ului cu două bipuri scurte. Emma urcă pe scaunul pasagerului, lângă ea, în vreme ce Charlotte și Laurel se înghesuiră pe bancheta din mijloc.

Încă de la începutul zilei, în portbagaj fuseseră aruncate perne, saci de dormit, rucsacuri, lanterne și o sticlă interzisă de votcă. Habitaclul se umplu repede de aromele amestecate de parfum, fard și bomboane de scorțișoară pe care Laurel le puse la bătaie imediat

ce Madeline pomi motorul.

Chiar când Madeline își potrivea retrovizoarele, cineva bătu în geam.

— Hei! spuse Gabby, făcând cu mâna.

— La naiba! șopti Emma. Hai să plecăm, înainte să ne roage să vină cu noi.

Madeline se uită la ea.

— Sutton, deja le-am invitat.

Emma rămase cu gura căscată.

— Serios? Când?

Madeline dădu din umeri.

— Mi s-a părut corect, după farsa pe care le-am jucat-o.

— Era de-ajuns că le-ai invitat să se pregătească pentru bal împreună cu noi, spuse Emma, cu vocea tot mai pițigăiată. Nu vreau să vină să doarmă în tabără cu noi!

— Liniștește-te! facu Charlotte, plictisită. E vorba doar de o noapte.

Laurel se uită de la una la alta, cu obrajii încă îmbujorați după seara petrecută cu Caleb.

— Nu puteam să nu le invităm, spuse ea. Și apoi, ele știu unde se află izvoarele. Niciuna dintre noi n-a mai fost acolo și se pare că sunt greu de găsit.

— Izvoarele sunt greu de găsit? repetă Emma încet.

Deodată, simți centura de siguranță ca pe o menghină pe piept. Trebuia să iasă de acolo. Își scotoci creierul după o scuză, dar înainte să poată spune ceva, Gabby deschise brusc portiera.

— Bună, fetelor!

Urcă pe lângă Charlotte și Laurel spre bancheta din spate. Lili o urmă posacă. Când deveni limpede că singurul loc liber rămăsese cel de lângă sora ei, Lili scoase un oftat și se așeză cât mai departe cu putință. Ținea torța Libertății ca pe o armă.

În apropierea Gemenelor, Emma își simțea pielea fierbinte și cuprinsă de furnicături. Creierul îi lucra cu repeziciune. Oare Gabby și Lili ar fi în stare să-i facă ceva în prezența celorlalte fete? Poate că dacă o să se poarte cum trebuie - și n-o să se desprindă toată noaptea de Laurel — n-o să se întâmple nimic.

Nu, nu, nu! am gândit eu cu disperare, dorindu-mi ca Emma să coboare din mașină.

— E-n regulă, nesuferitelor! spuse Madeline, pornind motorul. Să-

nceapă spectacolul!

Începură toate să chiuie.

— Izvoare fierbinți, venim! făcu Charlotte, trecându-și brațul peste speteaza scaunului.

Laurel se întoarse și se uită la Gabby și Lili.

— Știți să ajungeți acolo, da?

— Da, tocmai ce-am fost în excursie cu tata, spuse Gabby cu o voce moale și fericită, ca și cum tocmai ar fi petrecut câteva ore la un spa. N-a vrut să ne lase să înotăm în ele, dar am făcut-o când a adormit.

— Nu-i adevărat! spuse tăios Lili. Tatei nu-i păsa dacă înotam sau nu în izvoare.

— Ba da, spuse Gabby. Credea că o să ne îneacă.

— Ai înțeles complet greșit, spuse Lili agresiv. Întotdeauna înțelegi greșit.

Toate fetele tăcură surprinse de vocea tăioasă ca lama a lui Lili.

— Ssscandal! șopti Madeline.

Mașina trecu peste un limitator de viteză și ieși din parcare școlii. Cineva agățase păianjeni de porți și lipise coame de diavol pe cactușii mari, cu multe brațe, care străjuiau drumul. Madeline o luă pe șoseaua în serpentine care ducea spre munte. O mașină sport, cu faruri rotunde, fluorescente, trecu pe lângă ele în direcția opusă.

Fetele începură să sporovăiască despre bal — Madeline și dezastruosul Freddy Krueger, pasiunea fulgerătoare a lui Laurel pentru Caleb.

— Dar tu? o înghionti Madeline pe Emma. Ai dispărut un timp. Ai găsit pe cineva interesant?

— Nici gând, spuse repede Emma.

Voia să uite de incidentul cu Ethan.

— Ce părere aveți de bal, fetelor? întrebă Charlotte, întor- cându-se spre Gemenele Twitter. Nu-i așa că v-ați dorit întotdeauna să fiți alese în Curte?

— Firește, răspunse Gabby automat, ridicându-și eșarfa și privind-o cu drag. Toți ochii au fost pe mine. M-am simțit chiar ca o prințesă.

Lili scoase un chițait iritat.

— Erau opt prințese, Gabriella. Nu numai tu!

Gabby ridică din umeri.

— Știi ce vreau să spun.

— Nu, nu cred că știu.

— Ce-i cu tine în seara asta? spuse Gabby, strâmbând din nas.

Parcă ești mama când îmi spui Gabriellal

Din gâtlejul lui Lili ieși un sunet înfundat de frustrare.

— Ca și cum n-ai ști!

Râseră toate jenate. Madeline își drese glasul.

— Ăăă... fetelor...

Dar Gemenele n-o băgară în seamă.

— Dacă ai de gând să te porți ca o super-afurisită, poate c-ar fi mai bine să nu vii cu noi, spuse Gabby afectată.

— Știi ce? Poate că nici nu vreau să vin. Poate că nu vreau să mai petrec nici măcar un minut alături de tine, mârâi Lili. Arată spre benzinăria Super Stop de la intersecția următoare: Trage acolo!

Madeline strânse de volan, dar nu semnaliză.

— Vorbesc serios! scrâșni Lili. Trage naibii acolo!

Emma se încordă. Lili era mai furioasă ca niciodată.

— Ho! făcu Madeline hotărâtă, trecând pe banda alăturată și intrând în stația de benzină.

La pompe așteptau mai multe mașini. Doi adolescenți în tricouri cu cranii pe ele așteptau în dreptul intrării, fumând. Emma se uită înăuntru la sticlele colorate de suc, la rafturile pline cu dulciuri și la hotdogii care se roteau încet pe un grătar.

Imediat ce mașina încetini, Lili o împinse pe Gabby afară pe ușa din spate. Apoi coborî și ea, împingând-o din nou. Gabby se lovi de un coș de gunoi verde.

— Ce naiba..., țipă ea.

Lili avea ochi sălbatici. Toga de Statuie a Libertății îi alunecase pe umeri, dezvelind bretelele dantelate ale sutienului. Un șofer cu barbă și grizonant, care-și umplea rezervorul camionului cu motorină, începu să se holbeze. La fel făcură și cei care fumau în ușa.

— Știi că-mi place Kevin! Ți-am spus de milioane de ori! Gabby clipi din ochii ei mari și albaștri.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Ba da! spuse Lili bătând din picior. Mereu îmi faci asta! Știai foarte bine că-mi place. Te-am văzut cum te uitai la mine de fiecare dată când dansați împreună. Știai că-mi face rău, dar ai continuat!

Gabby își puse mâinile în șolduri.

— Ei bine, și mie îmi place... și lui îi place de mine. Ia-ți gândul.

— Ah, nesimțito și..., se repezi Lili la Gabby.

Madeline ieși repede din mașină și o prinse pe Lili de mijloc. Coborî și Laurel, care-o prinse pe Gabby, trăgând-o spre un roșcov singuratic de pe aleea care ducea la minimarket. Emma rămăsese lipită de scaun, neștiind ce să facă.

Cei doi băieți care fumau își dădură coate și rânjiră. Unul dintre ei strigă:

— Luptă între fete!

Lili găfâia din greu.

— M-am săturat de tine, șuieră ea către Gabby.

— Zău? Află că și eu m-am săturat de tine, îi răspunse Gabby.

Lili se desprinse din strânsoarea lui Madeline și-și scoase iPhone-ul din poșetuța cu mărgelile pe care-o ținea sub braț. După ce apăsă mai multe butoane, își duse telefonul la ureche.

— Pe cine suni? întrebă Gabby.

Lili își dădu capul pe spate.

— După un taxi care să mă ducă acasă. Mergi în excursie fără mine. Nu mai merg nicăieri cu tine.

— Lili..., spuse Gabby, arătând spășită. Îmi pare rău, bine?

— Da, Lili, spuse Charlotte, aruncându-și o buclă roșcată peste umăr. Ar trebui să vii. Hai, fetelor, puteți să rezolvați chestia asta.

— Nu prea curând, spuse bătoasă Lili. Apoi se îndreptă de spate: Alo! Da, am nevoie de un taxi, vă rog! Sunt la Super Stop-ul de la intersecția Tanque Verde cu Catalina...

Începu să bată un vânt prăfos și aspru, care le flutură tuturor fetelor marginile rochiilor și le aduse în nări mirosul acru de benzină. După ce închise, Lili pomi spre minimarket și se cocoță pe lada frigorifică. Aproape în aceeași secundă, băieții cu fețele pline de coșuri care fumau se apropiară, dar ea le aruncă o privire ucigătoare care-i făcu să se îndepărteze la fel de repede.

Fetele urcară una câte una în mașină.

— Chiar să plecăm? întrebă Charlotte.

— Nu-mi place s-o las singură așa, spuse Laurel.

— O să fie bine, spuse Gabby cu o voce reținută. Până acasă nu e mai mult de un kilometru jumate, poate să ajungă și pe jos. E o ratată încăpățânată. O să petrecem mai bine fără ea.

În vreme ce Madeline întorcea mașina pe autostradă, Emma se întoarse și-i aruncă lui Lili o ultimă privire. Fata se uita în urma mașinii fără să-și ascundă furia, ținându-și coroana în mână. Emma

simți un fior pe șira spinării și spuse un slavă Domnului tăcut pentru că Lili nu mai venea în excursie. Cu una singură dintre surori avea să se descurce. Corect?

Greșit, am gândit eu. Emma mergea în deșert, noaptea, împreună cu una dintre ucigașele mele, și nu știam dacă avea să se mai întoarcă sau nu.

27

UN GHIONT ÎN NOAPTE

Imediat ce mașina începu să urce pe Muntele Lemmon, cactușii lăsară loc pinilor, iar aerul se rarefie. Drumul șerpuia pe povârnișul pietros, oferind priveliști uluitoare ale Tucsonului, care strălucea dedesubt.

— Cât de sus mai urcăm? întrebă Charlotte, după ce trecură de un alt loc de camping.

În parcare erau trase mai multe mașini, iar o familie prăjea burgeri la unul dintre grătarele publice.

— Mai sus puțin, spuse Gabby, aplecându-se în față, între scaune.

În cele din urmă, după ce mai trecură de alte trei belvederi și făcură două cotituri greșite care le siliră să revină la drum, Gabby strigă:

— Aici sunt izvoarele!

Madeline opri mașina într-o parcare cu pietriș. Pe o pancartă mică de lemn scria camping. Pe o alta, trasee, iar o a treia avertiza atenție la șerpii cu clopoței.

Fetele coborâră și scoaseră echipamentul de pe bancheta din spate. Urcaseră la peste o mie de metri altitudine, și aerul era tare și rece. Emma avea pielea de găină. Gabby își scoase toga și-și trase pe ea jeanșii și hanoracul, iar celelalte fete se grăbiră să facă același lucru.

— Cred că ar trebui să ne punem și adidașii, spuse Gabby, scoțând din geantă o pereche de Nike. Izvoarele sunt cam la un kilometru și jumătate de urcat de aici.

— O să urcăm pe întuneric? bâigui Emma.

Abia dacă vedea drumul care șerpuia prin deșert. Un vânt șuierător, singuratic apleca tufele care străjuiau parcare.

— Pentru asta avem lanternele, spuse Gabby, scoțând o lanternă Maglite lungă, argintie și îndeajuns de grea ca să spargi capul cuiva

cu ea.

Dar când apăsă pe buton s-o aprindă, nu se întâmplă nimic.

— Hopa!

Madeline și Charlotte aveau și ele lanterne, dar numai una funcționa, aruncând o rază slabă, de un galben-șters, pe cărarea din fața lor.

— Nu pare o idee prea bună, spuse Emma, cu inima bu- buindu-i în piept. Poate ar trebui să ne întoarcem altă dată.

Gabby își aruncă rucsacul pe umeri.

— Lui Sutton Mercer... Îi e frică?

Emma strânse din dinți. Laurel o luă de braț.

— O să fie super, spuse ea. Îți promit.

— Să mergem!

Gabby pomi spre capătul parcării, scoțând mici scrâșnete cu adidașii pe pietriș. Madeline scoase ceva din rucsac. La lumina lunii luci un obiect de crom și se auzi lichidul lovin- du-se de pereții sticlei.

— Ia, șopti ea, întinzându-i Emmei sticla. Lichidul curajului!

Emma își strânse degetele în jurul sticlei și scoase capacul, dar se prefăcu doar că bea: trebuia să fie cu ochii-n patru. Fetele porniră pe cărare, una în spatele celeilalte, umbre întunecate pe cerul albastru-închis. Hanoracul alb al lui Gabby era o pată luminoasă, deși slabă, făcând-o mai ușor de distins, dar cărarea era îngustă și din toate colțurile se ițeau cactuși țepoși. În spatele Emmei, Laurel se împiedică de o rădăcină, iar Madeline își agăță o mânecă de creanga unui copac. Gabby plimba lumina lanternei de colo-colo pe cărare, dar la cinci minute de la plecare, lumina scăzu și dispăru, lăsându-le într-un întuneric de nepătruns.

Se opriră toate.

— Hopa! făcu Charlotte.

Emma se întoarse și scrută punctul din care plecaseră, dar cărarea șerpua peste coline și nu mai vedea nici parcare. Scoase iPhone-ul lui Sutton și-l puse pe funcția de lanternă, dar lumina era foarte slabă. Mai observă și că nu avea semnal. Palmele începură să-i transpire.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Continuăm să mergem, insistă Gabby. Nu mai e mult. Pe bune!

Fiecare dintre fete se apropie și mai mult de cea din fața ei, ca să nu se rătăcească de grup.

— Cam înspăimântător, zise Madeline. Să spună cineva o poveste sau ceva. Trebuie să mă liniștesc puțin.

— Două adevăruri și-o minciună! sugeră Laurel cu un chicot nervos. Nu l-am mai jucat de o groază de timp.

— Super! spuse Gabby, împingând o ramură din calea ei.

Ramura reveni, lovind-o pe Emma pe față.

Madeline chicoti.

— Măcar știi cum se joacă, Gab?

— Păi, da! spuse Gabby, ocolind un bolovan. Doar pentru că nu sunt membră a Jocului Minciunii nu înseamnă că sunt și idioată.

— M-ai fi putut păcăli, șopti Charlotte, făcându-le pe fete să chicotească.

Emma observă că, în vreme ce înainta pe cărare, umerii lui Gabby se încordaseră.

Din fericire, știa și ea regulile jocului Două adevăruri și-o minciună. Îl jucase împreună cu Alex și cu încă două fete, la o petrecere în pijamale. Fiecare dintre jucători trebuia să facă pe rând trei afirmații: una falsă, două adevărate. Ceilalți jucători trebuiau să ghicească minciuna. Dacă ghiceau corect, cel care spusese minciuna trebuia să bea. Dacă nu, toți ceilalți jucători trebuiau să bea.

— Eu prima! se oferi Madeline, gâfâind când începură să urce o pantă. Prima: Când am fost cu ai mei la Miami anul trecut, am participat la o petrecere la care era și Jennifer Lopez. A doua: Anul trecut am fost la o consultație pentru mărirea sânilor la Spitalul de Chirurgie Pima Plastic. Și a treia: Cred că știu exact de ce a dispărut Thayer. Și mai știu exact și unde se află, dar nu vă spun.

Cuvintele lui Madeline o făcură pe Emma să înghețe. Când se întoarse să se uite la ea, nu putu să-și dea seama dacă zâmbea sau era încruntată.

— Treaba cu mărirea sânilor trebuie că e minciuna, se auzi din întuneric vocea lui Charlotte. Mădi are cele mai mișto balcoane dintre noi toate!

— Greșit! o ironiză Madeline. Treaba cu sâni este adevărată - am avut o programare, pentru că mă atrăgea ideea să mi-i fac mai mari. Dar am renunțat când am aflat în ce consta operația. Așa că bea, Char!

— Și care a fost atunci minciuna? întrebă Gabby, oprindu-se în fața șirului. Thayer?

Madeline ridică din umeri.

— Cred că acum n-o să mai afli niciodată.

Emma o fixă pe Madeline cu privirea. Oare ea ar fi putut să știe unde era Thayer? Încerca oare să-l apere de cineva, poate de tatăl lor?

Când Charlotte duse sticla la gură, lichidul produse un sunet ușor.

— Bun! spuse Charlotte. Prima afirmație: L-am înșelat pe Garrett. A doua: Cred că tata o înșală pe mama. A treia: L-am sărutat pe Freddy Krueger în casa bântuită.

— Dar maică-ta e prea super să fie înșelată, Char, spuse Madeline nesigură. Nu cred asta.

Emma tăcu mâlc. Îi fulgeră prin minte un gând. În vreme ce o aștepta pe Sutton la Sabino Canyon, văzuse un bărbat pe eare-l recunoscuse de pe pagina de Facebook a Iui Sutton ca fiind tatăl lui Charlotte. Părea tulburat și, mai târziu, Emma aflase că Charlotte credea că era plecat cu o afacere.

Dar nu îndrăzni să spună nimic, ocolind tăcută două stânci.

— Freddy e minciuna, strigă în cele din urmă Gabby.

— Bea, Gabby! chițai Charlotte. Eram în casa bântuită și am simțit niște mâini în spatele meu. Cineva m-a întors și mi-a plantat un sărut drept pe buze. Era chiar Freddy - i-am zărit nările înspăimântătoare. Nu sărută rău deloc, Madi!

Madeline pufni.

— Poți să-l păstrezi!

Nimeni n-o întrebă pe Charlotte care era minciuna.

După ce Gabby bău drept pedeapsă, Madeline spuse:

— E rândul tău, Sutton!

Emma respiră adânc și încercă să-și dea seama ce ar fi putut spune în locul lui Sutton. Dar îi veni o altă idee.

— Bine! Prima: Am lucrat la un bâlci în Las Vegas, vara trecută, începu ea.

— Minciună, spuse automat Charlotte, întrerupând-o. N-ai lucrat niciodată în Las Vegas.

— Vrei doar să te îmbeți, nu-i așa, Sutton? spuse Madeline, trecându-i sticla.

Emma zâmbi în sinea ei, dar nu se obosi să le corecteze.

Continuară să urce. În depărtare se auzi urletul unui coiot. Emma se zgârie într-un cactus. Apoi Gabby se roti pe călcâie și se uită spre ele din capul șirului.

— Eu urmez? Prima: Sora mea și cu mine am mințit ca să

ajungem în Curtea balului. A doua: Kevin și cu mine ne-am sărutat în casa bântuită, chiar lângă borcanul plin cu ochi falși. Și a treia..., zise ea, făcând o pauză de efect, în care nu se mai auziră decât greierii: am atins o dată un cadavru.

Emma simți cum îi șuieră vântul în urechi și inima îi sare din piept.

Eu m-am cutremurat. Să fi fost cadavrul meu? Mai mult ca oricând până atunci, aveam nevoie de Emma - aveam nevoie de ea ca să le prindă pe Gabby și Lili și să demaște omorârea mea. Aveam nevoie ca ele să fie pedepsite pentru ceea ce făcuseră.

Laurel pufni.

— Un cadavru? Vezi să nu!

Emmei îi pulsau urechile. Își adună toată puterea pentru a continua să meargă înainte; dacă ar fi încercat să se întoarcă, s-ar fi putut rătăci... sau mai rău.

— Dar dacă asta e minciuna, înseamnă că ai mințit ca să ajungi în Curte? murmură Madeline. N-ai fi putut să faci asta, nu?

— Nu știu, aș fi putut? o tachină Gabby.

Se întoarse și o fixă pe Emma. Emma nu-i putea distinge trăsăturile, dar ar fi jurat că Gabby se strâmba.

— Ce crezi, Sutton, sunt capabilă?

Pe neașteptate, cărarea se termină și fetele se opriră brusc, în loc să aibă în față izvoarele fierbinți, se găseau la marginea unei râpe, peste buza căreia se prăvăleau pietricele. În lumina slabă se distingeau contururile crengilor împletite de dedesubt. Era prea întuneric ca să aprecieze cât de adâncă era râpa.

De-a lungul cărării începu să bată un vânt șuierător, făcând frunzele galbene să se rostogolească la picioarele Emmei. Își dădu seama cu o strângere de inimă cât de tare se înșelase socotind că o va putea ține sub control pe Gabby. Se aflau în pustiu, fără lanternă și fără semnal la telefon. Un pas greșit, o poticneală, și Emma ar fi devenit titlul pe care și-l doreau Gabby și Lili: Adolescentă moartă într-un accident tragic în deșert. Era, într-adevăr, scenariul perfect. Pentru că, dacă Emma murea aici, toată lumea avea să considere că Sutton Mercer își găsisse sfârșitul în cursul unui joc nefast la care contribuise și ceva băutură. Așa, nu mai exista nicio crimă care să trebuiască să fie acoperită, nu mai exista niciun motiv ca altcineva să-i ia locul lui Sutton. Se termina totul.

— Gabby, spuse Madeline târșâindu-și picioarele, ai greșit

drumul?

— Nu, spuse Gabby, clătinând lanterna pe care-o avea în mână și încercând s-o facă să funcționeze, dar fără succes. Cărarea continuă pe partea cealaltă a colinei. Trebuie doar o săritură ușoară, jur!

Gabby arată la câțiva metri mai încolo. Cărarea era întreruptă de o râpă.

— Eu nu sar, spuse Emma, cu o voce tremurătoare.

— Ba o s-o faci, o contrazise Gabby, amuzată. E singura cale să ajungi la izvoare.

De pe creanga de deasupra capului Emmei luciră doi ochi. Fata reuși să distingă conturul unei bufnițe mari comute. Madeline trecu pe lângă ele.

— Hai s-ajungem odată, bine? M-am săturat de urcuș. Trase de bretelele rucsacului și făcu o săritură grațioasă, ca de balerină, peste râpă, trecând-o cu ușurință.

— Floare la ureche! strigă ea de pe partea cealaltă. Gabby o lăsă pe Charlotte la rând, apoi pe Laurel. Dar când

Emma încercă și ea să treacă de ea, întinse brațele și o opri:

— Nu așa de repede, zise ea în șoaptă.

Emma simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Asta era! „Fugi, Emma!” am țipat eu la sora mea. „Pleacă de-acolo!” Pe partea cealaltă a râpei, fetele se mișcau de pe un picior pe altul, așteptând.

— Hai odată, strigă Madeline. De ce v-ați oprit?

Încet, Gabby întinse mâna și o prinse de încheietură pe Emma. Emma tresări. Începu să-și dea seama ce avea să se-ntâmple. Gabby voia s-o zvârle peste buza râpei. Avea s-o omoare repede și fără nicio piedică, în doar câteva secunde, după care avea să spună tuturor că Sutton se împiedicase sau făcuse o săritură greșită. Îi veni în minte un nou titlu de ziar: O fată scapă nepedepsită pentru crimă - a doua oară!

Deodată, Emma se simți cuprinsă de o furie cumplită. Nu avea să moară — nu în seara asta!

— Pleacă de lângă mine! strigă, împingând-o pe Gabby înapoi.

De sub picioarele lui Gabby începură să se rostogolească pietre. Gura ei formă un mic O. Se auzi o scrâșnitură și fata

Își agită brațele prin aer ca să-și recapete echilibrul. Apoi totul păru că se întâmplă cu încetinitorul. Adidașii lui Gabby alunecară de parcă s-ar fi dat pe gheață. Încercă să se prindă de ceva care s-o susțină, dar singurele lucruri din jur erau doar câteva rămurele de

copac și cactușii țepoși. În întuneric se auzi un țipăt de groază. Apoi o revărsare asurzitoare de pietre, încă un țipăt ascuțit și Gabby se prăvăli în gol.

— Gabby! strigă Madeline, grăbindu-se la marginea râpei.

— O, Doamne! urlă și Charlotte.

Un singur vaiet străpunse aerul. Apoi o serie de bufnituri, un trup lovindu-se de crăcile copacilor, de pietrele dislocate și de cactușii țepoși. Și apoi, după câteva momente teribile, o izbitură, sunetul clar și distinct al unui obiect greu lovindu-se în cele din urmă de fundul râpei.

28

PRINSĂ ÎN CAPCANĂ

Emma își simți stomacul în gât. Îi venea să vomite.

— O, Doamne!

Își privea mâinile, ca și cum nu le-ar fi recunoscut. Nu avusese cum s-o împingă pe Gabby. Nu se putea să fi fost ea. Ea era o fată bună, Emma Paxton, incapabilă de violență, chiar dacă fusese amenințată de o fată care voia să-i facă rău.

— Doamne, Sutton! spuse Charlotte, punându-și mâinile-n cap. Ce-ai făcut?

— Gabby! se auzi vocea lui Laurel rostogolindu-se în râpă. Gabby!

— Nu e moartă, spuse Madeline cu o voce tremurătoare. Nu poate să fie moartă. E teafără, e acolo, jos.

Emma se uită peste marginea râpei. Nu vedea fundul. Își privi din nou mâinile, care începură din nou să-i tremure. Dintr-odată, se simți dezgustată de ea însăși. În ce se transformase?

— N-am vrut să..., bâigui ea. Nu mă gândeam că...

Pe obraji începură să-i curgă lacrimi mari.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? întrebă Charlotte. Ai împins-o?

— Nu! Ea m-a prins, iar eu..., strigă Emma.

Cuvintele îi ieșeau din gură printre gemete și suspine.

— Nu credeam că...

Dar nu mai reuși să adauge nimic. Chiar fusese un accident, sau se lăsase condusă de teamă și de furie? O împinsese mai mult decât intenționase? Simți cum o copleșește vinovăția. Trebuie să fi fost o greșală. Un vis. Un coșmar. Apoi își aminti cum o apucase pe

Gabby de umeri și cum o împinsese înapoi. Izbucni din nou în lacrimi, înspăimântată.

— N-ai făcut-o să sufere destul pe Gabby, Sutton? strigă Charlotte. Dacă a pățit ceva?

— Ți-am mai spus, n-am vrut! se văicări Emma, simțind cum i se învârte capul.

Scrută întunericul, încercând să vadă până în fundul râpei. Gabby trebuia să fie acolo, teafără, vie. Nu așa trebuiau să se desfășoare lucrurile. Nu ea trebuia să fie ticăloasa — Gabby și Lili jucau rolul ăsta, pentru că o uciseseră pe Sutton! Ea doar se apăraseră! Dar prietenele lui Sutton n-ar fi crezut așa ceva. Și nici polițiștii — nu fără vreo dovadă a faptei gemenelor.

— Cineva să sune la urgențe! țipă Laurel.

Emma se uită neajutorată la telefonul lui Sutton.

— Nu există semnal aici!

— Ce ne facem? se văită Madeline.

Laurel arată spre o cărare îngustă care cobora muntele, acoperită practic de cactuși, măceși și tufe.

— Trebuie să ajungem la ea. Trebuie să vedem dacă e teafără.

Laurel o luă de-a dreptul prin tufișuri și începu să coboare poteca, folosindu-și telefonul pentru a-și lumina cât de cât calea. Emma sări peste râpă și le urmă pe fete. Țepii cactușilor îi zgâriau brațele, intrându-i în piele, dar părea să nu simtă durerea. A fost un accident, își repeta încontinuu, dar o voce mică dinăuntrul ei striga neconținut: Oare chiar așa a fost?

— Gabby! strigă Laurel.

— Gab! strigă și Madeline.

Niciun răspuns. Bătea un vânt rece, care-i trecea Emmei prin puloverul subțire.

— Dacă o găsim inconștientă? suspină Laurel. Știe cineva să facă resuscitare?

Charlotte se prinse de o creangă care, câteva momente mai târziu, pârâi sub greutatea strânsorii.

— Cum o să reușim să chemăm ambulanța? Dacă a făcut un atac?

— Doctorul spunea că medicamentele pe care le ia ar preveni lucrul ăsta, nu? spuse Laurel, părând total neconvinsă.

— Dacă azi a uitat să le ia? întrebă Madeline, cu o voce tremurătoare.

Charlotte înainta cu grijă în jos pe cărare, ocolind o piatră care

ieșea ca vârful unei sulite dintr-un morman de mizerie.

Emma încercă din nou să sune de pe telefonul ei. La fel și celelalte fete, dar niciuna nu avea semnal. Tros! Emma se opri brusc și se uită în jur.

— Gabby! strigă ea cu speranță în glas.

Niciun răspuns.

Fetele continuară să înainteze. După alte zece minute de mers împleticit pe cărarea care cobora, ajunseră în sfârșit pe fundul râpei. Părea o matcă de râu secată, cu malurile abrupte de piatră neagră și cu albia netedă și nisipoasă. Aerul era atât de liniștit, de parcă s-ar fi aflat sub o cupolă. Pe cer luceau slab stelele. Lumina tulbure a lunii se strecura prin norii cenușii. În locul acela erau complet izolate. Puteau să moară și să nu mai fie găsite niciodată.

Așa cum se întâmplase cu mine. De altfel, părea un loc perfect unde să-mi fie ascuns cadavrul. Am așteptat să văd dacă recunosc ceva, un mesaj cosmic că aici ar fi...

— Gab! strigă Madeline. Unde ești?

— Nu-i aici, fetelor, spuse Charlotte, lăsându-se pe un bolovan de pe cealaltă parte a albiei. Probabil că nu am ajuns unde trebuia.

Emma se strădui să străpungă întunericul albastrui. Din câte putea să-și dea seama, nu era nimic pe pământ. În mod sigur, niciun trup. Dintr-odată, avu o senzație de rece și umed în piept și căzu în genunchi. Simți că se sufocă.

Madeline se aplecă spre ea.

— Ești bine?

Emma facu semn că da, apoi clătină puternic din cap.

— Eu...

Dar nu mai reuși să adauge nimic.

— Poate e în stare de șoc, spuse Laurel.

— Doamne! șopti Charlotte, de parcă asta le-ar mai fi trebuit.

— Trebuie să ne împrăștiem ca s-o căutăm pe Gabby, propuse Laurel, arătând spre dreapta. Eu o s-o iau pe aici.

— Eu la stânga, spuse Charlotte.

— Eu o să mă întorc la mașină, spuse și Madeline. Sau cât de departe e nevoie ca să pot avea semnal să sun la urgențe. Sutton, stai pe loc, bine? Stai liniștită. O să ne întoarcem după tine.

O luară fiecare în câte o direcție. Emma le urmări până când umbrele lor slabe dispărură în depărtare. Aerul se mișca ușor înjurai ei. Pe panta muntelui se rostogoleau pietricele. Treptat,

senzația de apăsare din piept începu să-i dispară. Respiră adânc și-și frecă mâinile una de alta. Nu putea să stea acolo fără să facă nimic. Trebuia s-o caute pe Gabby.

— Hei! strigă ea.

Ecoul îi răspunse încet.

Deodată, Emma auzi un sunet slab la dreapta ei. Se ridică în picioare, ciulind urechile.

— Gabby!

Auzi o respirație gâfâită, urmată de un alt geamăt ușor.

— Gabby!

Își simți tot trapul cuprins de speranță. Se întoarse, încercând să localizeze direcția din care venea sunetul.

Alt geamăt. Emma se îndreptă spre un perete de pietre de pe malul albiei.

— Gabby! strigă ea. Tu ești?

— Ajutor, strigă o voce slabă, hârâită.

Chiar era Gabby! Emma se uită atent în jur, luminând pietrele cu telefonul lui Sutton, până când observă o fantă îngustă, la vreun metru mai sus, pe care ar fi luat-o drept adăpostul unui animal. Se uită înăuntrul găurii negre, pâ- cloase, ascultând cu toată atenția. Auzi un alt strigăt slab, disperat, dinăuntru, care-o făcu să-i sară inima din piept:

— Ajutor!

Emma chiar o găsisse pe Gabby. Era prinsă într-o capcană.

29

CEL MAI ÎNTUNECAT LOC DIN LUME

Emma se uită prin mica deschizătură.

— Gabby!

Probabil că pietrele se deplasaseră atunci când fata se prăbușise, acoperind intrarea. Făcu un pas înapoi, scrutând întunericul.

— Laurel! Charlotte!

Niciun răspuns.

Dinăuntru micii grote răzbi o altă tuse slabă. Emma formă din nou numărul de la urgențe, dar telefonul nu funcționa.

Temperatura scăzuse cu cel puțin zece grade de când coborâse pe fundul râpei, dar fața și spatele îi erau lac de transpirație. Privi din

nou spre deschizătură. Intre pietre exista un spațiu îndeajuns de larg ca să se strecoare cineva pe-acolo. Putea s-o facă. Trebuia s-o facă. Ea fusese cea care-o împinsese pe Gabby de pe colină. Chiar dacă Gabby o ucisese pe Sutton, Emma nu era o criminală. Trebuia să facă tot ce putea.

— Vin, Gabby, strigă ea.

Își aruncă rucsacul pe pământ și-și suflecă mânecile. Respirând adânc, se ridică spre mica deschizătură și se strecură prin ea. I se păru că înăuntrul grotei mirosea a animal. Simțea pe piele pietrele alunecoase și reci. Își încovoiasse umerii și-și întinsese mâinile înaintea, pipăindu-și drumul. Mai înaintă câțiva metri, lovindu-se cu șoldurile de pereții micului tunel.

— Gabby! strigă ea, iar vocea răsună cu putere în grotă. Gabby! încercă din nou.

Dar Gabby nu răspunse. Să fi leșinat? Să fi avut un alt atac? Să fi murit?

Îi cădeau o mulțime de pietricele în cap, fără să le fi mișcat în înaintarea ei. Își simțea plămâni plini de praf. La un moment dat, se uită peste umăr și abia distinse mica deschizătură prin care se strecurase.

Mă târâm odată cu ea, gândindu-mă că spațiul acela mic și strâmt semăna cu un sicriu cu capacul închis.

— Gabby! strigă din nou Emma.

Se lovi cu genunchii de o piatră. Umerii i se frecară de doi bolovani foarte apropiați și dintr-odată pătrunse într-un spațiu mai mare din grotă, unde aproape că putea să stea dreaptă.

— Gab!

Niciun răspuns. Unde să fi plecat? Oare o înșelaseră urechile?

Deodată, aerul se umplu de un bum răsunător. Praful îi acoperi fața și îi intră în nări. În urechi îi vibră un hure puternic. Din tavan căzură alte pietricele, care-o loviră în cap și-i intrară pe sub cămașă. E o avalanșă, se gândi ea, acoperindu-și capul și întinzându-se pe podeaua grotei.

Zgomotele mai continuă câteva clipe. Când se stinseră, Emma își ridică precaută capul și se uită în jur. Peste tot erau vârtejuri de praf. Se uită în direcția din care venise. Gaura prin care intrase dispăruse. Era închisă în peșteră!

„O, Doamne!” am șoptit eu.

Emma simți cum o cuprinde panica.

— Ajutor! strigă, dar vocea păru să ricoșeze de pereții groși și apropiați. Ajutor! strigă ea din nou, în zadar.

Din partea cealaltă nu-i răspunse nimeni. De ce nu se întorseseră până acum prietenele lui Sutton? De ce n-o auzeau?

Se uită din nou prin spațiul ceva mai mare în care se afla, cu urechile ciulite după vreun alt geamăt care să vină dinspre Gabby.

— Gabby! șopti ea, privind în dreapta și-n stânga.

Inima îi bătea așa de tare, încât se temea că o să stârnească o altă cădere de pietre. Ochii începură să-i joace feste, deslușind contururi despre care știa că nu sunt acolo. Un scaun. O siluetă așezată. O rachetă de tenis sprijinită de pietre. Capul i se învârtea. Simțea că are tot mai puțin oxigen în spațiul acela închis.

Apoi, o mână rece, puternică o înșfăcă de talie.

Emma urlă. Încercă să se elibereze, dar mâna o ținea bine. Pâlpâirea unei lanterne dezvălui partea de jos a feței unei fete.

— G... Gabby? spuse Emma uluită.

Figura din fața ei zâmbi. Dar nu erau buzele lui Gabby. Emmei i se tăie răsufierea. Să fie...?

— Bună, Sutton, spuse fata, scoțând un chicot maniacal. Mă bucur că ai picat pe-aici!

Aerul jilav îi îngheță Emmei ceafa. Căută cu mâna liberă prin amestecul de mizerie și pietre ceva de care să se sprijine.

— Lili! spuse ea cu o voce șovăielnică. Ce... ce cauți tu aici?

Parcă o lăsaseră la benzinăria Super Stop! Nu refuzase ea să vină în excursie?

— Haide, Sutton, cotcodăci Lili. Doar știi răspunsul, nu?

Cuvintele ei i se înfipseră Emmei în piept. Deodată, înțelese ce se întâmpla: cearta dintre Gabby și Lili, căderea lui Gabby, gemetele lui Lili dinăuntrul grotei, chiar și pereții pră- bușindu-se în jurul ei — toate acestea fuseseră orchestrate de Gabby și Lili pentru a o atrage singură aici. Nu erau supărate una pe cealaltă. Gabby nu era rănită. Gemenele Twitter știu- seră că Emma se va strecura în grotă aia ca s-o salveze pe fata pe care credea c-o împinsese — pentru că ea nu era Sutton și se simțea vinovată pentru ceea ce făcuse. Și acum ajunsese exact unde voiau ele să ajungă. Doar o avertizaseră, nu? De nenumărate ori, în nenumărate feluri. Prefă-te în continuare că ești Sutton. Nu spune nimic. Oprește căutările. Vorbesc serios. Sau altfel tu urmezi.

Căzuse exact în capcana lor.

— Te rog! spuse Emma fără vlagă.

Trupul îi zvâcnea, capul i se învârtea și simțea că-i vine să vomite.

— Nu vrei să vorbim puțin?

— Ce e de vorbit? întrebă Lili cu voce joasă.

— Lasă-mă, te rog, să plec, o imploră Emma, încercând să se depărteze.

Dar Lili o înhăță și mai bine.

— Am dat-o-n bară, Lili, continuă Emma. Îmi pare rău. Dar nu mai fac. Promit.

Lili țâțâi.

— Te-am avertizat, Sutton! Dar n-ai ascultat.

Se strecură printre pietre, venind mai aproape de Emma. Cu un gest iute, violent, o prinse de medalionul lui Sutton, așa cum făcuse în noaptea aceea în bucătăria lui Charlotte. Emma dădu cu toată puterea din picioare, lovindu-se la genunchi de pietre și simțind cum i se prelinge sângele în jos pe piele. Încercă să țipe, dar Lili îi acoperise gura cu o mână și nu reuși să scoată decât un geamăt înăbușit. Lili trăgea de lanțul medalionului, strângându-i-l în jurul gâtului. Emma începu să tușească, dând din mâini și din picioare, zbatându-se cu toată forța. Lili trase și mai tare, făcând lanțul să-i intre în piele.

— Te rog! hârâi Emma, abia mai având aer să strige.

Încerca disperată să respire, cu plămâni aproape explo dându-i. Lili chicoti.

Deodată, Emma simți pe gât o pișcătură dureroasă și lanțul se rupse brusc. Pandantivul greu ieși de pe lanț și se rostogoli peste cămașa Emmei, strecurându-i-se pe după cureaua de la jeanși. Ochii lui Lili fulgerară. Își dezveli dinții într-un rânjel de crocodil. Pe frunte îi pulsa o venă în relief. O privea pe Emma cu ură și dorință de răzbunare. Era chipul unui ucigaș. Ucigașul lui Sutton... și al ei!

Voiam ca Emma să fugă. Voiam să se lupte. Dar, în schimb, m-am pregătit pentru ce era mai rău. Deodată, senzația de fulgerare pe care o aveam ori de câte ori urma să-mi apară o amintire mă străbătu ca un tren marfar. Vedeam lumini strălucitoare care se roteau. Ochi larg deschiși. O fată pe o targă. Cuvântul urgențe lucind roșu deasupra unei arcade. În nas simțeam miros de antiseptic și boală. În urechi, gemete - poate chiar ale mele.

Și, dintr-odată, am pătruns într-o altă amintire...

30
CONSECINȚELE

Sala de așteptare de la urgențe e plină de oameni: copii bolnavi care țipă, un tip unsuros cu o cască de protecție și cu o ditamai spintecătura în degetul mare, cărnos și murdar, și câțiva bătrâni care par deja cu un picior în groapă. Noi cinci stăm drepte pe scaune, fără să răsfoim revistele vechi, fără să urmărim la TV știrile locale prăfuite, cu ochii ațintiți pe ușile duble care ne separă de camera de gardă și de Gabby.

Când am ajuns noi la spital, Gabby fusese deja dusă în sala de tratament. Singurul lucru pe care nî-l spusese asistentele, când dăduserăm buzna pe ușă, fusese că trebuia să așteptăm și ne arătaseră sala de așteptare, unde Lili se plimba deja nervoasă.

Sosesc domnul și doamna Fiorello, iar eu mă îngrozesc că Lili o să le spună ce s-a întâmplat cu adevărat. N-o face. În schimb, se ghemuiește la pieptul lor, suspinând. Se așază la câteva scaune distanță de noi, foindu-se și uitându-se la broșurile înșirate, fără să le deschidă. Doamna Fiorello are bigu- diuri în păr, iar domnul Fiorello are în picioare niște încălțări care seamănă foarte bine cu niște papuci de casă. Dar e aproape unu noaptea.

După o jumătate de oră de așteptare, Lili sare de pe scaun și se apropie de una dintre femeile de la recepție, aflate în spatele unui geam gros. Doamna Fiorello o urmează. Domnul Fiorello își lasă capul pe speteaza scaunului și închide ochii. Când femeia îi spune pentru a cincea oară că nu-și poate vedea sora, Lili țipă:

— Și dacă Gabby a murit? Dacă are nevoie de sânge de la mine?

Laurel izbucnește în lacrimi. Madeline își roade unghiile până la ultima. Charlotte continuă să ofteze și să-și umfle obrazii ca și cum i-ar veni să vomite.

— Îmi pare rău, le spun eu încet, știind că în sinea lor își spuneau că sunt o mare ticăloasă. N-am crezut că...

— Mai taci, bine? șuieră Charlotte, înfigându-și unghiile în coapse. Nu mă face să regret că nu le-am spus nimic polițailor.

Pe ușile duble intră un doctor chel, de vârstă mijlocie, în halat albastru și cu o bonetă de chirurg, le vede pe Lili și pe mama ei și se apropie de ele. Domnul Fiorello și noi patru sărim de pe scaune și alergăm spre el. Îmi simt stomacul n gât. Doctorul are o față lungă,

ca și cum ar fi pe cale să transmită niște vești proaste. Deschide și închide un pix și se strâmbă.

— Sunteți familia Gabriellei Fiorello? întrebă el.

Părinții lui Lili dau din cap. Domnul Fiorello le cuprinde pe după umeri pe doamna Fiorello și pe Lili, strângându-le aproape de el.

— Gabriella a suferit ceea ce se numește un atac convulsiv, spune doctorul. Se produce atunci când se modifică activitatea electrică la suprafața creierului. E puțin zdruncinată, dar acum se odihnește și o să se facă bine.

Lili face ochii mari.

— E bine? Dar de ce a avut atacul?

Pixul se deschide și se închide neconținut.

— Un atac poate fi cauzat de o infecție, dar i-am făcut analizele de sânge și n-am găsit niciun semn de infecție. Mai poate fi cauzat de o tumoră pe creier, dar i-am făcut RMN-ul, ca să excludem și această posibilitate. Se pare că...

— Dar frica? îl întrerupe Lili.

Doctorul ridică din sprâncene întrebător.

— Atacul poate fi cauzat de frică? întrebă Lili. Dacă cineva i-ar fi băgat groaza în oase?

Se întoarce și mă privește în ochi. Mă fac mică de tot.

— Nu prea e posibil, spune doctorul. Credem că Gabriella are epilepsie. Probabil că o are din naștere, dar boala poate fi latentă timp de mulți ani înainte de a se manifesta. De ce și-a scos capul ei urât tocmai în seara asta, nu vom ști niciodată.

— Epilepsie? repetă Lili, ca și cum nu l-ar crede. Dar... pare o boală gravă! Doar ciudații au epilepsie!

— Lilianna! spune doamna Fiorello, aruncându-i lui Lili o privire urâtă.

— Nu e adevărat, spune doctorul cu blândețe. Epilepsia este foarte controlabilă. Mulți dintre pacienții care suferă de această boală nu au avut niciodată un atac convulsiv. Dar, ca să fim siguri, Gabriella va trebui să țină un tratament pentru tot restul vieții. Noroc că nu a avut atacul când conducea mașina sau într-un loc în care să fi fost singură. Bine că erați și voi cinci cu ea și că ați sunat la urgențe.

Streacor o privire spre celelalte fete, întrebându-mă dacă vor vorbi. La urma urmei, nu sunaseră la urgențe pentru Gabby, ci pentru că blocasem mașina pe calea ferată. Dar niciuna din ele nu scoate un cuvânt.

Părinții lui Lili dau din cap, acceptând realitatea, și-i mulțumesc doctorului. Acesta arată spre ușile duble, albe.

— Dacă vreți, puteți merge s-o vedeți. E cam adormită, dar a întrebat de voi.

Trecem de ușă, trecem de cabinetul unor asistente și pe lângă câteva paturi goale și o găsim pe Gabby pe un pat mic de spital, într-un spațiu delimitat de draperii de plastic. E îmbrăcată într-o pijama uzată, cu buline, de spital, și e palidă și trasă la față.

Lili aleargă spre Gabby și o ia în brațe, făcând patul de metal să scârțâie.

— Sunt atât de bucuroasă că ești bine! șoptește ea, cu glasul înecat de lacrimi.

— Sunt foarte bine, spune Gabby, arătând istovită, dar în regulă. După ce-și îmbrățișează părinții, ne zâmbește ușor: Bună, fetelor!

O îmbrățișăm și noi pe rând. Sub pijamaua subțire de spital, trupul ei pare foarte firav. Apoi ne îmbrățișăm toate, ușurate și pline de recunoștință. Mă îmbrățișează și Lili, strângându-mă cu putere.

— Ține minte ce-ți spun, îmi șoptește ea la ureche. Poate că ai reușit tu să-ți duci farsa la bun sfârșit, dar Gabby și cu mine o să ți-o facem. Nici n-o să știi când, sau unde, dar o să ți-o facem într-un fel sau altul!

Fac un semn indiferent din mână. Gemenele Twitter să-mi facă o farsă mie? Vezi să nu! Nu mai sunt fetița speriată și smerită din sala de așteptare. Sunt iarăși Sutton Mercer, fata pe care toată lumea o tratează cu respect. Fata de care toată lumea se teme. Fata care scapă întotdeauna nepedepsită.

— Mi-ar plăcea să vă văd ce faceți, o provoc eu.

Lili nici măcar nu clipește.

— Să-nceapă jocul, Sutton!

— Să-nceapă jocul, îi răspund eu.

— Te rog! șopti Emma când Lili se apropie și mai mult de ea, simțindu-și trupul slăbit de strânsoarea puternică a fetei și de lipsa de oxigen. Te rog, nu-mi face rău!

— Spune adio! mârâi Lili.

Emma închise ochii și se gândi la toți cei de la care și-ar lua la revedere. Ethan - nici măcar nu ajunsese să-l sărute. Nu realizase până acum cât de mult își dorea să-l sărute. Madeline, Laurel și Charlotte — n-avea să mai râdă cu ele, să mai bârfească împreună cu ele. Deodată, își dădu seama că era vorba de persoane din viața lui Sutton, nu dintr-a ei! Oare Emmei avea să-i simtă cineva lipsa? Cine ar plânge după ea? Nici măcar Ethan nu putea s-o plângă în public. Trebuia să rămână doar un cunoscut al lui Sutton Mercer, nu al surorii secrete a lui Sutton. Iar Alex nu știa că ea se dăduse drept Sutton, așa că nu putea să-și dea seama că murise chiar prietena ei.

În minte îi apăru chipul lui Sutton, un chip atât de asemănător cu al ei. Ar fi vrut mai mult ca orice pe lume s-o cunoască pe Sutton. Și ar mai fi vrut să rezolve cazul surorii ei, s-o lase să se odihnească în pace. Cine știe ce avea să se întâmple acum? Îmi pare rău, Sutton, gândi ea, am făcut tot ce-am putut.

Știu, Emma! Am încercat s-o ating ca s-o liniștesc și să știe că sunt lângă ea.

În grotă se lăsase o tăcere de mormânt. Lili se aplecă, aproape lipindu-și buzele de urechea Emmei. Apoi, încet, fericită, șopti:

— Ți-am făcut-o!

Își luă mâinile de pe gâtul ei. Când Emma deschise ochii, Lili chicotea isteric.

— Ți-am făcut-o! strigă ea din nou, mai tare de data asta, ca și cum s-ar fi adresat altcuiva.

Pietrele începură să se miște și, dintr-odată, bolovanul care acoperise intrarea dispăru. Emma primi în față o lumină strălucitoare.

— Ți-am făcut-o! urlă o altă voce din afara grotei.

Emma ridică fruntea și se holbă la silueta slabă și blondă.

Era... Gabby?

Se târî afară din grotă. Imediat ce pași pe pământul tare, Gabby o prinse jucăușă de umeri.

— Erai așa de îngrozită! Ți-am făcut-o ca lumea!

Madeline, Charlotte și Laurel apărură în spatele lui Gabby, cu

expresii spăsite pe fețe.

Emma respira repede, simțindu-și inima mai-mai să-i iasă din piept.

— Voi, fetelor, știți de farsa asta?

Laurel zâmbi jenată.

— Am aflat de ea la bal.

Emma gemu. Se întoarse spre Lili, care ieși ultima din grotă, apoi din nou spre Gabby. Încercă să-și stăpânească emoția, trăgând adânc aer în piept, dar simți un nod în gât.

— De când plănuți asta? bâigui ea.

Gemenele Twitter schimbară o privire.

— Lili și cu mine am pus ochii pe locul ăsta acum câteva săptămâni, când am fost în excursie cu tata, recunosc Gabby. Iar când ne-ați invitat să venim cu voi, am hotărât să-ți facem farsa.

Lili luă lanterna de la Gabby și luminează creasta.

— Chiar sub locul unde a căzut Gabby e o bordură. Când ai împins-o, a sărit acolo, zise ea, punând cuvântul „ai împins-o” în ghilimele agățate în aer. Am făcut o mulțime de zgomote aici, jos, ca să pară că a căzut rău de tot.

— Deci ai fost aici tot timpul? întrebă Emma.

— Da! Doar m-am făcut că sun la taxi, spuse Lili. Puțin mai înainte, îmi ascusesem mașina în spatele stației de benzină.

— A, și, apropo, de fapt nu ne certam pentru Kevin, spuse Gabby rânjind. Lili n-are nicio treabă cu el.

Lili se strâmbă:

— Miroase a somon afumat.

— Ba nu! spuse Gabby, țuguindu-și buzele pline.

Lili ridică din umeri și se întoarse spre Emma și spre celelalte fete.

— După ce-ați plecat voi, am venit aici și m-am ascuns pe fundul râpei — mai e un loc de parcare în apropiere și așa am ajuns mai repede. Când am auzit-o pe Gabby că se preface că a căzut, am urcat în grotă, spuse Lili arătând spre bolovan, pe care am aranjat-o noi. Stați s-o vedeți la lumina zilei. E atât de urâtă și se vede clar că e o făcătură.

— Lili v-a așteptat pe voi, fetelor, continuă Gabby, ridi- cându-se mândră pe tocuri și-apoi lăsându-se din nou în jos. Și apoi, după ce Sutton a intrat în grotă, am ieșit din ascunziș și am blocat intrarea.

Își flutură mâinile în dreptul feței, ca și cum ar fi vrut să spună: Groaznic!

— Ar fi trebuit s-o auziți pe Sutton! spuse Lili, cu ochii strălucindu-i. Cum mă mai implora s-o las în viață! Ceva nemaipomenit! își luminează iPhone-ul. Am făcut și o înregistrare. Puteți s-o auziți toate pe Sutton. „Te rog! Nu-mi face rău, te rog! Nu vrei să vorbim puțin despre asta?”

Gabby rânji la Emma.

— Erai cu frica-n sân de săptămâni întregi, așteptând să-ți facem o farsă. Jur că aproape ai făcut pe tine când te-am dus să-ți iei mașina.

Lili agită un deget spre Emma.

— Ți-am spus că o să ți-o facem pentru farsa cu mașina blocată pe șine.

— Apropo, ți-a plăcut amuleta noastră cu locomotiva? spuse Gabby, dând un bobâmac brățării cu amulete a lui Lili, care zomăi. Se întoarse spre celelalte: Acum câteva săptămâni, i-am trimis lui Sutton un mic cadou la club. Un mic suvenir care să-i aducă aminte că n-am uitat.

— Așadar, voi ați fost, spuse Emma, mai mult ca o constatare decât ca o întrebare.

— Sigur că noi, zâmbi Lili. Cine altcineva?

Gabby chicoti.

— Cine-ar fi crezut că imperturbabila Sutton Mercer o să se sperie în halul ăsta?

Se întoarseră toate și o privire pe Emma, așteptând reacția ei. Inima încă îi bătea cu putere. Adrenalina i se răspândise în tot corpul. Cu câteva minute în urmă, crezuse că i-a sunat ceasul. Ar fi putut să jure că Gabby și Lili erau ucigașele lui Sutton și că rezolvase cazul. Dar acum, totul se răsucise cu susu-n jos! Să fie doar o farsă? Nicio ranchiună, nicio răzbunare sângeroasă? Ușurarea ei se amesteca totuși cu certitudinea tulburătoare că, încă o dată, habar n-avea cine o ucisese pe Sutton.

Dar pentru prima oară, după săptămâni întregi, m-am liniștit și eu. Emma era în siguranță acum. Gabby și Lili voiau doar să între în gașca noastră. Ucigașul meu era în continuare în libertate, dar cele cinci fete care o înconjurau pe Emma — luând-o drept mine — nu erau ucigașe. Erau prietenele mele.

În cele din urmă, Emma se îndreptă de spate și trase adânc aer în piept.

— Mi-ați făcut-o pe bune, recunosc eu. A fost o farsă strașnică.

— A fost o farsă uluitoarei o aprobă Charlotte. Cum v-a venit ideea? Ați avut ajutor?

— Credeți sau nu, ideea a ieșit din creierele noastre mici, arată Lili chiar deasupra urechii ei. V-am mai spus de milioane de ori, avem tone de idei pentru farse. Dar voi, tipelor, n-ați vrut să plecați urechea, așa că ne-am gândit să luăm lucrurile în propriile noastre mâini.

Charlotte își încrucișă brațele la piept. Se uită la Emma:

— Cred c-a fost cea mai bună farsă care s-a făcut vreodată

— Mult mai bună decât farsa cu trenul, adăugă Madeline.

— Și mai bună decât filmulețul cu strangularea, adăugă Laurel. Și chiar mai bună decât cea pe care i-a făcut-o Sutton lui...

Se uită la Madeline și-și ținu gura.

Gabby și Lili se întoarseră spre Emma. Arătau pline de speranță și nerăbdătoare, doi cățeluși disperați să impresioneze masculul alfa. Dintr-odată, Gabby îi deveni dragă Emmei, în ciuda tuturor momentelor prin care trecuse.

Și mie îmi părea rău pentru Gabby. Dar mai mult decât atât, mă simțeam stânjenită. Tratasem cu indiferență atacul ei de epilepsie. Insistasem peste măsură ca nimeni să nu spună că eu eram de vină, ca și cum eu aș fi fost cea mai importantă persoană dintre toate. Poate că la fel de crud mă purtasem și cu ucigașul meu? Mă pusesem cu cine nu trebuia, cu cineva care se gândise să se răzbune printr-o metodă mai gravă decât o farsă? Cineva care mi-o plătise luându-mi viața?

Emma își dresese glasul:

— Știu că am spus că în Jocul Minciunii nu e loc decât pentru noi patru, dar cred că putem să facem o excepție.

— Poate chiar două excepții, adăugă Charlotte.

Laurel încuviință din cap.

Gemenele Twitter bătură din palme și începură să sară de colo-colo de parcă ar fi câștigat la American Idoli

— Știam noi! Știam că o să ne acceptați!

— Cred că trebuie să organizăm o ceremonie de inițiere, anunță Charlotte. Intrarea voastră oficială în Jocul Minciunii!

— Va trebui să primiți titluri executive, spuse Madeline. Eu sunt împărăteasa Stilului. Sutton este Președinte Executiv și Divă.

— Eu vreau să fiu Doamna Extraordinarului, ciripi imediat Gabby, ca și cum s-ar fi gândit la asta de mult timp.

— Iar eu Alteța Princiară, interveni și Lili.

— Mai există și o serie de reguli, spuse Charlotte. De exemplu, faptul că e interzis să minți la jocurile de felul Adevăr sau provocare și Două adevăruri și-o minciună.

Și mimă o tuse în palmă, rostind numele lui Gabby.

— Eu n-am mințit! protestă Gabby. Am spus două adevăruri. Minciuna era chestia cu cadavrul. N-aș atinge niciodată un corp mort, spuse ea, cutremurându-se.

Madeline spuse repede:

— Dar ați mințit ca să ajungeți în Curte?

Lili scoase un mic și stingher „mda”, dar Gabby ridică din umeri.

— Am comis-o! Am spart site-ul și am votat pentru noi de sute de ori. V-am spus, fetelor, că suntem mai istețe decât ne credeți.

— Da, cred că sunteți, spuse Emma, săltându-și rucsacul mai sus pe umăr. Nu știu ce ziceți voi, dar eu, una, m-am săturat de camping în seara asta. Cred că izvoarele fierbinți pot să mai aștepte pentru altă dată.

— Hai să plecăm din munții ăștia înspăimântători, spuse Madeline, luându-i lui Gabby lanterna și luminând cărarea. Știți pe unde să ne întoarcem, da?

— Sigur că da! ciripi Gabby.

Urcând colina, Emmei îi veni în minte o altă idee. O trase pe Gabby deoparte.

— Chiar a fost o farsă nemaipomenită. Dar... ăăă... data viitoare poate n-o să-mi mai arunci un reflector drept în cap.

Gabby se opri. Cu tot întunericul negru-albăstrui, Emma văzu consternarea de pe fața ei.

— Vorbești despre reflectorul din sala de spectacole? Nu noi am făcut asta! Doamne, Sutton! Nu suntem nebune!

Apoi se îndepărtă de Emma, legănându-și coada de cal dintr-o parte într-alta. Emma rămase un moment locului, simțind un fior rece coborându-i spre vârful degetelor. Sigur că nu Lili și Gabby tăiaseră legăturile reflectorului. Altcineva o făcuse.

Ucigașul meu.

MOMENTUL MULT AȘTEPTAT

Țârrr! Țârrr!

Emma deschise ochii și se uită în jur. Era întinsă într-un sac de dormit pe podeaua din salonul casei Mercer. Lumina albastră de la plasma lăsată pe mute lucea prin încăpere, pe măsuța de cafea zăceau abandonate cutii și sacoșe de mâncare thailandeză, iar pe covor erau împrăștiate cu fața în jos mai multe reviste US Weekly și Life & Style, cu pagini îndoite drept semn. Ceasul decodorului arăta 2.46 a.m. Charlotte, Madeline și Laurel dormeau lângă ea, iar Gabby și Lili se ghemuiseră lângă șemineu, ținând încă în mână noile lor cârduri de membre ale Jocului Minciunii.

Țârrr! Telefonul lui Sutton clipea lângă perna Emmei. Pe ecran scria ethan landry. Emma se trezi imediat.

Ieși din sacul de dormit și merse pe hol. Casa era straniu de pustie și întunecată, singurul zgomot care se auzea fiind tic-tac-ul ritmic al pendulei.

— Alo! șopti ea în telefon.

— În sfârșit! strigă Ethan de la celălalt capăt. Te-am sunat toată seara!

— Cum?

— N-ai primit mesajele de la mine? spuse Ethan gâfâind, ca și cum ar fi alergat. Trebuie să-ți vorbesc.

A, acum vrei să vorbești cu mine, gândi Emma, uitându-se pe fereastră. Lângă trotuar era parcată o mașină roșie cunoscută. Trase draperia și-și aranjă tricoul.

— E... ești în fața casei lui Sutton?

După o pauză, Ethan oftă:

— Da, am trecut prin preajmă și am văzut mașina lui Madeline trasă pe alee. Poți să ieși?

Emma nu știa ce să creadă despre faptul că Ethan stătea în fața casei Mercer în toiul nopții. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi crezut că e pândită. Măcar de data asta folosise telefonul, și nu aruncase cu pietricele.

— E trei dimineața! spuse ea pe un ton glacial.

— Te rog!

Emma își plimbă degetele pe buza unui castron aflat pe măsuța din hol.

— Nu știu...

— Te rog, Emma!

Simți o durere în jurul tâmplilor. Mușchii îi erau încă încordați după episodul din grotă. Nu mai avea putere să joace dur.

— Bine.

În timp ce Emma străbătea curtea, luminile mașinii lui Ethan se stinseră.

— De ce nu mi-ai răspuns la apeluri? o întrebă el când se opri în dreptul trotuarului.

Emma verifică telefonul lui Sutton. Șase mesaje și apeluri pierdute de la Ethan. Nu le observase până atunci - se distrase prea grozav cu prietenele lui Sutton, oferindu-le lui Gabby și Lili un tratament de înfrumusețare, bând lichior mexican cu gust de ciocolată, jucând Dance Dance Revolution și, desigur, inițiindu-le pe Gabby și pe Lili în Jocul Minciunii.

— Am fost ocupată, răspunse ea pe un ton aspru. Mi-am închipuit că și tu ești ocupat.

Ethan își îndreptă umerii și deschise gura, dar Emma ridică o mână, oprindu-l.

— Înainte să spui ceva, nu sunt Gabby și Lili. Nu sunt cele care am crezut eu că sunt.

Folosi cu atenție eu, și nu noi, ca și cum era vorba de o investigație a ei, nu a amândurora.

Ethan se încruntă:

— Ce s-a-ntâmplat?

Emma respiră adânc și-i spuse ce se petrecuse cu o seară în urmă.

— A fost doar o farsă, încheie ea. Adică Gabby și Lili erau pur și simplu înnebunite din cauza crizei lui Gabby, dar nu sunt ucigașele lui Sutton. Nu urmăreau decât să facă parte din Jocul Minciunii.

Ethan se sprijini de portiera mașinii. La câteva case mai jos, un câine scoase o lătrătură.

— Și nici nu mi-au aruncat ele reflectorul în cap, continuă Emma, simțind un fior pe șira spinării. Cred că ucigașul lui Sutton a făcut-o.

— Dar totul în legătură cu Gabby și Lili se lega! Chiar tu ai spus că Lili s-a întors sus să-și ia telefonul, cu puțin timp înainte de căderea reflectorului!

Emma ridică din umeri:

— Poate că și ucigașul a văzut asta, sperând să le suspectez pe Gabby și pe Lili, din cauza a ceea ce le făcuse Sutton.

Se crispă, gândindu-se cum mușcase din momeală. Deși căderea lui Gabby fusese o farsă, o șmecherie, Emma se lăsase copleșită de furie. Și dacă lucrurile ar fi mers prost și ar fi împins-o atât de puternic, încât ar fi omorât-o? Nu mai simțise niciodată cum își pierde atât de mult controlul.

Își schimbă poziția și tuși.

— Motivul pentru care am încercat să dau de tine e că Sam mi-a spus ceva într-adevăr... ciudat. La sfârșitul serii a avut o izbucnire și m-a întrebat cum de pot să ies cu una ca Sutton. A spus ceva de genul: „Am auzit că Sutton Mercer a lovit un om cu mașina și aproape că l-a ucis.”

— Cum? făcu Emma. Pe cine?

— Nu știu. N-a spus. Sau poate nici nu știe.

Emma îl privi pieziș:

— Ai mai auzit chestia asta până acum?

Ethan ridică din umeri:

— Poate că nici nu-i adevărat.

Emmei îi bătea inima cu putere. Pe cine să fi lovit așa rău Sutton cu mașina - și când? Cum de nu aflase ceva atât de important?

— Dar poate că este adevărat, spuse ea șovăind. La începutul săptămânii asteia am fost să recuperez mașina lui Sutton..., dar nu mai era acolo. Sutton semnase pentru ea... pe treizeci și unul

— În noaptea în care-a murit? spuse Ethan agitat.

— Da. Niciuna dintre prietenele lui Sutton nu știa că-și luase înapoi mașina. Emma își strânse părul și continuă. Dacă avea un motiv să nu spună nimănui că o recuperase? Poate că zvonul ăsta cum că ar fi lovit pe cineva cu mașina e adevărat. Poate că a încercat să calce pe cineva, pe treizeci și unu.

— Stai, stai, stai! spuse Ethan, fluturându-și mâinile. Sari prea repede la concluzie. Sutton nu era întotdeauna cumsecade, dar nu era o ucigașă.

„Da”, am vrut eu să adaug. Acum Emma credea că aș fi genul de fată care lovește un om cu mașina și fuge?

Emma trase adânc aer în piept. Poate că-și lăsase imaginația să meargă prea departe.

— Totuși, spuse ea, trebuie să găsim mașina lui Sutton. Trebuie să

înțelegem ce s-a-ntâmplat.

— Aha, acum îl folosești iar pe noi? întrebă Ethan, zâmbind. Îmi permiți și mie să fac parte din investigație?

Emma privi peste umărul lui, în depărtare.

— Așa cred.

Dar în sinea ei simțea în continuare jenă și respingere. Asta o și speria atunci când se apropia de cineva: semnalele amestecate, gesturile greșit interpretate, toate emoțiile care deveneau exacerbate pentru că ceva important era pe cale să se petreacă. Era mult mai ușor să stea departe de toate astea. O ferea de multă durere.

— Îmi pare rău de chestia cu Sam, spuse Ethan, citindu-i gândurile. Dar, pe bune, e doar o prietenă.

— Nu-mi pasă, spuse repede Emma, încercând să pară indiferentă.

— Eu vreau să-ți pese! răsună vocea lui Ethan. Adică, vreau să-ți pese că nu suntem împreună.

— Poți să ieși cu ea, dacă vrei. E clar că te place.

Ethan scoase un râs amuzat.

— Mă cam îndoiesc că mă mai place după seara trecută. Tot timpul i-am pus întrebări despre tine, evitându-te, venind după tine în parcare ca să-ți vorbesc sau întrebându-mă obsesiv dacă ești bine sau nu.

Emma tresări:

— Da, dar când a venit să te caute, ai sărit de un metru în sus. Și m-ai lăsat baltă.

— Era partenera mea! spuse Ethan, ridicându-și mâinile în aer. Trebuia să mă port politico! Și-apoi, după ce m-am întors la ea, n-am făcut decât să-i pun alte întrebări. La sfârșitul balului a lăsat să se înțeleagă că știe că nu e fata pe care o doresc eu. Și așa e.

Emma îl privi cu coada ochiului. Ethan avea o expresie sinceră, serioasă.

— Știu că ai îndoielile tale, continuă el încet. Dar nu pot să te las să pleci. Nu pot să stau lângă tine doar ca prieten.

Se întinse și o luă de mână. Emma simți furnicături aler- gându-i prin vene. Uitându-se în ochii strălucitori și sinceri ai lui Ethan, ghemul din stomac începu să i se desfacă încet. La naiba cu toate problemele ei. La naiba cu teama de a fi rănită sau cu emoțiile care îngreunau investigația. Ethan era cel mai uluitor tip pe care-l întâlnește vreodată. Ce rost mai avea să trăiască dacă nu-și asuma

riscuri din când în când? Și poate, doar poate, și Sutton ar fi vrut asta pentru ea, dacă ar fi fost încă vie: să fie cu Ethan, chiar dacă perspectivele erau înspăimântătoare, chiar dacă s-ar fi pus singură la index. Sutton ar fi încurajat-o să lupte pentru ceea ce oricum voia.

Sigur că aș fi făcut-o. Sigur că o făceam.

Aplecându-se în față, Emma își lipi ușor buzele de buzele lui Ethan. Ethan își lăsă mâinile pe umerii ei și o sărută apăsat. Trupul Emmei se încordă și reveni la viață. Gurile li se potriveau perfect. Emma simți cum i se învârte capul. Pentru prima oară în viața ei, se lăsă în voia sorții.

„Da!”, m-am bucurat eu uitându-mă la ei. Era și timpul!

Trosc!

Emma se desprinse din îmbrățișare, simțindu-și inima în gât. Se întoarse să vadă dacă vreuna dintre fete venise după ea afară. Dar veranda era tăcută și pustie. Nimeni nu pândea de după garaj. Trosc! Emma îl luă pe Ethan de mână.

— Ai auzit?

Zgomotele veneau din casa de vizavi. Era așezată pe creasta dealului, dar ceva se mișca prin mica rigolă din jurul casei. Emma își înclină capul într-o parte și ascultă cu atenție.

— Ai văzut pe cineva când ai venit?

— Nu, spuse Ethan, așezându-se în fața ei, ca și cum ar fi vrut s-o apere, și strângându-i mâna într-a lui. Poate e cel care locuiește acolo.

— La trei dimineața? șopti ea.

— Poate e cineva care se plimbă, sugeră Ethan. Sau...

Se auziră pași apropiindu-se. Câteva crengi trosniră.

Frunzele foșniră. Emma se uită atentă peste drum, înlemnită. Auzi o tuse ușoară... și simți în nări un iz slab de cremă de plajă cu miros de nucă de cocos.

Își acoperi gura cu palmele. Se gândi la silueta încețoșată care se furișase pe lângă ei doi pe terenul de tenis și pe lângă banca de la galeria de artă. La scârțâitul pantofilor de sport ai cuiva care cotise pe lângă cabinetul asistentelor. La toate acele momente când se simțise ca și cum o urmărea cineva...

— Ethan, zise ea încordată. Trebuie să plec de-aici. Alergă pe gazonul familiei Mercer, urmată de Ethan. O

siluetă sări peste șanț, dar Emma tot nu-și putu da seama cine era. Dintr-odată, i se păru că trăiește un coșmar și nu-și dori decât

să se trezească. Mișcările îi erau parcă încetinite și molatice, ca și cum ar fi încercat să înoate printr-un vas cu piure de cartofi. Parcurse și ultimii câțiva metri de alee. Apoi se repezi spre ușă, prinzând cu putere clanța. După ce intră, Ethan îi spuse prin ușă, cu vocea tremurându-i:

— Încuie-te!

Emma încuie și puse lanțul. Pieptul i se zbătea în ritmul respirației. II urmări pe Ethan fugind spre mașină, pornind motorul și îndepărtându-se de-a lungul străzii.

Apoi se prăbuși pe scara casei Mercer, ghemuindu-și genunchii la piept. Cineva fusese acolo. Trecu în salon, prea puțin ușurată la vederea prietenelor ei, care dormeau încă, fără să știe că cineva pândise afară. Se uită prin cameră la obiectele care-i deveniseră atât de familiare — cactusul de porțelan, fotografia înrămată a lui Sutton și Laurel la Grand Canyon, scrumiera cu desene de pe măsuța de cafea, deși nimeni din familie nu fuma.

Prin dreptul luminii de pe verandă trecu o umbră, con- turându-se prin jaluzele trase. Emma îngheță. Nu era adevărat! Se întinse pe sacul de dormit al lui Sutton, cu dungi bleumarin cu alb. Încuiase ușa din față, dar în restul casei?

Rămase nemișcată, ascultând sunetele pe care le făceau fetele în somn și numărând de câte ori inspirau și expirau. Clipele deveniră minute. Își mișcă degetele de la picioare sub pătura de lână aspră și numără până la o sută. Apoi sări în picioare, trecând peste Laurel și Charlotte, și se repezi înapoi în hol. Urcă scările, simțind marmura rece sub tălpile goale. Trebuia să închidă fereastra din camera lui Sutton — cea la care era ușor de ajuns dacă te suiai în stejarul din față. Poate că ea nu fusese în stare să urce pe creanga cea mai de jos a copacului, dar oricine mai înalt de un metru optzeci o putea face.

Ajunsă în capul scărilor, se uită spre cadrul întunecat al ușii de la capătul culoarului. Picioarele îi înaintau greu pe mochetă. Își strânse pumnii pe pantalonii de pijama ai lui Sutton și intră în camera întunecată, încercând să-și potolească respirația. Vântul rece îi făcu pielea de găină.

Fereastra era larg deschisă.

Lumina lunii cădea peste cearșafurile albastre ale lui Sutton și peste revista lucioasă de lângă pat. Emma făcu un mic pas înapoi, dar se lovi de ceva cald și tare. Încercă să țipe, dar o mână îi acoperi dintr-odată gura, înăbușindu-i țipătul. O altă mână o strânse

puternic de mijloc, făcând inutilă orice încercare de a se elibera.

— Sssst! simți o respirație caldă la ureche. Eu sunt! mârâi o voce joasă.

Vocea tipului mă lovi ca un șoc electric, declanșând o serie de imagini, disparate și scurte. Noi doi strecurându-ne afară de la o petrecere și sărutându-ne în deșert. Eu găsind o scrisoare în dulăpiorul meu, atât de emoționantă, încât îmi făcuse genunchii să-mi tremure. Și apoi din nou amintirea din curte: el spunându-mi ceva și eu răspunzându-i: De parcă aș fi vrut vreodată să fiu cu tine! Nu ești altceva decât un ratat!

Apoi, o ultimă amintire ieși la suprafață, atât de scurtă și pătrunzătoare, încât era mai mult o sinapsă: farurile mașinii luminându-i fața. Ochii mărimdu-i-se de groază, mâinile întinzându-i-se în fața corpului. Și apoi... buuum! Lovitura!

Strânsoarea cedă și mâinile o întoarseră pe Emma. Era înlemnită. Îi luă câteva momente să-l examineze pe băiatul uriaș cu păr negru, care clipea din ochii lui castanii, afundați în orbite, cu pomeți proeminenți și buze cărnoase. Chipul ăla. Cunoștea chipul ăla. În fotografiile de acasă de la Madeline văzuse un băiat retras care-i semăna perfect. Un băiat cu un zâmbet răutăcios al cărui chip fusese afișat pe panouri în tot orașul și în toate postările de pe Facebook, alături de întrebarea L-ați văzut pe acest băiat? Acum se afla aici, zâmbind straniu și pieziș, genul de zâmbet care sugera că el știa absolut totul despre ea - inclusiv exact cine nu era!

— Thayer! șopti Emma.

EPILOG UN MOMENT UNIC

Stând în fostul meu dormitor și uitându-mă la băiatul care tocmai pătrunsese pe fereastra mea, timpul... se opri, pur și simplu. Afară, vântul încetă să mai bată. Păsările tăcură. Emma și Thayer împietriră la locurile lor, ca niște statui. Doar eu continuam să mă mișc, să mă agit, să gândesc, revenin- du-mi și adunându-mi gândurile.

Am încercat să mă agăț de fluxul amintirilor despre Thayer ca și cum ar fi fost o plută salvatoare pe ocean, dar chiar când credeam că am reușit să le prind bine, au alunecat și s-au afundat iarăși în

adâncuri. Era adevărat oare că Thayer și cu mine trăiserăm ceva împreună - ceva real, ceva important? Emoțiile acelea pe care le simțisem păreau atât de reale, de proaspete, mai memorabile decât orice simțisem alături de Garrett sau de orice alt băiat. Dar dacă și amintirea farurilor în ochii lui Thayer era adevărată? Eu îl lovisem? Oare zvonul era adevărat?

Apoi îmi veni în minte ceva și mai înspăimântător. Oare în acel moment mă uitam chiar la ucigașul meu?

După toate acele amintiri, mi se părea oribil să mă gândesc că Thayer ar fi putut să fie ucigașul meu, dar am învățat vreo două lucruri despre creierul meu înșelător, de fată moartă: nu puteam avea încredere în flecare amintire în parte, ci doar în ansamblul lor. Ceea ce la început păruse o răpire înspăimântătoare se dovedise a fi doar o farsă periculoasă. Pericolul de moarte se sfârșise cu un răs obosit, și toată lumea era teafără. Cine ar fi putut spune că ultimul flash cu Thayer trebuia să anuleze acel sentiment de dragoste adevărată pe care îl avusesem pentru el? Cine ar fi putut spune că nu murisem în calitate de cel mai mare dușman al lui?

Era imposibil de aflat ce se întâmplase în ultimele zile pe care le petrecusem pe pământ - pe cine iubisem și pe cine urâsem. Și era imposibil de aflat în cine se putea încrede Emma... și de cine ar trebui să fugă.

M-am uitat în ochii ei măriți, sticloși. Nu o mai văzusem niciodată pe sora mea atât de îngrozită. Apoi m-am uitat spre Thayer, flxându-i chipul leneș și sigur pe el. Deodată, un gând despre el mi se ivi în minte, ceva ce îngropasem de mult. Tipul ăsta era un vrăjitor. Un hipnotizator. Știa să-i joace pe oameni pe degete la fel de bine ca și mine, convingându-i că fiecare cuvânt pe care-l scotea pe gură era adevărat.

Așadar, cine era cel mai mare mincinos? Eu... sau el?

Ai grijă, aș fi vrut să-i spun Emmei. Sigur, avea un prieten nou, dar ceva îmi spunea că Thayer era genul de băiat de care s-ar fi putut îndrăgosti înainte să-și dea seama ce se-ntâmplă cu ea. Simțeam că Emma era pe cale să înceapă un nou soi de Joc al Minciunii cu Thayer. Dar în acest mic club cu doi membri, miza era o chestiune de viață și de moarte.

În cameră se auzi un ticăit, minutarul de la ceasul meu de perete își reluase brusc mișcarea. La fereastră, draperiile fluturau. Și, întorcându-mă spre Emma și Thayer, am văzut că timpul se reluase

și pentru ei, aruncând-o pe sora mea în următoarea clipă alături de Thayer.

Un băiat pe care probabil că-l iubisem odată. Un băiat în care acum eram aproape sigură că nu puteam avea încredere. Un băiat care m-ar fi putut ucide.

1 Numele de scenă al muzicianului american Gregg Michael Gillis (n 1981)

1 The Bell Jar, singurul roman al scriitoarei americane Sylvia Plath (1932-1963)

1 M-am născut în Arizona (germană)

1 Desert pentru petrecerile cu foc de tabără, specific american